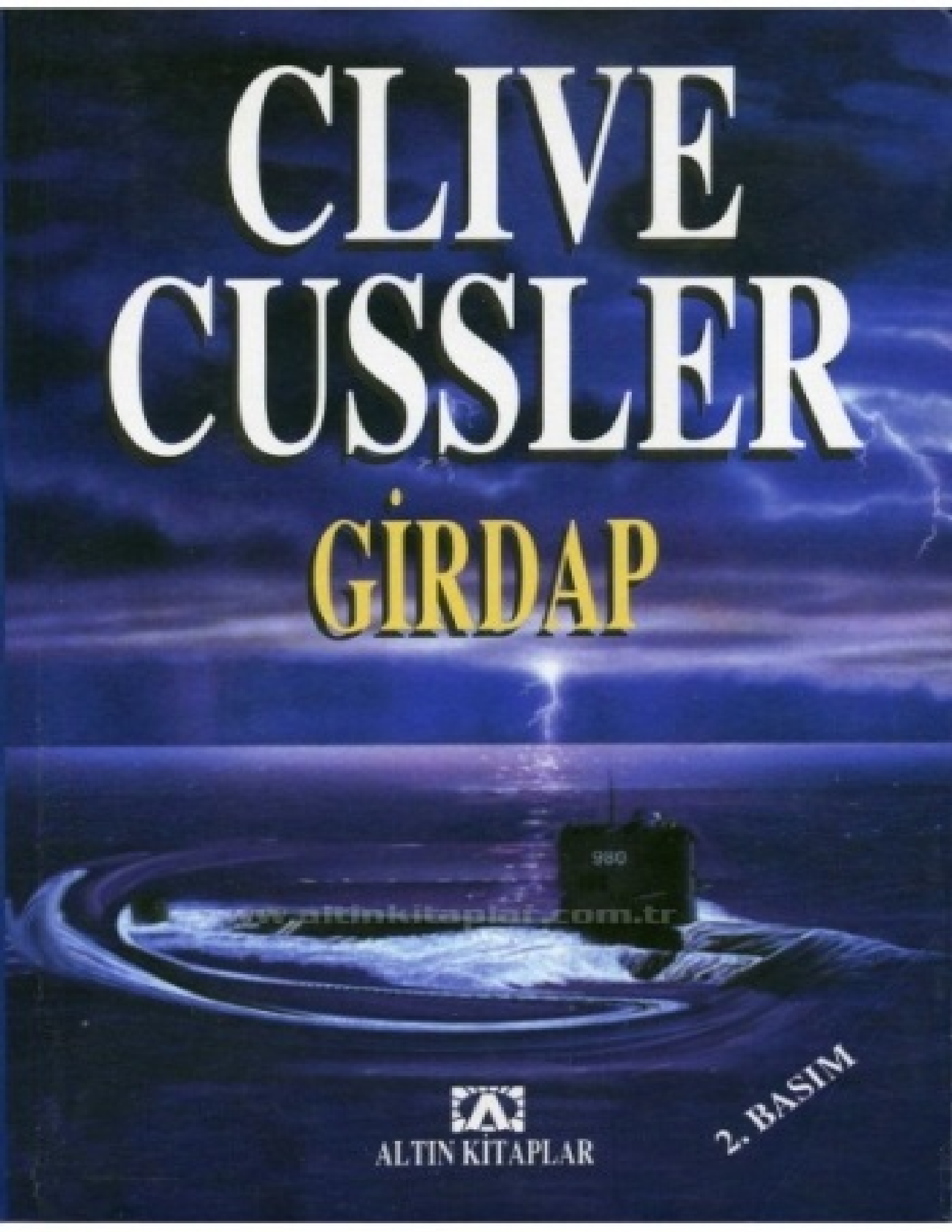
CLIVE CUSSLER

GİRDAP

www.altinkitaplar.com.tr

ALTIN KİTAPLAR

2. BASIM

Clive Cussler

Girdap

Altın Kitaplar Yayınevi

CLIVE CUSSLER

Türkçesi :

Hasan KARABULUT

GİRİŞ

Her okyanus, geçiş ücreti olarak zaman zaman insan ve gemiler yutar, ama hiçbiri Pasifik'in doymak bilm'eyen büyük iştahıyla yutamaz. Bounty gemisindeki ayaklanma Pasifik'te olmuş ve isyancılar gemiyi Pitcairn Adasında yakmışlardı. Melville'nin Moby Dick adlı yapıtına konu olan ve bir balina tarafından batırıldığı bilinen tek gemi Essex de Pasifik dalgalarının altında yatmaktadır. Bunlardan başka teknesinin altında bir sualtı yanardağının patlaması sonucu paramparça olan Haî Maru da vardır.

Tüm bunlara karşın yine de dünyanın en büyük okyanusu sakin bir bölge olma eğilimindedir. Gerçekten adı bile sakin ve yumuşak huylu anlamına gelir.

Belki de bu nedenle Komutan Felix Dupree havanın kararmasından kısa bir süre önce nükleer denizaltı Starbuck'ın köprüsüne tırmanırken, kötü bir faciayla karşılaşma düşüncesini aklından tümüyle atamıyordu. Dupree nöbetçi subayına bir baş işareti yaptı ve gemisinin pruvada dalgalan kolayca yarıp ilerlemesini izlemek için yandaki parmaklıkların üzerine eğildi. Denizciler genellikte denize saygı duyarlar, hatta onun sakin oluşundan da gizli bir korku duyarlar. Ne var ki, Dupree birçok denizciden farklıydı, ötekilerin kapıldığı boş inançlar onu hiçbir zaman etkilememişti. On dördü denizaltılarda olmak üzere toplam yirmi yılını denizde geçirmişti ve hâlâ denizle ilgili daha birçok şey öğrenmek için büyük bir açlık duyuyordu. O anda dünyanın en yeni ve en gelişmiş denizaltısının komutanıydı ama yine de yeterli değildi bu. Daha çoğunu istiyordu.

Starbuck baştan sona tümüyle San Francisco'da yapılan ilk gemiydi. Yüksek basınca dayanıklı geminin her birimi, her sistemi bilgisayarlarca hesaplanıp çizilmişti. Sualtı gemiciliğinde yeni bir kuşağın ilki... deniz yüzeyinden altı yüz metr'eye dek her derinlikte saatte yüz yirmi beş deniz miii hızla seyredebilecek güçteki bir sualtı kentinin başlangıcıydı. Starbuck ilk gösterisinde yeteneklerini ortaya koymaya hazır v'e güçlükle kontrol edilebilen safkan bir yarış atı gibiydi.

Ne yazık ki, Starbuck'ın ilk gösterisinde hiçbir izleyici olmayacaktı. Sualtı Savaş Dairesi denemelerin tam bir gizlilik içinde ve Pasifik'in uzak bir bölgesinde, yanında koruyucu gemi bulunmadan yapılmasını emretmişti.

Bilinen ünü nedeniyle deneme seyrinde Starbuck'a komuta etmesi için Dupree seçilmişti. Annapolis'deyken (ABD Deniz Harp Okulu) arkadaşları ona "Bilgi

Bankası" derlerdi. Dupree'ye elinizdeki kanıtları söyleyin, sonra da ağzından mantıklı yanıtları elektronik beyinden boşalır gibi izleyin, derlerdi. Dupree'nin bu yeteneği denizaltıcılar arasında iyi bilinirdi ama Deniz Kuvvetlerinde yükselebilmek için kişilik, başkalarını etkileyebilmek ve sosyal ilişkilerde başarılı olmak da gerekirdi. Dupree'deyse bu özelliklerden hiçbiri olmadığından yükselebilmesi oldukça gecikmişti.

Bir zil sesi duyuldu. Uzun boylu, kapkara saçlı bir yüzbaşı olan nöbetçi subayı köprüdeki telefonun almacını kaldırdı. Bir süre konuşup iki kez de başını salladıktan sonra yine yerine koydu.

Nöbetçi subayı kısaca, "Kontrol odası," dedi, "Sonar deniz tabanının son beş milde dört yüz elli metre yüksekliğini gösteriyormuş." Dupree düşünceli düşünceli yavaşça geriye döndü. "Belki de küçük bir sualtı dağ dizisidir. Altımızda hâlâ bir mil derinlikte su var." Sonra da sırıtarak ekledi. "Karaya oturmayız kaygılanma."

Yüzbaşı da ona sırıttı. "Yine de güvence olarak altımızda birkaç metre su bulunması iyi olur."

Dupree yeniden denize doğru dönerken gözlerinin çevresindeki çizgiler kırıştı. Boynunda asılı duran dürbünü gözlerine götürerek ufku dikkatle araştırdı. Bu davranışı yalnızlıktan okyanuslarda seyreden öteki gemileri araştırarak geçirdiği binlerce saatten kaynaklanıyordu. Yoksa tümüyle yararsız bir davranıştı, çünkü Starbuck'daki karmaşık radar sistemi çıplak gözle görülemeyecek uzaklıktaki nesneleri kolayca belirleyebilecek güçteydi. Dupree de bunu biliyordu ama yine de denizi kendi gözleriyle araştırması için rahatlatmış oluyordu.

Dupree bir süre sonra iç çekti ve dürbünü. yere indirdi. "Yemek için aşağıya iniyorum. Saat 21.00'de dalış için köprüyü sıkıca kapatın."

Dupree üç katlı kumanda ya da modern deyişle seyir kulesinin içindeki borudan kayarak kendisini kontrol odasına bıraktı. O anda ikinci komutan başını kaldırarak Dupree'ye baktı.

"Şaşırtıcı okumalar elde etmeye başladığımızı sanıyoruz, efendim."

"Koskoca bir günün sona ermesinden daha şaşırtıcı bir şey olamaz," diye Dupree neşeyle karşılık verdi.

Dupree daha sonra iki adamın arasına sokuldu ve masa lambasının buzlu camından yayılan zayıf bir ışığın aydınlattığı ayrıntılı haritanın üzerine eğildi. Haritada birbirlerini kesen bir dizi kısa çizgi vardı ve bunların yanlarında da bir sürü rakam, matematik formülü dikkatsizce karalanmıştı.

"Ne elde ettiniz?" diye Dupree sordu. Seyir subayı yavaşça anlatmaya başladı. "Deniz dibi şaşılacak bir hızla yükseliyor. Eğer ilk yirmi beş metrede zirvesi görünmezse, kendimizi buralarda olmaması gereken bir adaya ya da adalar grubuna bindirmiş bulacağız." "Şu anda nerede bulunuyoruz?" "Burada, efendim," diye seyir subayı elindeki kalemle haritada bir noktayı gösterdi. "Oahu'nun Kahuku Noktasından sıfırsıfıryedi derece kuzey doğrultusunda ve altı yüz yetmiş mil uzaklığındayız."

Dupree hızla bir kontrol panosuna doğru dönüp bir mikrofonun düğmesini açtı. "Radar, ben komutan. Ekranda bir şey görünüyor mu?" "Hayır, efendim," diye robot gibi bir ses hoparlörden yanıt verdi. "Ekran bomboş... bekleyin .. düzeltiyorum, efendim. Ufukta tam önümüzde ve yirmi üç mil uzaklıkta belli belirsiz bir şey var."

"Bir cisim mi?"

"Hayır, efendim. Daha çok alçak bir bulutu andırıyor. Ya da bir duman izini. Kesin olarak anlaşılmıyor."

"Pekala, ama ne olduğunu anlar anlamaz hemen rapor et." Dupree mikrofonu yerine koyarak harita masasındaki iki adama döndü. "Ee, baylar, sizin düşünceniz nedir?"

İkinci komutan başını iki yana salladı. "Duman olan yerde ateş de vardır. Ve ateş varsa bir şey yanıyor demektir. Bu bir petrol tabakası olabilir mi, ne dersiniz?"

"Nereden kaynaklanabilir bu petrol tabakası?" diye Dupree sabırsızca atıldı. "Kuzey deniz trafiğinin geçtiği bir bölgede değiliz. San Francisco'dan Honolulu'ya, oradan da Asya'ya uzanan deniz trafiği dört yüz mil güneyimizden geçiyor. Burası okyanusun en ıssız bölgelerinden biri. Starbuck'ın ilk denemeleri için Deniz Kuvvetlerinin bu bölgeyi seçmesinin de nedeni buydu. Meraklı gözlerden uzak olsun diye." Dupree başını iki yana sallayarak konuşmasını sürdürdü. "Yanan bir petrol tabakası akla yatkın değil. Pasifik tabanından yükselen yeni bir yanardağ düşüncesi daha mantıklı olur, sanırım. Ve tabii bu yalnızca bir varsayımdan öteye gitmez."

Seyir subayı radar bulgusunu önündeki haritada işaretledi, sonra da çevresinde bir daire çizdi. Ve kendi kendine yüksek sesle düşünmeye başladı. "Deniz yüzeyinde ya da yüzeye yakın bir yerde alçak bir bulut olması son derece olağandışı bir şey, çünkü böyle bir olay için bölgedeki atmosfer koşulları tümüyle elverişsiz."

Hoparlör takırdadı. "Komutanım, burası radar."

"Evet, radar. Ben komutan. Dinliyorum." "Görüntüyü belirledim, efendim." Hoparlördeki ses devam etmeden önce sanki bir an ne diyeceğini bilemedi. "Bu, çapı aşağı yukarı üç mil olan yoğun bir sis bulutu, efendim." "Emin misin?" "Kesinlikle, efendim."

Dupree mikrofonun düğmesini kapadıktan sonra köprünün telefonunu açtı. "Yüzbaşı, tam önümüzde bir radar görüntümüz var. Bir şey gördüğünüz anda bana rapor edin." Dupree telefonu kapatıp ikinci komutana döndü. "Şimdi derinlik ne?"

"Deniz tabanı hâlâ yükseliyor. Sekiz yüz kırk metre oldu ve hızla artıyor."

Seyir subayı arka cebinden bir pamuklu mendil çıkararak boynundaki teri kuruladı. "Beni ateş basıyor. Daha önce duyduğum buna benzer tek deniz dibi yükselmesi PeruŞili Çukurunda vardı. Deniz yüzeyinden yedi bin beş yüz metre derinlikte başlar ve her milde bîr mil yükselir. Şu ana dek, Peru Şili Çukurundaki bu yükseltinin dünyadaki en olağanüstü sualtı eğimi olduğu kabul edilirdi."

"Öyle," diye ikinci komutan homurdandı. "Deniz jeologları bu küçük buluşla çok iyi vakit geçireceklerdir, değil mi?"

"Beş yüz elli beş metre," diye sonardan tekdüze bir ses duyuldu.

"Aman Tanrım!" dedi seyir subayı şaşkınlıkla. "Yarım milden daha az bir uzaklıkta üç yüz metrelik bir yükseklik artışı. Böyle bir şey olamaz!"

Dupree kontrol odasının iskele yönüne gitti ve içinde sonar bulunan cam koruyucuya burnunu iyice dayadı. Aygıtın gösterge tablosuna göre, deniz dibini simgeleyen kıvrımlı uzun siyah çizgi, göstergenin en üstündeki kırmızı renkli tehlike noktasına doğru hızla yükseliyordu. Dupree elini sonar operatörünün omzuna koydu.

Dupree, "Aygıtın ayarında bir bozukluk olabilir mi?" diye sordu.

Sonar operatörü bir düğmeyi çevirdi ve yanında açılan bir pencereden içeriye baktı, Sonra da, "Hayır, efendim. Ayrı bir sistemden de aynı sonuçları elde ediyorum." diye açıkladı.

Dupree sonar aygıtının gösterge tablosunda dikine çıkan siyah çizgileri bir süre daha izledikten sonra hızla geriye dönüp harita masasının yanına giderek deniz tabanının yükselmesiyle ilgili olarak gemisinin yerini belirleyen kurşun kalemle işaretli noktalara bakmaya başladı.

"Köprü konuşuyor," diye robot gibi bir ses duyuldu. "Görüyoruz onu." Kısa bir duraksama oldu. "Bildiğim kadarıyla, karşımızdaki şeyin New England'da görülen sis bulutlarının daha küçük bir örneği olduğunu söyleyebilirim."

"Dupree mikrofonun düğmesine dokunarak, "Anlaşıldı," dedi. Ve önündeki haritaya bakmaya devam etti; yüzünden bir şey belli olmuyordu, gözleriyse dalgındı."

"Peari Harbour'a mesaj gönderilim mi, efendim?" diye seyir subayı sordu. "Araştırma için belki bir keşif uçağı gönderirler."

Dupree hemen yanıt vermedi. Bir eli yanımda hareketsiz dururken, öteki eliyle masanın kenarını düşünceli düşünceli tıkırdattı. Dupree ani kararlar verebilen biri değildi. Zorunlu olarak ani karar vermesi çok ender bir olaydı, Dupree'nin her hareketi kurallara uygun olurdu.

Starbuck'ın mürettebatından birçoğu daha önce de Dupree'nin emrinde görev yapmışlardı. ona körü körüne bağlı değillerse de onun yetenek ve kararlarına saygı ve hayranlık duyuyorlardı. İnsan olarak ona güveniyor, yaşamlarını tehlikeye sokacak kötü bir hata yapmayacağına inanıyorlardı. Başka bir zaman olsa belki haklı olabilirlerdi. Ama bu kez tümü de büyük bir yanılgı içindeydi.

"Şu sis bulutu neyin nesiymiş, bir bakalım," dedi Dupree yavaşça.

Bu sözler üzerine ikinci komutanla seyir subayı birbirlerine anlamlı anlamlı baktılar. Verilen emirler Starbuck'la ilgili denemelerin yapılmasıydı yoksa ufukta hayalet gibi beliren sis bulutlarının peşinden gitmek değildi.

Hiç kimse Komutan Dupree'nin böyle ansızın kişiliği dışına çıkmasının ve verilen emirlerden sapmasının nedenini öğrenemedi. Belki komutanın bilinmeyeni öğrenme tutkusu üstün gelmişti. Belki de kendisini bir an için o güne dek elde edemediği büyük bir başarıya doğru yol alan bir kâşif olarak hayal etmişti. Neden ne olursa olsun Starbuck'ın koku almış bir tazı gibi yeni rotasına yönelip ölü dalgalar arasında ileri atılması büyük bir kayıptı.

Starbuck'ın o hafta pazartesi günü Pearl Harbour'a demirlemesi bekleniyordu. Ama o gün ortalıkta görünmeyince, karadan ve denizden yapılan yoğun arama çalışmalarında da gemiden arta kalacak tek bir petrol ya da enkaz izine rastlanamaymca, Deniz Kuvvetlerinin en yeni denizaltıyla birlikte yüz altmış mürettebatının kaybolduğunu kabul etmekten başka seçeneği kalmadı. Olaydan şaşkına dönen kamuoyuna yapılan resmi açıklamadaysa, Starbuck'ın Kuzey Pasifik'in uçsuz bucaksız boşluğunda bir yerlerde kaybolduğu bildirildi. Denizaltı tüm mürettebatıyla birlikte ve büyük bir gizemle yok olmuştu. Zamanı,

yeri ve nedeni bilinmiyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

Hawai'nin kalabalık kumsallarında insan hâlâ başını dinleyebileceği bir köşe bulabilir. Bir boksörün sol yumruğu gibi Kauai Kanalına doğru düz bir çıkıntı oluşturan Kaena Burnu da, işte böyle insanın dinleyip bomboş bir kumsalın tadını çıkarabileceği az bilinen birkaç yerden biridir. Güzel bir kumsal olmasına karşın bu güzelliği aldatıcıdır. Çünkü önündeki denizde çok sık oluşan ters akıntılar, aşırı dikkatli yüzücüler dışında denize girenler için son derece tehlikelidir. Her yıl, sanki önceden belirlenmiş bir ölüm programına uyuyormuş gibi, kimliği bilinmeyen herhangi bir yüzücü kumsalın ıssızlığına ve yumuşak dalgaların çekiciliğine kapılarak denize girer birkaç dakika içinde de ters bir akıntıyla açık denize sürükleniverir.

Kumsaldaki bir metre doksan santim boyunda, güneşte iyice bronzlaşmış ve ayağında kısa beyaz mayo olan genç adam, bambudan yapılmış plaj yaygısının üzerine uzanmış yatıyordu. Soluk aldıkça hafifçe kabaran kıllı geniş göğsündeki ter damlacıkları yılan gibi kıvrıla kıvrıla süzülüp kuma karışıyordu. Gözlerini kızgın güneşin zararlı etkisinden korumak için yüzünü örttüğü kolu adaleliydi, ama top gibi yuvarlak boğum boğum şişkinlikler yoktu. Siyah sık saçları dağınıktı, bir bölümü de sert çizgili ama dost canlısı bir yüzü çevreleyen alnına dökülüyordu.

Dirk Pitt hafif uykusundan kıpırdanarak uyandı ve dirseklerinin üzerinde doğrularak parıldayan koyu yeşil gözleriyle denizi uzun uzun süzdü. Pitt yalnızca güneş banyosu yapıp çevreleriyle ilgilenmeyen kişilerden değildi. Ona göre kumsal yaşayan, hareket eden, rüzgârın ve dalgaların sürekli etkisiyle biçim ve özellik değiştiren bir şeydi. Denizde binlerce mil ötedeki fırtınalarda oluşan ama kıyıya varana dek ölü dalgaya dönüşen kabarıklıkların sığ dibi hissedince daha çok kabararak hızlarını arttırmalarını izledi. Öyle ki, yaklaşık üç metre yüksekliğindeki bu kırılmış dalgalar birbiri ardına devrilirken büyük bir gürültüyle kıyıda patlıyor, çevrelerine su saçarak bembeyaz köpükler oluşturuyorlardı, sonra da denizin bittiği yerdeki küçük girdaplarda yok olup gidiyorlardı.

Pitt'in gözlerine ansızın kıyıdan yüz metre ilerde, kırılan dalgaların ardında renkli bir parıltı ilişti. Bir an sonra da bir dalga çukurunda gözden kayboldu. Pitt ısrarla renk parıltısını en son gördüğü noktaya bakmaya başladı. İkinci dalga da

yükselip öne doğru devrilirken güneşte parıldayan o şeyi yine gördü. Biçimi bulunduğu yerden belli olmuyordu, ama kesin olarak belirlediği bir şey varsa o da gördüğü parıltının sarı renkte oluşuydu.

Pitt o andaki en akıllıca davranışın sırt üstü yatmak ve dalgaların gördüğü nesneyi kıyıya getirmelerini beklemek olacağını düşündü, ne var ki bir an sonra ani bir kararla yerinden fırladı ve yavaş yavaş denize doğru yürümeye başlads. Dizboyu derinliğe ulaşınca önündeki dalgayı zamanladı ve içine doğru atıldı, öyle ki dalganın üzerine devrildiğini suyu döven ayaklarıyla hissetti. Su bir otel odasındaki banyo kadar ılıktı, aşağı yukarı kırk beş derece olmalıydı. Sudan başını çıkarır çıkarmaz da ters akıntının kendisini derin sulara çekmesine izin vererek köpüklü denizde rahat bir tempoyla kuiaç atmaya başladı.

Dakikalar sonra bir an durakladı ve gözleriyle san nesneyi araştırdı. Sol tarafında ve yirmi metre ilende olduğunu gördü ve gözlerini olabildiğince o nesneden ayırmadan o yönde yüzdü. Bu arada nesne de dalgaların hareketiyle bir görünüyor bir kayboluyordu. Pitt akıntının kendisini sağ tarafından açık denize doğru çektiğini hissedince yüzme açısını da ona göre ayarladı ve ölüm tehlikesinden kurtulmak için de kulaçlarını gittikçe hızlandırdı.

Pitt bir süre sonra nesneye ulaştı ve parmakları, altmış santim uzunluğunda, on beş santim eninde ve üç kilo ağırlığında silindir biçimindeki san nesnenin kaygan yüzeyine dokundu. Nesneyi kaplayan sugeçirmez sarı plastik kabın üzerinde ve her iki uçta büyük harflerle, 'U.S. NAVY' (ABD Deniz Kuvvetleri) yazılıydı. Kollarını nesnenin çevresinde dolayarak kısa bir süre dinlendi ve bu arada dört bir yanma bakarak tehlike içinde bulunduğu yeri iyice gözden geçirdi.

Pitt, denize girdiğini gören kimse olmuş mudur, diye gözlerini kumsala dolaştırdı, ama millerce uzunluğundaki kumsal bomboştu. Pitt kendisini yorup kumsalın ardındaki sarp kayalıklara bakmadı bile. Çünkü hafta içinde bu kayalıklara tırmanan kişiler olabileceğini düşünmek umutsuz bir davranış olmaktan öteye gidemezdi.

Pitt bir an için neden böyle aptalca ve delice bir tehlikeye atıldığını düşündü. Dalgaların arasında yüzen gizemli sari nesne bu anla şiîmaz davranışı için iyi bir özürdü ve o güne dek bir işe başlayınca asla geri dönüş yapmamıştı. Ama ne var ki, o anda acımasız deniz kendisini kıskıvrak yakalamıştı.

Pitt'in kafasında kıyıya dümdüz bir çizgide geri dönme düşüncesi belirdi. Ama belirmesiyle kaybolması bir oldu, tıpkı çakıp sönen bir şimşek gibi. Çünkü böyle bir işi Mark Spitz olsa belki başarabilirdi, ama Pitt çok iyi biliyordu ki, günde bir paket sigara akşamları da sürekli viski içtiğinden kendisi Mark Spitz'in

Olimpiyatlarda kazandığı o altın madalyaları dünyada kazanamazdı. Bu nedenle de, Pitt tabiat anayı kendi oyunuyla nasıl yenebileceğini düşünmeye karar verdi.

Pitt deniz yüzeyindeki ve dibindeki akıntılar konusunda eski kulağı kesiklerd'endi, senelerce dalgalar üzerinde tahta ile kıyıya doğrukayma sporu yaptığından bilmediği şey yoktu. Aynı kumsalda denize giren yetişkin biri akıntıyla açık denize sürüklenirken onun yüz metre ötesinde hiçbir akıntı olmayabilir ve orada denize giren küçük çocuklar dalgalar arasında birbirleriyle şakalaşıp oyunlar oynayabilirler. Bir ters akıntının acımasız gücü, kıyıdaki akıntının kıyıdan uzak sualtı sığlıkları arasında fırtınaların oluşturduğu dar kanallardan geçip açık denize geri dönerken oluşuyordu. O anda kıyıya yaklaşan dalga saatte altı mil gibi büyük bir hızla ansızın yön değiştirir ve dalganın burnu açık denize döner. Pitt de tam akıntının yayıldığı yerde bulunuyordu. O nedenle de sığlık bölgeden çıkana dek kıyıya paralel bir çizgide yüzmek zorunda olduğunu anladı, yüzme yönünü kıyıya doğru ancak ondan sonra yöneltebilirdi.

Pitt'i kaygılandıran tek şey, köpek balıkları tehlikesiydi. Denizin ölüm makineleri olan bu balıklar avlarına yaklaşırken kendilerini her zaman denizi yararak yaklaşan kuyruklarıyla belli etmezlerdi. Suyun altından ve habersizce de saldırabilirlerdi. Pitt ise deniz gözlüğü olmadığından sualtından yapılacak böyle bir saldırıyı önceden göremeyecekti. Tek umudu köpek balıklarına yem olmadan kıyı dalgalarının bulunduğu güvenli bölgeye ulaşabilmekti. Çünkü çok iyi biliyordu ki, çok aç olanları dışında köpek balıkları genellikle kıyıya yaklaşmazlardı. Nedeniyse kıyıdaki küçük akıntıların kaldırdığı dip kumlarının balığın solungaçlarına kaçmasıydı. O anda tüm gücünü harcamaktan kaçınacak zaman değildi. Pitt sanki Pasifik Okyanusu'nun bütün köpek balıkları kendisini kovalıyormuş gibi olanca gücüyle kulaç attı. Bu şekilde aşağı yukarı on beş dakika hızla yüzdükten sonra burnu kıyıya yönelik ilk dalgaya ulaştı. Yön değiştirdi, kıyıya doğru yüzmeye başladı. Bu arada üzerinden dokuz dalga geçti, onuncu dalgada gücü tükendiğinden yanındaki silindir biçimindeki nesneye şamandıra gibi asıldı. Böylece kıyıya sürüklenmeye devam etti. Dizleri kumu hissedince de bir deniz kazazedesi gibi tükenmiş bir durumda, olduğu yerde doğruldu ve ödülünü de ardı sıra sürükleyerek sendeleye sendeleye sudan çıktı. Sonra da büyük bir minnetle kendini güneşin ısıttığı kumlara bıraktı.

Pitt yorgun yorgun ödülü olan silindir biçimindeki kutuyla ilgilenmeye başladı. Plastik kabın altındaki nesne pek sık rastlanmayan türde bir alüminyum kutuydu. Kutunun çevresi küçük bir demiryolu hattını andıran birçok küçük alüminyum çubukla kaplıydı. Kutunun bir ucunda vidalı bir kapak vardı. Pitt kapağı güçlükle ve birçok kez denedikten sonra açabildi. Kutunun içinde sıkıca

sarılı bir kağıt tomarından başka birşey yoktu. Pitt kağıt tomarını açtı ve üzerinde tarihler bulunan, titiz bir biçimde el yazısıyla kaleme alınmış sayfalan incelemeye başladı.

Pitt sayfaları okudukça, o andaki eli sekiz derecelik aşırı sıcağa karşın sanki soğuk bir e! kendisine dokunmuşcasına tüm bedenindeki tüyleri bir anda diken diken oluverdi. Gözlerini birkaç kez elindeki sayfalardan uzaklaştırmaya çalıştı ama beceremedi, çünkü ellerinin arasında tuttuğu facia haberinden şaşkına dönmüştü.

Pitt kâğıtlardaki son tümceyi de okuduktan sonra tam on dakika boş gözlerle okyanusa bakarak öylece oturdu kaldı. Yazıların en sonunda bir ad vardı: AMİRAL LEIGH HUNTER. Pitt yavaş hareketlerle ve dikkatle kâğıt tomarını yine kutunun içine yerleştirdi, kutunun vidaıı kapağını kapadı ve yine büyük bir dikkatle en üstteki sarı sugeçirmez koruyucusunu geçirdi. Kaena Burnuna insana korku veren bir sessizlik çökmüştü. Kırılan dalgalar birbiri ardına devriürken çıkardıkları gürültü sanki sessizce birşeyler anlatmak istiyor gibiydi. Pitt yerinden doğruldu. Islak bedenine yapışan kumlan silkeledi, sonra da silindir kutuyu koltuğunun altına sıkıştırarak kumsalda hafifçe koşmaya başladı. Plaj yaygısının yanına varınca da elindeki kutuyu çabucak yaygıyla sardı ve kumsalın ardındaki yola uzanan patikada hızlı hızlı yürüdü.

Parlak kırmızı renkteki AÇ Ford Ccbra'sı yolda terk edilmiş gibi durmaktaydı. Pitt hiç zaman harcamadı. Elindeki yükü arabanın koltuğuna fırlattı ve hızla direksiyona geçip kontağı çevirdi.

Pitt'in arabası jet gibi ileriye atıldı. Önce Waialua'dan, sonra da güzel manzarası bulunan, ama genellikle kurumuş olan Kaukomahua Çayı boyunca uzanan ara yoldan ilerleyerek 99 sayılı karayoluna çıktı. Schofield Kışlası Askeri Bölgesi de dikiz aynasında geride kaldıktan sonra Pitt Waialua yoluna saptı ve gezici karayolu devriyesiyle karşılaşma tehlikesine aldırmadan son hızla Pearl kentine doğru yöneldi.

Solunda, tepeleri sürekli kara yağmur bulutlarıyla kaplı Koolau sıradağları yükseliyordu

Bu dağlar boyunca da, zengin ve kırmızı renkler toprakla canlı bir tezat.oluşturan bakımlı ve yeşil ananas tarlaları uzanmaktaydı. Pitt ani başlayan bir sağanakla karşılaştı ve hemen arabanın sileceklerini çalıştırdı.

Sonunda Pearl Harbour'un ana kapısı göründü. Üniformalı bir nöbetçi bürodan çıkarken Pitt de arabayı yavaşlattı. Sonra da cüzdanından sürücü belgesiyle kimliğini çıkardı ve konuk defterini imzaladı. Tüm bu işlemler olurken nöbetçi

deniz piyadesi hiç konuşmadı, iş bitince de selam vererek geçmesi için eliyle işaret etti.

Oysa Pitt geçip gitmeden önce nöbetçiye Amiral Hunter'in karargâhına nasıl gidebileceğini sordu. Deniz piyadesi göğüs cebinden bir bloknotla bir kurşun kalem çıkardı, bir kâğıda izleyeceği yolu çizerek kâğıdı Pitt'e uzattı. Ve bir kez daha selam verdi.

Pitt elindeki çizime göre ilerledi ve rıhtım yakınında göze çarpmayan bir beton binanın önünde durdu. Binanın önünden kolayca geçip gidebilirdi de, ama kapının yanında asılı madeni levhayı gördü. Üzerinde, 101. KURTARMA FİLOSU KARARGÂHI, yazılıydı. Kontağı kapadı, içinde metal kutu bulunan ıslak paketi aldı ve arabadan indi. Binaya girerken de aklından, keşke kumsala giderken, yanımda spor bir gömlekle bir pantolon götürseydim, diye geçirdi ve daktilo yazmakta olan beyaz üniformalı bir denizcinin oturduğu masaya doğru ilerledi. Masanın üzerinde küçük levhada, ER YAGER, yazılıydı.

"Afedersiniz," diye Pitt utangaç bir tavırla mırıldandı.

"Amiral Hunter'i görmek istiyordum."

Daktilo yazmakta olan er doğal bir davranışla başını kaldırdı ama gördüğü manzarayla neredeyse gözleri yuvalarından fırlıyordu.

"Aman Tanrım, ahbap, ne o yoksa banyodan mı kaçtın? Mayodan başka bir şey giymeden bu kılıkta gelmekle ne yapmaya çalışıyorsun? Bizim ihtiyar seni böyle yakalarsa kendini ölmüş bil. Onun için şimdi hemen toz ol, yoksa kodesi boylarsın!"

"Bir kokteyl partisine katılacak kılıkta olmadığımı ben de biliyorum, tabii," dedi Pitt tatlı tatlı. "Ama ne var ki bu iş son derece ivedi. Amirali kesinlikle ve hemen görmeliyim."

Er kıpkırmızı kesilen bir yüzle masada doğruldu ve yüksek sesle, "Bu kadar maskaralık yeter. Ya kuzu kuzu gidersin ve ben de her şeyi unuturum, ya da Kıyı Devriyesini çağırırım," diye bağırdı.

"Öyleyse hemen çağır onları!" diye Pitt ansızın sertleşiverdi.

"Bak, ahbap," diye söze başlayan er öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. "Kendine bir iyilik yap. Hemen evine dön ve Amirali görmek için normal hiyerarşik yollardan resmi başvuruda bulun."

"Buna gerek kalmayacak, Yager." Arkalarından gelen seste asfalt bir yolu kazıyan buldozer inceliği vardı.

Pitt geri döndü ve bir iç büronun kapı eşiğinde dimdik duran uzun boylu, yaşlı birinin üzerine dikilmiş bakışlarıyla karşılaştı. Adam tepeden tırnağa beyaz giyinmişti ve üniforması kollarda, omuzlarındaki ispaletlerde san sırmalarla bezenmişti. Aklaşmış gür saçları yorgun ve soluk yüzüyle iyi uyuşuyordu. Adamın yüzünde canlı görünen tek şey gözleriydi ve bu gözler Pitt'in elindeki kutuya merak dolu bakışlarla dikilmişti.

"Amiral Hunter benim, koca oğlan. Sana yalnız beş dakika ayıracağım. Umarım bu şansını iyi değerlendirirsin," dedi ve eliyle silindir kutuyu işaret ederek ekledi. "Ayrıca içeri gelirken o nesneyi de yanında getirmeyi unutma." Pitt güçlükle, "Peki, efendim," diyebildi. Oysa o anda Hunter hızla geri dönmüş bürosuna girmek üzereydi. Pitt de ardından yürüdü ve bürodan içeriye girerken, her ne kadar öyle çok sıkılmamışsa da yine de içinde bulunduğu durumun kendisini huzursuz ettiğinden hiç kuşkusu yoktu. İçerde, kusursuz denecek denli güzel cilalı konferans masasında Hunter' den başka üç deniz subayı daha oturmaktaydı. Kolundaki garip görünüşlü paketle yarı çıplak Pitt'i görünce tümünün de yüzlerini büyük bir şaşkınlık kapladı.

Hunter, Pitt'e öteki subayları tanıştırdı. Ama Pitt bu yalancı kibarlığa aldanmadı, gayet iyi anlamıştı ki amiral öteki subayların rütbelerini ve mevkilerini belirterek bir yandan kendisini korkutmaya çalışıyordu, öte yandan da tepkisini izlemek için Pitt'in gözlerini inceliyordu. Pitt'e tanıştırıldığına göre, John Kennedy'! andıran uzun boylu sarışın Binbaşı Paul Boland 101. Filo'nun Kurmay Başkanıydı. Orly Cinana diye garip bir adı olan ve çok terleyen şişko albay, Hunter'in küçük kurtarma filosundaki gemilerinden birinin komutanıydı. Öne atılarak Pitt'in elini içtenlikle sıkan kısa boylu, cüceye benzeyeniyse kendisini Hunter'in yardımcısı Yarbay Burdette Denver olarak tanıttı, sonra da sanki anımsamaya çalışıyormuş gibi Pitt'e dik dik bakmaya başladı.

"Pekâlâ kocaoğlan," diye Amiral Pitt'e yine aynı biçimde hitap etti. Pitt o anda yumruğunu Hunter'in ağzının tam ortasına indirebilmek için bir aylık maaşını seve seve verirdi. Çünkü Hunter'in sesi alay doluydu. "Şimdi bize lütfedip kim olduğunu ve geliş nedenlerini anlatırsan hepimiz sana minnettar kalırız."

"Bu kutuyu neden taşıdığımı öğrenmek için can atan biri olarak çok kabasınız," diye Amirali yanıtlayan Pitt kendini masadaki boş koltuklardan birine bıraktı ve sözlerinin uyandıracağı tepkiyi beklemeye başladı.

Yüzü haince duygularla buruşan Cinana masanın öte tarafından Pitt'e öfkeli öfkeli baktı. "Pis herif! Buraya gelip bir subaya hakaret etmeye nasıi cüret edebilirsin!"

"Deli olmalı," diye Boland araya girdi. Sonra da Pitt'e doğru eğilerek soğuk ve sinirleri gergin bir biçimde bakarak ekledi, "Seni gidi aptal piç seni kiminle konuştuğunu biliyor musun, sen?"

Cinana'nın terli yumruğu hızla masaya indi. "Tanrım, hemen Kıyı Devriyesini çağırmalı. Yager'e söyleyeyim de Kıyı Devriyesini çağırsın ve bu herifi kodese attırsın."

Hunter uzun bir sigara yaktı, kibriti kül tablasında söndürdü ve düşünceli düşünceli Pitt'e baktı. "Bana başka bir seçenek bırakmıyorsun, koca oğlan." Ardından Boland'a döndü. "Yarbay, Yager'e Kıyı Devriyesini çağırmasını söyle."

"Ben olsam çağırmazdım, Amiralim," diyen Denver koltuğundan doğruldu, Pitt'i tanıdığı yüzünden belli oluyordu, "Kiminizin pis ve piç diye nitelendirdiği sonra da kodese attırmak istediği bu adam gerçekte Ulusal Sualtı ve Denizcilik Örgütü (NUMA)'nın Özel Projeler Müdürü Dirk Pitt olup babası da Deniz Kuvvetleri Onay Komitesi Başkanı olan California Senatörü George Pitt'dir."

Cinana kısa ve sunturlu bir küfür savurdu.

Kendini toparlayan ilk kişi Boland oldu. "Emin misin?"

"Evet, Paul. Hem de kesinlikle." Denver masanın çevresinde dolandı ve Pitt'in yanına geldi. "Onu yıllar önce babasıyla birlikte bir NUMA konferansında görmüştüm. Bundan başka, yine NUMA'da görev yapan yeğenimin de arkadaşı olur. Yeğenimin adıysa Yarbay Rudi Gunn."

Pitt tatlı tatlı sırıttı. "Tanıyorum onu. Birçok projede Rudi'yle birlikte çalıştık. Aranızdaki benzerliği şimdi görebiliyorum. Tek belirgin ayrılık Rudi'nin komik çerçeveli gözlüklerinin ardından bakması."

Denver gülerek, "Çocukken ona Kunduz Gözlü derlerdi," dedi.

Pitt de gülümsedi ve "İlk karşılaşmamızda ona bundan söz ederim," dedi.

"Umarım... biraz... önce... söylediklerimiz... sizi... gücendirmez," diye Boland kekeledi.

Pitt Boland'ı en alaylı bakışıyla süzdü ve yalnızca, "Hayır," dedi.

Hunter'le Cinana bakıştılar ve bunu farkeden Pitt bu bakışlardaki gizli anlamı çözmekte güçlük çekmedi. İkisi de aralarında bir Birleşik Devletleri senatörünün oğlunun bulunmasından duydukları huzursuzluğu gizlemeye çalıştılarsa da bunda başarılı olamadılar.

"Ben yalnızca tatilini geçirmeye çalışan birisiyim," dedi Pitt yavaşça. "Bu

nesneyi bugün öğleden sonra kumsalda güneşlenirken keşfettim. Kutu size ait."

"Şey," diye Hunter ağır ağır söze başladı. "Onur duydum. Ama neden ben?"

Pitt öteki üç adama düşünceli düşünceli baktı ve silindir kutuyu masanın üzerine koydu. "İçinde bir sürü kâğıt bulacaksınız. Bir tanesinde de sizin adınız yazılı."

Hunter'in bakışlarında en küçük bir merak kıpırtısı bile olmadı..

"Bunu nereden buldunuz?" "Kaena Burnunun ucuna yakın bir yerde." Denver öne doğru eğilerek, "Kıyıya, kumların üzerine mi vurmuştu?" diye sordu.

Pitt başını salladı. "Hayır. Kırılan dalgaların ötesine yüzerek kıyıya çekip çıkardım."

Denver şaşırmıştı. "Yani Kaena Burnundaki kırılmış dalgaların ötesine mi yüzdüğünü söylüyorsunuz? Böyle bir şeyin olabileceğini düşünemiyorum bile?"

Hunter Pitt'e inanmamış gibi baktı ama pek üzerinde durmadan sordu, "Orada bulduğunuz şu nesneye bir göz atabilir miyiz?" Pitt sessizce başını salladı ve masaya dö

kulen ıslak kumlara aldırmadan silindir kutuyu ortaya koydu ve Hunter'e doğru uzattı.

"İlgimi çeken de bu sarı plastik kabı olmuştu."

Hunter silindir kutuyu eline aldı ve öteki subayların da iyice görebilmesi için havaya kaldırdı. "Ne olduğunu anladınız mı, beyler?"

Tümü de başlarını sallayarak anladıklarını belirttiler.

"Daha önce bir denizaltıda hiç görev yapmamış olmalısınız, Bay Pitt. Yoksa bir haberleşme kapsülünün neye benzediğini bilirdiniz," diyen Hunter kutuyu masaya koyarak eliyle de kutuya hafifçe dokundu. "Bir denizaltı su altında seyrederken kendisini izleyen bir su üstü gemisiyle haberleşmek isterse gönderilecek mesaj böyle bir alüminyum kapsülün içine konur." Hunter konuşurken bir yandan da kapsülün sugeçirmez plastik kabını çıkardı. "Kırmızı işaret boyası iliştirilen kapsül denizaltıdan basınçlı bir tüp kanalıyla dışarıya fırlatılır. Kopsül deniz yüzeyine erişince boya serbest kalır ve denizaltıyı izleyen geminin kolayca görebileceği biçimde binlerce metre karelik bölümü renklendirir."

Pitt yavaşça, "Kapaktaki ince lifler de," dedi ve devam etti, "Yüksek basınç altında içine su sızmasını önlemek için konulmuştur."

Hunter bu sözler üzerine Pitt'in vereceği yanıtı tahmin ederek sordu. "İçindekileri okudunuz mu?"

Pitt başını salladı, "Evet, efendim."

Odada bulunan öteki üç subay o anda Hunter'in gözlerinde beliren acı ve umutsuzluğu farketmedi, hatta hiç görmediler bile.

"Okuduklarınızı bize birkaç sözcükle özetleyebilir miisniz?" diye soran Hunter, verilecek yanıtın ne olacağını anlamıştı ve bundan da büyük bir korku duymaktaydı.

Kısa bir sessizlik oldu. Bu arada Pitt içinden, keşke o melun kapsülü hiç görmemiş olmayı geçirdi. Ama kaçış yoktu. Şimdi tek bir cümle söyleyecek ve tüm bu sıkıntıdan kurtulacaktı. Pitt derin bir soluk aldı ve yavaşça konuştu.

"İçinde size yazılmış bir not t/ar ve bundan başka nükleer denizaltı Starbuck'ın seyir günlüğünden yırtılmış yirmi altı sayfa bulacaksınız, Amiralim."

İKİNCİ BÖLÜM

Amiral Hunter'in derlediği Komutan Dupree'nin seyir günlüğü şöyleydi:

Beşgündür içinde bulunduğumuz bu cehennemi anlatmaya sözcükler yetmez. Gemimin ve adamlarımın, garip ve o denli de korkunç böyle bir sona sürüklenmesine yol açan rota değişikliğinden yalnızca bert sorumluyum. Bunun ötesinde, başımıza neler geldiğini elimden geldiğince anlatmaya çalışacağım... çünkü kafam artık eskisi gibi çalışmıyor, aklım başımda değil,

Dupree'nin akli yeteneklerini kontrol edemediğini belirtmesi bilgisayar gibi bir beyine sahip olmakla ün yapan böyle biri için şaşırtıcı bir itiraftı.

14 Haziran saat 20.00'de sis bulutuna girdik. Kısa bir süre sonra da, deniz gibi yalnızca: on kulaç altımızdayken duyulan büyük bir patlama geminin pruvasını parçaladı ve içeriye hızla dolan su ön torpido bölümünü bir anda kapladı.

Dupree patlamanın Starbuck'm içinde mi yoksa dışında mı olduğunu gerçekte biliyorduysa bile bu noktayı açıkça belirtmemişti.

Tüm mürettebattan yirmi altısı ilk anda ölecek kadar şanslıydı. Bunlardan üçü patlama anında köprüde bulunan Yüzbaşı Carter, Er Farris ve Metford'du. Onların gemi dalmadan önce köprüyü terkedeceklerini umuyorduk. Oysa ansızın başlayan üzücü olaylar onları köprüde yakalamıştı.

Dupree'nin yazdığı gibi eğer Starbuck su üstünde seyrediyor idiyse, Carter, Farris ve Metford'un köprüyü otuz saniye içinde terkederek aşağıya inememiş olmaları garip görünüyor. Dupree'nin köprü kapaklarını kapatıp adamlarını kötü sonlarına terketmiş olduğuna, ya da adamlarını kurtarmak için yeterli zamanı olmadığına inanmak çok güçtü, yoksa Starburck'ın bir taş gibi dibe hızla battığını kabul etmek gerekirdi ki, böyle birşeyse olanaksızdı... düşünülemezdi bile.

Bu arada kapaklan ve çıkışları kapattık. Sonra da geminin hızla su yüzeyinin üzerinde yükselmesi için tüm safranın dışarıya fırlatılmasını emrettim. Ama iş işten geçmişti, ön taraftan duyulan parçalanma sesleri ve insan çığlıkları geminin burun üstü diklemesine deniz dibine doğru hızla battığını gösteriyordu.

Tüm safra tanklarının boşaltılmasıyla gemi burnunun suya yalnızca kırk sekiz metre gömüleceğini ve doksan altı metre uzunluktaki Starbuçk'ın kıç bölümünün

su yüzeyi üzerinde kalacağını düşünmek akılcı görünüyor. Ne var ki gerçekte öyle olmamıştı.

Su anda dipte yatıyoruz. Gemi aşağı doğru iki derecelik bir dik açıyla sancak yönünde sekiz derece yan yattı. Ön torpido odası dışında katan tüm bölümler sağlam ve su basmamış durumda. Daha şimdiden tümüyle ölü sayılırız. Adamlarıma kaybettiğimizi kabul etmelerini emrettim. Yaptığım aptallık sonumuza neden odu.

İşte en anlaşılmaz nokta da buydu. Gemi omurgasının en alt ucuyla en üst ucu arasında yedi buçuk metre olduğu düşünülürse, geminin kıç kaçış kapısı su yüzeyinden kırk metre derinlikte olurdu. Bu durumda da, her denizaltıda mürettebat için bulundurulan soluma aygıtlarıyla insan rahatlıkla su yüzeyine çıkabilirdi. İkinci Oünya Savaşı sırasında sekiz kişi batık denizaltı Tang'tan yalnızca kendi ciğerlerinin gücüyle elli dört metre yükseklikteki su ' yüzeyine çıkmışlardı.

Ne var ki son birkaç tümce yazılanların en şaşırtıcı olanıydı. Dupree'nin çılgınlığını arttıran acaba ne olmuştu? Yoksa onu bu denli etkileyen şey karabasan gibi olaylar dizisinin yarattığı sinir gerginliği miydi? Nitekim Dupree gerçeklerden sapmakta daha da ileri gidiyordu.

Yiyeceğimiz bitti. Hava en iyi olasılıkla ancak birkaç saat daha yeter. İçme suyumuzsa dördüncü gün tükenmişti bile.

Olamaz! Hem de işler durumdaki bir nükleer reaktörle... bunun aksini düşünmek için hiçbir neden yok... mürettebat aylarca yaşayabilirdi. Su arıtma birimleri gerekenden çok içme suyunu kolayca temin edebilirdi. Bundan başka, birkaç geçici önlemle denizaltının havasını temizleyip oksijen üreten yaşam sistemi de işlerliğini yitirene dek altmış üç kişiye gerekli oksijeni sağlayabilirdi. Kaldı ki, sözü geçen yaşam sisteminin işlerliğini yitirme olayı da olmayacak bir şeydi. Yalnızca yiyecek uzun sürede ortaya çıkacak bir sorun oluşturmaktaydı. Yine de Starbuck uzun seyir görevinde bulunduğundan yeterli yiyecek stoku olmalıydı. Bu durumda da idareli kullanıldığında yiyecek stoku ancak doksan günde tükenirdi. Her şey reaktöre bağlıydı. Reaktör durursa, adamlar da ölürdü.

Kendimi şaşılacak derecede huzurlu hissediyordum. Adamlarımın çektikleri acıya son vermesi için gemi doktoruna emir verdim. Ölecek son kişi de ben olacağım, kuşkusuz.

Tanrım! Dupree'nin yaşayan adamlarının toplu ölümleri için gerçekten de emir verebilmiş olması mümkün müdür?

Yine geldiler. Carter gemiye dışarıdan vuruyor. Meryem Ana Aşkına! Carter'in ruhu neden bize böyle işkence ediyor?

Dupree artık tümüyle çıldırmıştı. Nasıl oiur? Aradan yalnızca beş gün geçmişti.

Onlara ancak birkaç saat daha karşı koyabiliriz. Kıç kaçiş kapısını kırmak üzereler. Boşuna, tüm çabamız boşuna... (Bu bölüm okunmuyor) Bizi öldürmek istiyorlar, ama sonunda biz galip geleceğiz. Sevinç yok, zafer de yok. Nasılsa tümümüz öleceğiz.

"Onlar" demekle Dupree acaba kimi kastediyordu? Mürettebatı kurtarmaya çalışan başka bir gemi, belki de bir Rus casus gemisi olabilir mi?

Şu anda yüzeyde hava karanlık ve bize saldırmayı durdurdular. Bu mesajla birlikte gemi seyir günlüğünün son sayfalarını da haberleşme kapsülünün içinde göndereceğim. Şükürler olsun ki kapsülü gece karanlığında bulamayacaklar. Gemimizin bulunduğu koordinatları: (İlk rakamlar karalanmış) 32°43'15 .K — 161°18'22.B.

Verilen koordinatlar akla yakın değil. Çünkü koordinatların gösterdiği bölge Starbuck'ın son mevkii raporunda belirtilen bölgeden beş yüz mil uzaklıkta. Yapılan son telsiz haberleşmesinden sonra Dupree'nin yukarıda koordinatlarını verdiği bölgeye Starbuck'm tam hızla gitse bile ulaşabilmesi için aradan yeterli zaman geçmemişti.

Bizleri aramayın, yoksa boşa kürek çekmiş olursunuz. Geride bulabileceğiniz bir iz bırakmayı göze alamazlar. Bizi kötü faka bastırdılar. Oynanan oyunu bir bilebilseydim şu anda pekâlâ da güneşi hisseden canlılar olabilirdik. Lütfen bu mesajı Pearl Harbour'de Amiral Leigh Hunter'e ulaştırın.

İşte, bu da anlaşılmayan son nokta. Neden ben? Bildiğime göre Komutan Dupree'yle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Öyleyse Starbuck'dan gönderilen son mesajın alıcısı olarak beni neden seçmişti?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Pitt eski Royal Hawoi Otelinin barında öne eğilmiş oturmaktaydı. O anda gündüz başından geçenleri düşünüyor ve bomboş gözlerle elindeki içkisine bakıyordu'. Günün anıları kırpmadığı gözlerinin önünde canlanıyor, sonra da birer birer yok oluyordu. Ama bir sahne vardı ki hiç yok olmuyordu. O da kapsülün içindekileri, yani Starbuck'ın üzücü sonuyla ilgili korkunç saçmalığı ve Komutan Dupree'nin insanı şaşkına çeviren delice sözlerini okurken Amiral Hunter'in solgun yüzünün anısıydı.

Hunter okumayı bitirdikten sonra yavaşça başını kaldırmış ve Pitt'e doğru başını sallamıştı. Pitt amiral'in uzattığı kayış gibi sert eii sessizce sıkmış ve sanki hipnotize edilmiş gibi öteki subaylara birer veda sözcüğü mırıldanarak odayı ağır adımlarla terketmişti. Nimitz karayolunun kıvrımlı trafik akışında arabasını nasıl kullandığını o anda anımsamıyordu. Daha sonra odasına çıkışını, duş alışını, giyinerek belirsiz ve bilinmeyen bir hedefi aramak için odasını terkedişini de anımsamıyordu. Hatta o anda biie bardaki viski dolu bardağını yavaş yavaş döndürürken bulunduğu kokteyl salonunda çevresinde geçen konuşmalardan hiçbirini duymuyordu.

Pitt, Starbuck^m son mesajını bulmasında bir uğursuzluk olduğunu seziyordu. Beynindeki derinliklerden yüzeye çıkmak için umutsuzca çırpınan uyanık ve geçmişle ilgili bir düşünce vardı. Ama ne var ki bu düşünce tam yüzeye ulaşıp belirlenmek üzereyken, ansızın zayıflıyor ve sonra da yine geldiği boşluğa düşüyordu.

Piît'in gözüne barın öteki uçunda oturmuş elindeki içki bardağını kendisine doğru kaldırarak içki ısmarlamak istediğini anlatmaya çalışan birisi ilişti. Adamı hemen tanıdı, Albay Orl Cinana'ydı. O da Pitt gibi günlük pantolon ve çiçekli Hawai gömleği giymişti. Cinana yerinden kalktı, Pitt'in yanına geldi. Hâlâ terliyordu ve mendiliyle de sürekli olarak alnını, avuçlarını kuruluyordu.

"Size bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye sahte bir içtenlikle sordu.

Pitt dolu bardağını kaldırdı. "Teşekkür ederim, benimki daha olduğu gibi duruyor."

Pitt o gün Pearl Harbour'dayken Cinana'ya pek dikkat etmemişti. Oysa o anda daha önce farkedemediği bir şeyi görünce oldukça şaşırdı. Cinana'nın göbeği

nedeniyle Pitt'den daha kilolu olduğu gözönüne alınmazsa onları gö* ren başka biri ikisinin kuzen olduklarını rahatlıkla söyleyebilirdi.

Cinana, Pitt'in üzerine dikilen anlamsız bakışlarından sinirli sinirli kaçınarak içkisindeki

buzu döndürerek oyalandı.

Cinana, "Bu öğleden sonraki yanlış anlama nedeniyle bir kez daha özür dilerim," dedi.

"Unutun gitsin, Albayım. Hem ben de öyle tam bir nezaket örneği değildim."

"Starbuck'ın kaybolması tatsız bir is." Cinana içkisinden bir yudum aldı.

"En gizemli olaylar bile ergeç açığa çıkar. Örneğin Thresher, Bluefin, Scorpion gemilerini ele alın... Deniz Kuvvetleri tüm kazazedeler bulunmadan araştırmalarım ısona erdirmemişti."

"Ama bu kez aynı şeyi yapamıyoruz," diyen Cinana acı acı sırıttı. "Bu kez asla bulamayacağız."

"Hiçbir zaman asla demeyiniz."

"Sözünü ettiğiniz üç üzücü kayıp da Atlantik'de olmuştu, Binbaşı. Starbuck'msa Pasifik'de kaybolmak gibi kötü bir şansızlığı oldu." Bir an duraksadı, boynundaki terleri südi. "Pasifik'de kaybolan gemiler için söylenen, Deniz Kuvvetlerinin yaygın bir deyisi vardt."

Atlantik Okyanus'unun derinliklerinde yatanlar. Anıtlar, çelenkler ve şiirlerle anımsanır, Oysa Pasifik Okyanusu'nda yataniar Sonsuza dek unutulurlar.

"Ama elimizde Dupree'nin mesajında beîirtilen yer koordinatları var," dedi Pitt. "Sansınız da yardım ederse sonar aygıtınızla deniz dibinde yapacağınız bir haftalık bir aramada Starbuck'ı kolayca bulabilirsiniz."

"Denizler gizemlerinden kolayca vazgeçmezler, Binbaşı," diyen Cinana, boş bardağını barın üzerine koydu, "Artık gitmem gerekiyor. Bir bayanla buluşacaktım ama atlatıldığım açıkça belli oluyor."

Pitt Cinana'nın uzanan elini sıktı ve sırıtarak, "Şu anda neler hissettiğini anlıyorum," dedi.

"Hoşçakal, İyi şanslar." "Size de, Albayım."

Cinana döndü ve salondaki kalabalığı yara yara lobiye doğru ilerledi. Bir süre sonra da sürekli hareket eden bir baş denizinin ardında gözden kayboldu.

Pitt içkisine hâlâ dokunmamıştı. Cincna gittikten sonra çevresindeki şamataya karşın büyük bir yalnızlık hissetti.

Pitt o anda körkütük sarhoş olmak için benliğinde önüne geçilmez bir istek duydu. Starbuck adını unutmak, onun yerine seksle ilgili tüm çekingenliğini geride. Omaha'da, Nebraska'da bırakarak tatilini geçirmeye gelen bir sekreter kızı tavlamak gibi daha önemli konularla ilgilenmek istedi. İçkisini bir dikişte bitirdi ve yenisini ısmarladı.

Pitt aklından geçenleri uygulamaya ve bu arada tatlı dilli nezaketini de göstermeye kendini tam hazırlamıştı ki iki yumuşak kadın göğsünün sırtına delecek gibi dayandığını hissedip bir çift bembeyaz elin de beline dolandığını gördü. Acele etmeden yavaşça geri döndü ve Adrian Hunter'in afacan çocuklarda rastlanan cin gibi gözleriyle karşı karşıya geldi.

"Selam, Oirk," diye Adrian kısık sesle mı

rıldandı. "İçki arkadaşı ister misin?"

"Olabilir. Bundan benim çıkarım ne olur?" Adrian, Pitt'in beline doladığı ellerini sıktı. "Birlikte evime gidebilir, sonra da müzik dinler, not tutarız."

"Olmaz. Annem eve erken dönmemi istiyor."

"Oh, tatlım, hadi gel. Felekten bir gece çalmak isteyen eski bir dostunu kırmazsm sanırım. Değil mi?"

"Eski dostlar ne işe yarar ki?" diye Pitt aiaylı alaylı söylendi. Bunun üzerine Adrian'ın elleri Pitt'in kasıklarına doğru kaydı, Pitt de kızın ellerini yakalayıp kendinden uzaklaştırdı. "Kendine yeni bir uğraş bulmalısın. Garip zevkîerine gösterdiğin bu aşırı düşkünlük göz önüne alınırsa şu ana dek nasıl olup da ıskartaya çıkmadığına şaşıyorum."

"Sözlerin ilginç." Adrian gülümsedi ve devam etti. "O dediğin işi her zaman parayla da yapabilirdim. Ama ücretim ne olurdu, diye merak ediyorum."

"Belki de iyice kullanılmış bir fahişe kadar olurdu."

Genç kadın göğsünü ileri attırıp yalancıktan somurttu. "Bence tek yaptığın şey sevdiğin birini kırmak oluyor."

Adrian'ın gece yaşantısındaki hızlı tempo göz önüne alındığında onun hâlâ çok güzel bir kadın olduğunu düşündü ve onunla son kez seviştiğinde kadının çıplak bedeninin yumuşak dokunuşlarını anımsadı. Bundan başka, kadınla ne denli çok ateşli sevişirse sevişsin, tekniğinin de ustalığı ne denli büyük olursa

olsun,onu yine de bir türlü tatmin edemediğini de anımsadı.

"Heyecanlı söyleşimizi bozmak istemezdim, ama bugün ilk kez babanla karşılaştım," dedi Pitt.

Pitt bir an için kadında bir şaşkınlık belirtisi göreceğini sandı. Ama Adrian hiç de şaşırmış görünmüyordu. Aksine, oldukça ilgisizdi. "Öyle mi? Yaşlı Lord Nelson seninle neler konuşmak zorunda kaldı?"

"Öncelikle, giyiniş tarzımla hiç ilgilenmedi bile."

"Dert etme. O benim giyiniş tarzımla da hiç ilgilenmez."

Pitt, skoç viskisinden bir yudum aldı ve bardağın üzerinden kadını süzdü. "Senin durumunda onu suçlayamam. Çünkü hiçbir erkek kızının bir sokak fahişesi gibi giyindiğini görmekten hoşlanmaz."

Adrian, Pitt'in son sözlerini duymazdan geldi. Kaldı ki, babasının bir sürü aşığından yalnızca biriyle yüzyüze gelmiş olması da Adrian's hiç ilgilendirmemişti. Oturduğu taburede şöyle bir kımıldandı ve bir omuzuna dökülen uzun simsiyah saçlarıyla daha da etkili olan gözleriyle Pitt'e baştan çıkarırcasına bakmaya başladı. Teniyse, salonun yan aydınlığında bronz bir heykel gibi parlıyordu.

Adrian, "içkim ne oldu?" diye sordu. Pitt, barmene işaret etti. "Şeye... yani, hanımefendiye bir Brandi."

Adrian onae kaşlarını çattı, sonra da gülümsedi. "Hanımefendi sözcüğünün modasının çoktan geçtiğini yoksa bilmiyor musun?"

"Ne yapayım, eskiden kaima bir alışkanlık bu. Tüm erkekler evlenecekleri kızın bir hanımefendi olmasını ister. Tıpkı sevgili ihtiyar babanın bir zamanlar evlendiği kız gibi."

"Annem sıkıcı biriydi," dedi genç kadın kayıtsızca.

"Ya baban?"

"Babam da insunm güveneceği biri değildi. Hiçbir zaman evde olmazdı, ya denizde terkedilmiş pis kokulu eski bir teknenin ya da unutulmuş bir gemi enkazının peşinde olurdu. Okyanusu kendi ailesinden daha çok severdi. Doğduğum gece orta Pasifik'de batmakta olan .bir petrol tankerinin mürettebatını kurtarmaya çalışıyormuş. Liseyi bitirdiğimde diploma törenim sırasında yine denizdeydi, bir kayıp uçağı arıyordu. Daha sonra annem öldüğündeyse saygıdeğer amiralimiz Eaton Denizbilim Okulunun birkaç uzun saçlı hilkat

garibesiyle birlikte Grönland açıklarındaki buzdağlannm yerlerini ibelirlemekteydi." Adrian o anda gözlerini hızla Pitt'in bakışlarından kaçırdı, ama Pitt onun yaralı noktasına dokunduğunu anlamıştı. Adrian devam etti. "O nedenle bizim babakız ilişkisine gözyaşı dökmeye kalkma. Amiral ve ben birtoirimize yalnızca sosyal nedenlerle katlanıyoruz."

Pitt dik dik Adrian'a baktı. "Büyüdün artık. Evi neden terketmiyorsun?"

Adrian barmenin uzattığı içkiyi aldı ve yudumladı. "Kadın olarak bundan daha iyi bir anlaşma olur mu? Her zaman çevremde dolanan üniformalı erkekler var. Elimdeki şu üstünlüğe Wr bak. Binlerce erkek var ama hiçbir kadın rakibim yok. Bu durumda niye evimi terkedip başkalarının artıklarını toplamaya çalışayım ki? Amira! herkese bir aile erkeği olduğu izlenimini vermek istiyor, ben de bir amiral kızı olmanın sağladığı tüm imkânlardan yararlanıyorum." Adrian, Pitt'e çekingen ve utangaç bir bakış attı. "Benim eve mi? Gidelim mi?" diye sordu.

"İstediğinizi bir sonraki sefere almak zorunda kalacaksınız, Bayan Hunter," diye arkalarında ince bir ses duyuldu. "Aibay beni bekliyordu."

Pitt'le Adrian geriye aynı anda döndüler. Karşılarında Pitt'in o güne dek gördüğü en egzotik kadın durmaktaydı. Kadının gözlen öyle griydi ki gerçeğe hiç benzemiyordu, bundan başka biçimli bedenine oturan doğulu tarzı dar ve sıkı yeşil giysisiyle tam bir tezat oluşturan saçları büyüleyici kızıl bir çağlayan gibi omuzlarına dökülüyordu.

Pitt bu kadını daha önce görüp görmediğini şöyle bir düşündü, ama yaran yoktu. Çünkü gözlerini daha önce bu denli güzel bir yaratığa hiç dikmemişti. Oturduğu tabureden kalkarken kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissetti ve bundan da memnun oldu, çünkü sevişirken av köpeği gibi kolunu ısıran beşinci sınıf bir sarışından beri daha ilk karşılaşmada ' duygularını harekete geçirerek bedeninde arzu uyandıran ilk kadındı.

Sessizliği bozan Adrian oldu. "Üzgünüm, tatlım. Ama başkasının arazisine izinsiz giriyorsun."

Adrian İçinde bulunduğu durumdan eğleniyor gibiydi. Ona göre bu davetsiz konuk kolayca üstesinden gelebileceği küçük bir cani sıkıntısından başka bir şey değildi. Arkasını; genç kadına döndü, içkisini yudumlamaya devam etti." iri gri gözler bir an olsun Adnan'dan ayrılmadı. "Kabalığınız, serseri olarak yaptığınız ününüzü de aştı, Bayan Hunter."

Adrian bozuntuya vermeyecek kadar soğukkanlıydı. Oturduğu yerde istifini hiç bozmadı, yalnızca barın karşısındaki aynadan genç kadına dik dik bakmaya

başladı. "Elii dolar yeter mi?" diye çevreden kolayca duyulabilecek bir sesle sordu. "Amatör görünüşünü ve normalin altındaki yeteneğini göz önüne alırsak bu ücret senin için çok bile sayılır."

Barda hemen yakınlarında oturanlar iki kadın arasındaki konuşmalara kulak kabartmaya başladı. Kadınlar kaşlarını çatarken, erkekler de sırıtıyor, bir yandan da gizliden gizliye uğrunda çarpışan iki kadının arasındaki kasılıp kalan erkeği kıskanıyorlardı. Pitt içinse iki kadının kendisini ele geçirmek için birbirlerini iğnelemesi yepyeni bir şeydi. Sesini çıkarmadan, bu anın tadını çıkarmaya çalıştı.

"Sizinle özel olarak konuşabilir miyim, Bayan Hunter?" diye sordu yeşil giysili yabanct kadın.

Adrian başını eğerek, "Neden olmasın?" dedi ve dönerek yavaşça tabureden indi. Sonra da otelin öndeki özel plajına açılan kapısına doğru ilerleyen yabancı kadını izledi. Pitt o anda dışarda plajda olacak iki erkeği kolayca baştan çıkarabileceğini düşündüğü ve insanın yüreğini hoplatan hareketlerle önünde ilerleyipgözden kaybolan iki nefis kalçaya kendinden geçercesine uzun uzun baktı.

Pitt iç çekip bara yaslandı. Kendisini ağının çevresinde dolanan iki sineği izleyen ama başka bir ağa takılmalarını isteyen bir örümceğe benzetti. Sonra da iki kadının konuşmalarını izleyen çevresindekilerin şaşkın bakışlarını farketti. Bunu yüzlerinden anladı ve sırıtarak başıyla selam verdi, ardından da yine bara döndü.

Kendi kendine o gün yeterince sürprizle karşılaştığını itiraf etti. Acaba tüm bunlar nereye varacaktı? Cesaretini arttırmak için barmene işaret etti, içkisini tazelemesini istedi. Hem de bu kez duble olarak.

On beş dakika sonra Grr Gözler geri döndü, sessizce Pitt'in arkasında durdu. Pitt düşüncelerine öyle dalmıştı ki kadının varlığını farkedip aynadan kim olduğunu anlamak için başını kaldırana dek aradan saniyeler geçmişti.

Kadının dudakları gülümseme başlangıcıymış gibi çok hafif kıvrıldı. Sonra da bir an duraksadı, sanki söze nasıl başlayacağını bilmiyordu. "Kazananın şerefine mi içiyorsunuz?" diye sordu.

Kadının sağ gözünün altındaki bere izi kırmızıdan mora dönüşmeye başlamıştı bile, bundan başka da alt dudağında küçük bir yarık vardı. Buradan çenesine süzülen birkaç damla kan dekolte giysisinin açık kısmından iki göğsünün tam ortasına damlıyordu. Pitt kadının o haliyle bile o güne dek gördüğü en çekici

kadın olduğunu düşündü.

"Peki, ya kaybeden ne oldu?" diye Pitt sordu.

"Birkaç gün koyu makyaj yapmak zorunda kalacak ama ilerde bir gün benimle yine kapışmak için yaşayacağını sanıyorum."'

Pitt cebinden mendilini çıkardı, bardağından aldığı buzu mendiliyle sardı ve onu hafifçe kadının dudağına dokundu. "Bunu al ve dudağının üzerine yavaşça bastırarak tut. Şişmesini önler."

Genç kadın bitkin bir durumda güçlükle gülümsedi ve başıyla, teşekkür ederim dedi.

Biraz önceki meraklı izleyiciler bu kez geri çekilmişler, sanki sözfeşıniş gibi her an bir rezalet çıkmasını bekliyorlardı. Pitt hemen barmene hesabı ödedi ve genç kadını kolundan tutup sürükleyerek salonu geçtiler, otelin plajına çıktılar.

"Bana olanları anlatmanda bir sakınca var mı?" diye Pitt'sordu

Kadın konuşmak için mendili ağzından çekti. "Her şey ortada değil mi? Bayan Hunter aklını başına almak istemedi, ben de bunu ona zorla yaptırdım."

Pitt genç kadına düşünceli düşünceli biraz da kuşkuyla baktı. Sonra da, neden beni seçti, diye kendi kendine sordu. Daha önce hiç görmediği bir erkek için neden böyle kavga etmişti? Ve en önemlisi, kadının amacı neydi? Pitt kendini boşuna aldatmadı, hiçbir film yapımcısı Don Jucm'ın yeni çekiminde başrol oynaması için ona öneride bulunmazdı. Evet, kadınlardan payına düşeni alırdı, ama asla süslü küçük yalanlar söylemek, ufak tefek hilelere başvurmak gibi bilinen oyunlara kalkışmazdı. Pitt yanındaki kadının kendisini seçme nedenlerini araştırmaktan vazgeçti, çünkü o anda işi olurna bırakmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Plajda yürüyelim mi?" diye Pitt sordu. "Ben de sizin aynı şeyi önermenizi bekliyordum," diyen genç kadın gülümsedi ve bu davranışıyla da Pitt'in tümüyle etkisi altına almış oldu. Bunu kendisi de farketmişti, çünkü o anda erkeğin bakışlarının göğüslerinde dolaştığını sonra da aşağıya doğru yavaşça kaydığını kurnazca izlemişti.

Kadının göğüsleri insanı şaşırtacak kadar küçük ve sıkıydı, öyle ki onun bu özelliği bedenin geri kalan yerlerinde cömertçe bulunan kıvrımlara tezat oluşturuyordu. Ay ışığında ve otelin terasını çevreleyen lambaların hafif ışığında Pitt, genç kadının kan damlalarıyla benek benek olmuş bronz rengi teninin insanı büyülercesine giysisinin altında kaybolduğunu görebiliyordu. Daha aşağıda

kadının beli tatlı bir kıvrımla dümdüz ve gergin karnına ulaşıyor ardından da sımsıkı yeşil giysisinin dikişlerini patlatmak için savaş veriyormuş gibi görünen bir çift dolgun kalçaya açılıyordu. Kadın kızılderiliye benziyordu, ne var ki omuzlarına dökülen parlak kızı! saçları bu tahminini doğrulamıyordu.

Genç kadın, "Bana böyle bakmaya devam ederseniz yanınızdan ayrılmak için izninizi istemek zorunda kalacağım," dedi.

Bunun üzerine Pitt utanmış gibi bir bakışlarını kadından uzaklaştırmaya çalıştı ama becerernedi. "Sanat galerilerini gezmenin serbest olduğunu sanıyordum."

Kadın Pitt'in kolunu yakaladı ve sıktı. "Ama birşeyler satın almak istemeniz koşuluyla."

"Ben sanat eserlerini yalnızca seyretmekten hoşlanırım. Onları satın aldığım çok enderdir."

"Öyleyse ilke sahibi binsiniz demektir." "Birkaç ilkem vardır, ama onlar kadınlara uygulanmaz." O anda Pitt'in burnuna gelen kadının parfüm kokusu nedense ona hiç de yabancı değildi.

Genç kadın dayanmak için Pitt'e tutunarak biran duraksadı, sonra da Waikiki Plajının serin kumlarına gömülü ayaklarım hafifçe oynatarak ayakkabılarını çıkardı. Birkaç dakika hiç konuşmadan ağır ağır yürüdüler, bu arada kadın Pitt'in kolunu daha da sıkı tuttu ve Pitt'e iyice sokuldu.

Yarı aydınlıkta kadının gözlerinde ansızın bir parıltı belirdi ve yavaşça, "Adım Summer," dedi.

Pitt kadını kollan arasına alıp şiş dudaklarından hafifçe öptü. Hiçbir şey söylememişti. Ve ansızın kafasında tehlike çanları çalmaya başladı, ama çok geç kalmıştı. İlk duyduğu şiddetli bir acı oldu. Summer'in dizi kasığına gömülürken, Pitt'in de ağzı bir karış açıldı ve o anda soluğunun kesildiğini hissetti.

Öyle ani tepki göstermesi için beynine neyin emir verdiğini Pitt csla bilemiyeçekti, ama bildiği tek şey varsa o da duyduğu korkunç acı anında ani bir refleksle yumruğunu salladığı ve yumruğunun Summer'in çenesinin sağ tarafına hızla indiğini görebilmiş olmasıydı. Kadın bir an sarhoş gibi sallandı, sonra da kumların üzerine yığıldı kaldı.

Herhangi bir umutsuzluk anında yardıma hazır bekleyen Pitt'in gizli ve önceden akla gelmeyen koruyucu güçleri onu düşüp bayılmaktan alıkoydu. Kasığındaki şiddetli acı onu derin soluk almaya zorladı. İki eliyle kasığını tutup acıdan kıvranarak yavaşça yerde hareketsiz yatan kadının yanına diz çaktü.

Pitt duyduğu acıdan çığlık atmamak için dişlerini öyle sıktı ki çenesi ağrıdı. Dizlerini yumuşak kuma gömdü, öne arkaya sallanmaya başladı. Baygın yatan bir kızın yanında öne arkaya hareket edip elini de sıkıca bacak arasında tutarken o anda bir yakalansa birçok sıkıcı soruyla karşılaşabilirdi. Bereket versin ki, altmış metre ötesinde küçük bir ateşin çevresinde oturan gençler ve otel müşterileri dışında plaj bomboştu.

Aradan dört dakika geçti. Bu süre içinde duyduğu şiddetli acı gittikçe azaldı, zonklamaya dönüştü. Ancak o zaman Summer'in elinde parıldayan bir şey olduğunu farketti, bu bir cam yansımasına benziyordu. Kadının üzerine doğru yavaşça süründü, sessizce yatan kadının üzerinde çömelerek gevşek parmakları arasında duran şırıngayı çekip aldı.

Pitt şaşkındı. Gecenin yarı aydınlığında Summer yirmi beşinden daha büyük göstermiyordu. Yumuşak ve tatlı bir görünüşü vardı. Elindeki şırıngayı ceket cebine dikkatle yerleştirirken içindeki sıvının ne olabileceğini merak . etti.

Daha sonra Pitt öne eğildi, kadını acemice omuzlarına aldı ve sallanarak yerinde doğruldu. Ansızın kadının çevrede pusuya yatmış birkaç arkadaşı olabileceğini düşündü, ne var ki o anda böyle şeylerle uğraşacak zamanı yoktu. Oteli yalnızca birkaç blok ötedeydi, o nedenle de yükünü sırtında iyice dengeledi ve kumda sert adımlarla yürümeye başladı.

Pitt gece kaldırımlarda dolaşan turist gruplarına görünmeden geçmeyi umuyordu, çünkü otelin arka bahçesindeki sık ağaçların arasından gizlenerek ilerlemeyi düşünüyordu. Yoksa,, devriye dolaşan bir polisle ya da sırtındaki kadını kurtarıp kahraman olmak isteyecek iyi niyetli bir turistle karşılaşmayı hiç istemiyordu.

Pitt kaldırımdan yürüseydi beş dakikalık, kolay bir yürüyüş olacaktı, oysa arka bahçedeki sık ağaçların arasından gidince yürüyüşü tam yirmi dakika sürdü. Soluk alıp dinlenmek, ya da sarhoş bir grubun yalpalaya yalpalaya gözden uzaklaşmasını beklemek için. gölgelik yerlerde kısa molalar verdi. Cummer'in bedeninden yayılan güzel parfümün tadını iyice çıkardı. Bu kez parfümün Hawai Adalarında yaygın olmayan bir tür olduğunu çıkarabildi ama bu kokuyu bir kadının kullandığını ilk kez görüyordu.

Oteli caddenin tam karşısındaydı ve otelin lobisinde yanan ışıklar Pitt'e sığınılacak emin bir yer gibi görünüyordu. Trafiğin uygun olduğu bir anda koşarak caüdeyi geçti. Kasığındaki zonklamadan yüzü perişandı, sırtındaki ölü gibi ağırlık da cabasıydı. Bu durumda ve karanlıkta yaklaşık dört yüz metre yürümenin neden olduğu fiziksel zorlanma onu soluk soluğa bırakmıştı.

Kaldırımın kenarında park eden arabaların yanından dolandı, otel girişinin yanına geldi ve Icbiye dikkatle bakındı.

Şansı o anda Pitt'i terketmiş gibiydi. Çünkü içerde iriyarı ve kara derili bir Hawaili kadın elektrik süpürgesiyle asansörün önünü süj pürmekteydi. Pitt kapıdan girmekten vazgeçti. Binanın köşesinden kıvrıldı ve alttaki garaja inen eğimli yolda hızlı hızlı yürüdü: Yarı aydınlık beton garajda parkedilmiş birkaç araba dışında bir şey yoktu. Pitt kapısı açık bir asansör gördü, yanına giderek içine bindi ve katının düğmesine dokundu, sonra da asansör kabinin tik ağacıyla kaplanmış duvarına yaslandı.

Pitt terden sırılsıklam kalmıştı. Harcadığı güçle gecenin nemi birleşmiş sonuçta kendisini tükenme noktasına getirmişti. Summer'in ağırlığı altında ikibüklüm asansörün duvarına yaslanmış beklerken hiç olmazsa bir parça olsun dinlenebildi. Asansör yeknesak bir uğultuyla yukarıya tırmanışını sürdürdü ve Pitt'in bastığı kata dek hiç durmadı.

Asansörün kontrol panosu 10 rakamında yanıp sönmeye başladı. Pitt'in şansı yine geri gelmiş gibiydi. Çünkü koridorda kimsecikler yoktu. Kısa bir süre pantolon ceplerini el yordamıyla beceriksizce araştırdıktan sonra dairesinin anahtarını bulabildi ve cebinden çıkardığı anahtarı, üzerinde 1010 yazan işlemeli ahşap kapının kilidine soktu.

Lüks döşeli dairesi Pitt'in maaşına göre oldukça fazlaydı, ne var ki üç yıldır ilk kez tatil yaptığından böyle bir dairede bulunmasını haklı görüyordu.

Pitt yatak odasına girdi, Summer'i yatağın üzerine bıraktı. Başka bir zaman olsa bu denli güzel bir kadını seyrederken arzu duyardı, kuşkusuz. Ama bu gece hiçbir şey duymuyordu. Ne düşünceleriyle, ne duygularıyla ne de bedeniyle. O gün başından sonuna dek yorucu geçmişti. Pitt Summer'i yatağın üzerinde hâlâ baygın durumda bıraktı ve banyoya girerek soyundu, sonra da duş yaptı.

Her şey anlamsızdı Kendisine tümüyle yabancı biri onu neden öldürmek işteşindi? Tek varisi ufak tefek ak saçlı annesiydi, o da yardım derneklerinin düzenlediği çaylara gitmekten ve eüşi örgüler yapmaktan vazgeçip Mafyayla ilişki kurmadıkça onu öldürtmek istemesi için hiçbir nedeni olamazdı. Pitt tüm bu düşüncelerin bir kuruntudan başka bir şey olmadığını anlayıp sırıttı. Kaldı ki, elinde şırıngadaki sıvının zehir olduğunu kanıtlayacak ne vardı ki?"

Sıvı bir tür uyku ilacı olamaz mıydı? Böyle bir şey yarı yarıya olasıydı da. Ama yine de oynı soruyu soracaktı kendisine. Neden? Anımsayabildiğine göre, hiçbir askeri sır bilmiyordu. Ve nükleer bombalarla ilgili gizli bilgiler, ne füze rampalarının ysrleri, ne de dünyanın yok edilmesi için hazırlanan çok gizli

planlar. Bir süre sonra düşünceleri yine Summer'in olağanüstü güzelliğine döndü. En sonunda da kendisini zorlayarak düşünmekten tümüyle vazgeçti, içinde bulunduğu gerçek ana döndü. Musluğu kapadı, sırtına bir bornoz geçirdi ve yatakodasına dönerek Summer'in alnına ıslak bir bez parçası koydu. Kadının sabah uyandığında çenesindeki morluğu göreceğini anlayınca da bundan azıcık sadistçe bir zevk duydu.

Pitt Summer'! omuzlarından tutup hızla sarstı. Genç kadın baygınlıktan kurtulmak istemiyormuş gibi yavaşça mırıldanarak iri gri gözlerini istemeye istemeye açtı. Yabancı bir yerde uyanmak çoğu kadını ürkütürdü. Ama Summer'i değil. Çok güçlüydü. Kadının beynindeki devrelerin hemen harekete geçtiğini anladı. Çünkü gözleri hemen odayı araştırmaya başladı. Bakışları önce Pitt'e sonra kapıya, daha sonra da balkona, en sonunda da yine Pitt'e yöneldi. Aslında bakışları normal görünüyordu, ama yine de daha tam olarak ayılmamış gibiydi. Bir süre sonra elini kaldırdı, çenesinde moraran yere dokundu.

"Bana vurdun mu?" diye sordu. "Evet," diyen Pitt sırıttı. "Ve şimdi de getirdiğim odamda bulunuyorsun. Sanırım, sana tecavüz edeceğim."

Sonunda kadının gözlen dört açıldı, artık kendisine iyice gelmişti. "Böyle bir şeye cesaret edemezsin."

"Peki, daha önce cesaret etmediğimi nereden biliyorsun?"

Summer Pitt'in sözlerine neredeyse inanıyordu. Eli hızla kasığına doğru kaydı ama birdenbire durdu. "O denli sapık biri değilsin."1— "Sapık olduğumu da kim söyledi?" Pitt'e çok gario bir bakış attı. "Bana dendi ki..." Ama hemen sözlerini yarıda kesti ve gözlerini Pitt'ten kaçırdı.

Pitt azadarcasına, "Çok dikkatli olmalıydın," dedi. "Kötü söylentilere inanman ve Waikiki Plajında bir aşağı bir yukarı dolanarak savunmasız erkeklere şırınga saplaman başını iyice derde sokabilir."

Summer birkaç saniye Pit'e dik dik bakts. Dudakları karşılık vermek için aralandı ama tam o anda güze! gri gözlerinde yavaş yavaş kuşku belirmeye başladı. Sonunda, "Ne demek istediğini anlamıyorum," diyebildi.

"Sen bilirsin." Pitt sırtını kadına döndü ve telefona uzandı. "Ne yapmak istediğini bırakayimda polis öğrensin. Benim gibi dürüst vatandaşlar polisin bu tür işlerle uğraşması için para veriyor."

"Bir yanlışlık oîdu." Sesi birdenbire değişmişti, sert ve buz gibiydi. "Telefon etmeye kalkışırsanız tecavüze uğruyormuş gibi bağırırım. Yüzümdeki bu yaralarla da kime inanırlar sanıyorsunuz, size mi yoksa bana mı?"

Pitt telefonun almacını kaldırdı ve tuşlara dokunmaya başladı. "Sana inanacaklarından hiç kuşku yok, tabii. Yani, Adrian Hunter .lehimde tanıklık yapana dek. Şu anda onun yüzünde de birkaç 'z bulunuyor olmalı." Piîî dikkatini telefona yöneltti. Öbür uçta telefona yanıt veren ses beş kez alo dedikten sonra telefonu kapadı. Pitt ancak hattın kapandığını anladıktan sonra konuşmaya başladı. "Alo, size bir saldırı olayını bildirmek istiyordum..."

Pitt daha fazla devam edemedi. Summer bir anda yataktan fırladı, almacı Pitt'in elinden kaptı ve hızla yerine koydu. "Lütfen. Anlamıyorsunuz." Sesi bu kez yumuşak ve umutsuzluk doluydu.

"Son sözlerinde tüm olanian hafife almış, oldun," diye Pitt öfkeli öfkeli söylendi. Sonra da genç kadını omuzlarından yakaladı, parmaklarını sertçe sıktı ve gözlerini hiç kırpmadan kadının acıdan büyüyen gözbebeklerine iyice yaklaştırdı. "Adamın yumurtalıklarına diz atıp sırtına şırıngayı sapla sonra da ırzına geçiliyormuş gibi davran. Şimdi anlat bakalım, senin derdin ne, ne yapmaya çalışıyorsun?"

Kadın bir an karşı koymaya çalıştı ama bundan hemen vazgeçti. "Haydut herif!" Sesi kin dolu bir fısıltıyla çıkmıştı.

Kadının o andaki bakışları Pitt'i etkiledi. Summer'in omuzlarını yavaşça bıraktı ve geri çekildi. "Ben buyum işte, büyük gangster Al Capone'nin adamlarından biriyim. Chicago'dan da gemiyle daha yeni geldim."

"Ah! seni bir..." Ama sözlerini yanda kesti, omuzlarında kıpkırmızı iz bırakan Pitt'in tuttuğu yerleri ovaladı. "Sen bir şeytansın."

Pit bu sözlere, hiç kızmadı, yalnızca parmaklarının genç kadının tenine gömüldüğü yerlerde oluşan kıpkırmızı izleri farkedince bir parça üzüldü.

Uzun bir sessizlikten sonra Summer yine konuşmaya başladı. "Ne öğrenmek istiyorsan anlatacağım." Sesi biraz daha yumuşamasına karşın gözlerindeki tuz gibi bakışlarda en küçük bir değişiklik olmadı. "Ama ilkin banyoya gitmeme yardım edebilir misin? Sanırım... kusacağım."

Pitt elini uzattı, Summer'in bileğini yakaladı. Elinin altındaki kadının kaslarının gerildi

ğini hissetti. Ansızın kadın bir ayağını yatağın kenarındaki demire geçirdi ve incecik bedeninin tüm gücüyle Pitt'in midesine omuz attı. Pitt'in dengesi bozuldu, gerisin geriye bir sandalyenin üzerine düştü, sonra da sandalyeyie birlikte yere yuvarlandı. Düşerken yatağın yanındaki gece lambasını da devirmişti. Pitt yerdeki kaba tüylü halıya çarptığında Summer de kapıyı çekerek

açtı ve balkonda gözden kayboldu.

Pitt yerden kalkmaya çalışmadı, aksine sırt üstü yaslandı ve halının üzerinde daha rahat bir durum aldt. Aradan on saniye geçti. Kendini daha fazla tutmayan Pitt kahkahayla gülmeye başladı. "Bir daha onuncu kattaki bir erkeğin odasına girerken yanında bir de paraşüt getirmeyi unutmazsın."

Summer yavaşça odaya geri döndü. Güzel yüzü öfkeden mosmor kesilmişti. "Sana şu anda söylenecek çok kötü bir söz var ya!"

Pitt kibarca gülümseyerek, "Benim aklıma bu türden en az bir düzinesi geliyor," dedi. Summer elverdiği ölçüde uzakta durmak için odanın karşı duvarına yaklaştı ve yavaşça bir koltuğa çökerek gözlerini Pitt'inkilere dikti. "Sorularınızı yanıtlarsam ne olacak?"

Pitt sakin sakin, "Hiçbir şey," dedi. "Kolayca kabul edebileceğim bir öykü anlattığında buradan elini kolunu sallaya sallya çıkıp gidebilirsin."

"Sana inanmıyorum." "Bak, güzelim. Ben ne Boston Canavarı, ne de Karın Deşen Jack'ım. Ayrıca, seni temin ederim ki Waikiki Plajında masum bakireleri kaçırma alışkanlığım da yok."

"Lütfen," diye Summer yavaşça yalvardı. "Size zarar vermek benim arzum değildi. Tıpkı sizin ülkeniz için çalışmanız gibi ben de kendi ülkem için çalışmak zorundayım. Sizde öğrenmem emredilen bilgiler var. Şırıngadaki sıvı da bilinen skopolamin solüsyonu."

"Yanı gerçeği söyletmek için kullanılan serum mu?"

"Evet. Kadınlarla ilgili ününüz sizi en çok kuşku duyulan kişi yaptı."

"Ne demek istediğin anlaşılmıyor." "Birleşik Devletler Deniz Kuvvetleri Komutanlığı, ya da ona bağlı haber alma bölümü Bayan Hunter'in sevgililerinden birinin ondan babasının kurtarma operasyonlarıyla ilgili gizli bilgileri elde etmeye çalıştığına inanıyor olmalı. Bana da sizin Bayan Hunter'la olan ilişkinizi araştırmam emredildi. Hepsi bu kadar."

Ama hepsi hiç de bu kadar değildi. Kadının yalan söylediğinden Pitt'in kuşkusu yoktu. Bundan başka, kadının zaman kazanmaya çalıştığını da biliyordu. Adrian Hunter'in bildiği tek gizli bilgi gelecekteki amirallerin onunla sevişme yeteneklerine göre nasıl sıralanmış olmasıydı.

Pitt yerden kalkarak kadının tam karşısına doğru ilerlerken, Summer onun gözlerindeki aeımasız parıltıyı gördü ve ürperdi. Pitt'in aklı karmakarışıktı. Çok da öfkeliydi. Ne var ki ansızın kadına karşı büyük bir açıma duymaya

başladığını farketti. Summer'in bir gözü üzerine düşmüş dağınık kızıl saçlarına ve insanı büyüleyen kucağında gevşek duran ince uzun ellerine baktı.

"İşin bu şekle dönüşmesinden üzgünüm," dedi Pitt. "Hem de çok üzgünüm." Kendisini bir parça aptal hissediyordu. "Güzel bir ilişkiyi bozman çok kötü oldu. Deniz Kuvvetleri Komutanlığı Haberalma Örgütünden değilsin, tatlım. Ayrıca, gerçek bir Amerikalı bile değilsin. Kaldı ki, bu ülkede Ganster sözcüğünü 1930'lardan beri hiç kimse kullanmadı. Gizli ajan rolü oynamakla da başarılı olamadın. Çünkü hiçbir ajan polise yalandan telefon etme hilesini yutmazdı, oysa sen yuttun. Bunlardan başka, Deniz Kuvvetleri Komutanlığının tehlike anında sesi duyulacak denli yakınına tepeden tırnağa silahlı adam takmadan hiçbir kadın ajanını kötü adamların yanma elini kolunu sallaya sallaya yaklaşmasına izin verme gibi bir alışkanlığı da yoktur. Çanta taşımıyorsun, giysin de işler karışınca bekçi köpeklerini uyarmakta kullanacağın bir vericiyi gizleyemeyecek denli dar." Pitt'in kadını etkilemek için uyguladığı şok tedavisi çok işe yaramıştı. Çünkü o anda Summer'in yüzünde renk diye bir şey kalmamıştı. Ve bu kez midesi gerçekten bulanıyor olmalıydı.

Pitt devam etti. "Ve benim senin kadar saf ve temiz olabileceğimi düşünüyorsan büyük bir yanılgıya düşüyorsun. Seni plajdan buraya taşıdığımda saçının telinden ojeli ayak tırnaklarına dek tüm vücudunu kontrol ettim. Üzerindeki giysisinin altında bulunan tek şey yalnızca sol baldırının iç tarafına bantla tutturduğun küçük bir şırınga kılıfı."

Summer'in gözleri ani bir öfke dalgasıyla alev saçmaya başladı. Pitt daha önce bir kadinin kenolsme böyle ne zaman baktığını anımsayamadı. Summer lavaboya mı, yoksa yerdeki kaba tüylü halıya mı kusmaya karar vermeye çalışıyormuş gibi bir lavaboya doğru bir de yerdeki halıya bakmaya başladı. Sonunda lavabo üstün geldi. Düşecek gibi yerinden kalktı, Sallana sallana yürüyerek banyoya girdi, kapısını hızla kapadı.

"Pitt kısa bir süre sonra da kadının içerde lavaboya kustuğunu duydu, ardından da musluktan akan su sesi duyuldu. Pitt yürüyerek balkona çıktı ve aşağıda; uzaklarda okyanus dalgalan kumsala çarparken, daha yakınında da Honolulu'nun göz kırpan ışıklarını uzun uzun seyretti. Galiba balkonda gereğinden çok durmuştu."

Banyodan gelen su sesi Pitt'i daldığı düşlerden kurtarıp gerçeğe dönmesini sağladı. Su sesi çok düzenliydi, bundan başka normal kullanma süresini de çok geçmişti. Üç adımda banyo kapısına ulaştı. Ama kapı içerden kilitliydi, 'içerde misin?' diye sormanın sırası değildi. Tek ayağıyla kendini dengeledi, öteki

ayağıyla da kapı kilidinin bulunduğu yere sert bir tekme attı. Kapı hemen açıldı, ama içerde kimsecikler yoktu.

Summer gitmişti. Ondan kalan tek iz bir ucu duşun perde demirine bağlı banyo penceresinden dışarıya uzanan birbirine düğümlü banyo havlularıydı. Pitt korka korka aşağıya göz atınca son havlunun tam altındaki dairenin balkonunda duran bir şezlongtan yalnızca bir metre yukarda sallandığını gördü. Görünürde olağandışı bir durum yoktu. Ne fazladan yakılanlambalar, ne de otel müşterilerinin yardım isteyen çığlıkları vardı. Bu da Summer'in sağsalim kaçtığını gösteriyordu. Pitt kadının başına kötü birşey gelmediğine sevindi.

Pitt kısa bir süre olduğu yerde öylece durarak kadının yüzünü gözlerinin önünde canlandırmaya çaiışîı. Yüzü galiba sevecen, hassas ve canlıydı.

Sonra da elinden kaçmasına göz yumduğu için kendi kendine küfretti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sabahın erken saatleriydi. Gece bir ara yağan hafif bir yağmurdan sonra geride incecik, hayalet gibi su buharı izleri kalmıştı. Aslında havadaki nem oranı çok boğucu olacaktı ama esen alize rüzgârları havayı temizlemiş ve aşırı nemi ilerdeki kayalıkların ötesinde uzanan mavi okyanus suları üzerinde dağıtmıştı. Elmas Burnundan Reef Oteline dek uzanan kumsal kıyı şeridi bomboştu, oysa turistler büyük cam ve beton yığınlarından oluşan otelleri, kenti gezmek ya da alışveriş merkezlerine gitmek için yavaş yavaş terketmeye başlamışlardı.

Pitt terden ıslanmış çarşafların içinde çıplak yatarken, açık pencereden dışarıya bakındı ve bir süre yandaki palmiye ağacında kendileriyle hiç ilgilenmeyen dişi kuş için dövüşen iki kargayı izledi. Daha sonra da tam kuşların kavgası sona ermek üzereyken, kapısının zili çaldı. Pitt istemeye istsmeye sırtına havlu kumaştan yapılmış bir robdöşambr geçirdi, esneye esneye kapıyı gidip açti.

"Günaydın, Dirk." Kapının önünde alev rengi saçları olan kısa boylu bir adam durmaktaydı, "inşallah bir aşk molanı engellemiyorumdur."

Pitt elini uzattı. "Hayır, buyurun, girin." Küçük adam içeri girdi, odaya şöyle bir göz gezdirdi. Sonra da dışarıdaki harikulade manzarayı izlemek için dışarıya çıktı. Açık kahverengi takım giysisi içinde şıktı. Giysisinin yeleğinde köstekli saati bile vardı. Yüzünü kaplayan biçimli kesilmiş kızı! sakalı ve bembeyaz görünen çenesinin sakalsız iki yanı alışılmadık bir görüntü yaratıyor, insanın ilgisini ilk anda çekiyordu. Oval biçimdeki yüzüyse terden boncuk boncuktu. Bu denli terlemesine ya havanın nemi, ya çıktığı merdivenler, ya da ikisi birden neden olmuştu. Çoğu insan başarıya uzun ama en kolay yoldan ulaşırken Ulusal Sualtı ve Denizcilik Örgütünün Başkanı Amiral James Sandecker tam tersini yapmış, en kısa yolu seçmiş ve karşısına çıkan her güçlüğü yenmiş, her engeli aşmıştı.

Sandecker başını omuzunun üzerinden geri çevirdi ve dışarısını işaret ederek, "Şu lanet olası kargalar kulağının dibinde böyle bar bar bağırırken, nasıl oluyor da uyuyabiliyorsun?" diye sordu.

"Şansım var ki, güneş yükselene dek deliler gibi uçuşup durmuyorlar." Pitt eliyle divanı 'işaret etti. "Rahatınıza bakın, Amiralim. Bu arada ben de gidip size

kahve getireyim."

"Kahveye filan boş ver. Dokuz saat önce 'Washington'daydım. Uççk yolcuiuğu vücudumun kimyasal dengesini bozdu. Onun için de bir duble viskiyi kahveye yeğlerim."

Pitt dolaptan bir şişe Skoç viskisi çıkardı. Sonra da bardağa doldurdu. Sandecker'in parıldayan mavi gözleriyle karşılaşmak için odanın karşı tarafında duran Amirale baktı. Acaba neler oluyordu? Ülkenin en itibarlı resmi örgütlerinden birinin başkanı altı bin millik uçak yolculuğunu yalnızca Özel Projeler Müdürüyle kuşlar hakkında söyleşide bulunmak için yapmış olamazdı. Sandecker'e bardağı uzattı ve sordu. "Sizi Washington'dan alıp buraya sürükteyen şey nedir?" Derin denizlerdeki akıntılara yapılacak yeni bilimsel geziyle ilgili planlara gömüldüğünüzü sanıyordum. Yanılıyor muyum, yoksa?"

"Neden burada olduğumu gerçekten de bilmiyor musun?" diyen Amiral her zamanki hafif alaylı ses tonuyla konuşmaktaydı. Onun bu biçimde konuşması Pitt'i elinde olmadan o güne dek hep korkutmuştu. "Seni ilgilendirmeyen, başkalarının işine burnunu soktuğun için burada bulunuyorum. Seni bir pislikten kurtarıp bir başkasına bulaştırmak için özel bir gezi yapmak zorunda kaldım."

"Hiçbir şey anlamadım."

"Biliyorum, bir yeteneksin ama biraz fazla aşırısın." Yüzünde alaylı bir gülümsemenin belli belirsiz izi vardı. "Sanırım, Starbuck'm haberleşme kapsülüyle ortaya çıkınca, bir eşekarısı kovanını rahatsız etmiş oldun. Bilmeden Pentagon'da büyük bir deprem başlattın, öyle ki sarsıntısı taa California'dan duyuldu. Bundan başka, Deniz Kuvvetlerinde de günün adamı ol

dun. Onlara göre ben yalnızca ıskartaya çıkmış bjr emekliyim. O nedenle de neler olup bittiğini perde arkasından olsun izlememe izin vermediler. Bana yalnızca Genel Kurmay Başkanının aracılığıyla ve kibarca ricada bulunmakla yetindiler. Yani, ivedilikle Hawai'ye uçmam ve sana yeni görevini açıklrnam, sonra da Deniz Kuvvetlerine ödünç verilmeni ayarlamam için." Pitt'in gözlen kısıldı. "Bu işin ardındaki .kim?"

"101. Kurtarma Filosu Komutanı Amiral Le, igh Hunter."

"Ciddi olamazsın, değil mi?" "Seni adını vererek isteyen bizzat kendisiydi."

Pitt öfkeli öfkeli başını salladı. "Aptalca bir şey. Bu işi reddetmekten beni ne alıkoyabilir ki?"

"Beni, bazı şeyleri sana anımsatmaya zorluyorsun," dedi Sandecker, sakin

sakin, "Şu anda NUMA'da çalışıyor olmana karşın kayıtlara göre hâlâ Hava Kuvvetlerinde binbaşı rütbesiyle görev yapıyor görünmektesin. Ve senin de çok iyi bildiğin gibi Genel Kurmay Başkanı verilen emirlere karşı gelmenden hoşlanmaz."

Pitt Sandecker'e gücenmiş gibi baktı. "Bu iş yürümeyecek."

"Hayır, yürüyecek," dedi Sandecker. "Çünkü çok iyi bir deniz mühendisisin. Hem de elimdeki mühendislerin içinde en iyisisin. Daha önce Hunter'la tanıştım ve bunu ona da açık açık söyledim."

"Bilmediğin daha başka şeyler de var." Pitt kendinden çok emin görünüyordu.

"Yani, Hunter'ın kızıyla yattığını mı söylemek istiyorsun?"

Pitt dondu kaldı. "Bunun size neye mal olacağını biliyor musunuz, Amiralim?"

"Kurnaz ve başıboş bir fahişenin mi?" diye Sandecker sordu. "Aslında binbir güçlükle bulup getirdiğim Ştarbuck'ın kapsülünden başka daha bilmediğin çok şey var."

Pitt kayıtsızca, "Kötü haberleriniz varmış gibi görünüyorsunuz," dedi.

"Demek istediğim şu ki" diye Amairal ciddi ciddi devam etti. "Deniz Kuvvetleri'ne yeni bir meslek öğrenmek için katılmıyorsun. Sen yalnızca Hunter'la aramdaki ilişkiyi sağlayacaksın. Bu iş sona ermeden de NUMA işi kulağına dek bulaşmış olacak. NUMA'ya Deniz Kuvvetleri'nin isteyeceği her tür bilginin verilmesi emredildi."

"Araç gereç de verilecek mi?"

"İsterlerse, evet."

"Altı ay önce kaybolan bir denizaltıyı bulmak pikniğe gitmeye benzemeyecek."

"Starbuck tüm harekâtın yalnızca yarısı," dedi Sandecker. "Deniz Kuvvetleri Komutanlığı son otuz yılda Hawai Adalarının kuzeyine denk gelen bir bölgede seyred'erken aniden kaybolan otuz sekiz gemiyle ilgili ayrıntılı bir dosya derlemiş. İşte, şimdi de bu gemilerin kaybolma nedenini öğrenmek istiyorlar."

"Atlantik v'e Hint Okyanuslarında da gemiler kayboluyor. Bu tür olaylar duyulmamış bir şey değil ki?"

"Haklısın, ama normal koşullar altında.

Çünkü deniz kazaları enkaz parçaları, yağ lekeleri, hatta ırısan ölüleri gibi geride izler bırakırlar. Bundan başka enkaz parçalan aynı zamanda yüzerek kıyıya vururlar ve kayıp geminin başına gelenler konusunda insana ipucu verirler. Oysa Pasifik Girdabında yok olan gemilerden bu tür hiçbir kalıntı ortaya çıkmadı." "Pasifik Girdabı mı?"

"Denizcilik Birliğindeki denizcilerin ortaklaşa verdikleri ad bu. Rotası bu bölgeden geçecek hiçbir gemide çalışmayı kabul etmiyorlar."

"Otuz sekiz gemi," diye Pitt yavaşça mırıldandı. "Peki, ya telsiz haberleşmesi ne olmuş? Herhangi bir geminin imdat işareti göndermeye bile zaman bulamadan batması için ancak birkaç saniye geçmesi gerekir."

"Bugüne dek hiçbir imdat işareti alınmamış."

Pitt sustu. Sandecker de açıklamalarına son vererek Skoç viskisini yudumlamayı sürdürdü. Sanki sıra kendilerine gelmiş gibi dışardaki kargalar da kısa sessizliği bozan gürültülü kavgalarına yine başladılar. Pitt kuşların gürültüsüne kulaklarını tıkadı ve gözlerini yere dikti. O anda kafasından hızla geçen yüzlerce soru vardı, ama ona göre saat gizem dolu gemi kaybolmalarıyla ilgili varsayımlar düşünmek için daha çok erkendi.

Sessizlik bir parça fazla uzayınca Pitt konuşmaya başladı. "Pekala. Dediklerinizden anlaşılıyor ki otuz yedi gemi bir daha asla herhangi bir limana ulaşamayacak. Geriye otuz sekizinci gemi kalıyor, yani Starbuck. Kapsülde yazılı koordinatlardan Deniz Kuvvetleri Komutan

lığı geminin tam yerini biliyor. Peki, öyleyse daha ne bekliyorlar? Gemi enkazının yerini belirledikten sonra kurtarma gemilerinin enkazı on kulaç derinlikten su yüzeyine çıkarabilmek için sanırım Tanrının yardımını istemeyeceklerdir."

"Bu iş öyle sandığın kadar basit değil." "Neden değilmiş? Deniz Kuvvetleri F14 denizaltısını tam burada, Oahu adasının Pearl Harbour girişi açıklarında ve altmış kulaç derinlikten çıkarmıştı. Hem de 1975 yılında."

"Yalnızca bilgisayarlar aracılığıyla düşünen günümüzün masa başı amiralleri bulduğun mesajın gerçek olduğuna inanmıyorlar. En azından mesajdaki yazıların Dupree'nin el yazısı kesinlikle belirlenene dek."

Pitt iç çekti. "Anlaşılan kapsülü getiren budalanın bir numara çevirdiğinden kuşkulanıyorlar."

"Onun gibi bir şey."

Pitt istemeye istemeye güldü. "Böylece, neden transfer edildiğimi anlamış oluyorum. Demek ki Amiral Hunter beni gözaltında tutmak istiyor."

"Kapsüldeki mesajı okumak hatasını işledin. Yalnızca bu hareketin bile seni hiç ilişkisi olmayan masum biri olmaktan çıkarıp çok önemli bir durumuna sokuyor. Bundan başka, 101. Kurtarma Filosu bizim uzun menzil FXH helikopterimizi de ödünç istiyorlar. Deniz Kuvvetlerinin hiçbir pilotu bu helikopterde denenmedi. Oysa sen denendin. Ve eğer bir düşman ülke Sam Amcanın en yeni ve en modern nükleer denizaltısını bizden önce bulmaya ve kur

tarmaya niyet ederse... ki uluslararası sularda ilk kez bir gemi kurtarması olacaktır... Starbuck'm yerini öğrenmek için gizli ajanlarının kaçıracağı kolay bir hedef durumundasm."

"Tanınmak ve sevilmek güzel bir şey," dedi Pitt. "Ama unutuyorsunuz... Starbuck'ın bulunduğu yeri bilen tek kişi ben değilim."

"Evet, ama yanına en kolay yaklaşılacak kişi sensin. Hunter ve adamları güvence altında Pearl Harbour'a kapanmış yirmi dört saat durmaksızın bilmeceyi çözmeye çalışıyorlar." Amiral biran duraksadı. Cebinden kocaman bir puro çıkardı, yaktı ve dumanını düşünceli düşünceli üfledi. "Seni benim tanıdığım gibi tanıyan bir düşman ajanı güç kullanmak zorunda olmayacktır, evlat. Yalnızca gittiğin bara en baştan çıkarıcı Mata Hari'lerini gönderecekler ve senin onu tavlamana izin vereceklerdir."

Sandecker o anda Pitt'in yüzünde ansızın beliren acı dolu anlatımı farketti ama bir şey belli etmeden konuşmasını sürdürdü.

"Bilesin diye sana sunu da söyleyebilirim ki 101. Filo dünyadaki en iyi gizli kurtarma birliğidir."

"Seninle konuşmak da kayalıklar üzerinde yürümeye benziyor," dedi Sandecker sabırla. "Amiral Hunter ve adamları Castro'nun burnunun dibinde, Küba'dan yalnızca on mil uzaklıkta bir İngiliz bombardıman uçağını kurtardı. Bundan başka, Libya açıklarında New Century'i, Karadeniz'de Southwind'i, Çin'in ışıkları görülecek denli yakınında da Tori Maru'yu kurtardılar. Tümünde de gemilerin battığı karasulara egemen ülkeler olan biteni ancak 101.Filo gemileri kurtardıktan sonra öğrendi. Hunter'i ve onun sualtı enkaz avcılarını sakın hafife alma. Bu konuda ellerine su döken yok. işlerinde en iyiler."

"Starbuck," diye Pitt söze başladı. "Peki öyleyse tüm bu gizlilik ve öfke neden?"

"Nedeni, Dupree'nin kapsülde belirlenen yerde olabilmesinin imkansız olması.

Çünkü mesajda belirtilen yerde olabilmesi için bir gemi olan Storbuck'jn uçması gerekirdi. Günümüzün başarılı gemi mühendisleriyle böyle bir geminin yapımını henüz gerçekleştiremedi. Yani, en azından on bin ton ağırlığındaki çelikle."

Pitt gözlerini Sandecker'e dikti. "Starbuck okyanusta bir yerlerde olmalı. Sualtı arama sistemleri günümüzde çok gelişmiş durumda. Storbuck'ın tümüyle yok olduğunu, ya da büyük bir araştırmanın tanı bir başarısızlığa dönüşmesi inanılacak gibi değil."

Sandecker bardağını kaldırdı ve içine dik baktı. "Denizler, gemiler ve insanlar oldukça, çözümlenmemiş garip ve gizem dolu olaylar da olacaktır. Starbuck bunlardan yalnızca biri."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Pitt duşun altına girdi. Sıcak su derisindeki gözenekleri açıyordu. Ardından bir de soğuk duş aldıktan sonra banyodan çıktı, havluyla kurulandı ve acele etmeden yavaş yavaş önceki geceden beri uzayan sakalını traş etti. Hunter'in karargâhına buluşma saatinin son anında ulaşmak gibi bir niyeti yoktu. Yaşlı bunak isteki ilk gününü berbat etmemeli, diye düşündü. Sonra da aynadaki görüntüsüne bakarak sırıttı.

Pitt beyaz bir takımla pembe bir gömlek giymeye karar verdi. Kravatını bağlarken aklına kendini koruması için yanına bir şeyler almasının hiç de kötü olmayacağı düşüncesi geldi. Summer başarılı olamamıştı, ama yine de Pitt yaşlılığa doğru yönelen yaşantısmdaki bazı üstünlüklerin her geçen saatle birlikte azaldığını anlamaya başlamıştı. Bundan böyle iyi yetişmiş profesyonel bir gizli ajanla yalnız ellerini kullanarak dövüşmeyi göze alamazdı.

712 Schnell Fueur Pistole model 47405 seri numaralı Mauser marka tabancayı tanıtmak için onun tam bir kana susamış silah olduğunu söylemek yeterdi. Tek tek, ya da makinalı tüfek gibi, otomatik olarak seri atış yapabilen tek tabanca türüydü. Kendisini namlunun karşısında bulma şanssızlığına uğrayacak zavallının yüreğine korku salacak görünümdeydi.

Pitt silahı yatağın üzerine rasgele attı ve yine bavuluyla ilgilenmeye başladı, içinden tahtadan yapılmış bir koltuk altı kılıfı çıkardı. Kılıfın dar kenarında metal bir ray vardı. Bu metal ray, süpürge sapı biçimindeki bir tutma yerinin içindeki bir diş üzerinde kayarak uzatılıyor ve silahı uzak hedeflere atış yapabilen bir karabinaya, yani kısa namlulu tüfek durumuna sokuyordu. Bu süpürge sapı biçimindeki tutma yeri otomatik atış yapılırken de silahı iyice kavramaya yarıyordu. Pitt silahın atış mandalını seri atışa göre ayarladı ve silahı kılıfa yerleştirdi, sonra da bu çirkin öldürme makinesini bir plaj havlusuna sardı.

"Asansör lobiye varana dek her katta durarak yeni yolcular aldı, taa ki kapasitesi tamamlanana dek. Pitt asansörde bulunanlar havluya sarılı silahı farketseler acaba neler düşünürlerde, diye aklından geçirdi. Kalabalık omuzlarına çarpa çarpa lobiye boşaldıktan sonra ;| Pitt inmedi, kontrol panosundaki B düğmesine ' bastı ve bodrum katındaki garaja indi. AÇ Kobrasını açtı. Mauseri sürücü yerinin arkasındaki dar boşluğa bıraktı, sonra da direksiyonun başına geçti."

Pitt arabayı garajın rampasından ağır ağır çıkardı ve burnunu kentin kuzey ucuna doğru

yönelterek Kalakaua Caddesindeki akan trafiğe katıldı. Caddenin iki yanında uzanan palmiye ağaçları kavisli gövdelerini çağdaş mimari tarzında yapılan dükkan ve büroların üzerine doğru eğmişlerdi. Kaldırımlarsa canlı renklerde gömlek ve giysiler içindeki turistlerden oluşan yoğun bir kalabalıkla yılan gibi kıvrılıyordu. O anda güneş yakıcıydı ve asfalt yolda yansıyan güneş ışığı Pitt'in önce gözlerini kısarak bakmasına sonra da el yordamıyla dar kontrol panosunun önündeki güneş gözlüğünü aramasına neden oldu.

Daha şimdiden Hunter'le olan buluşmasına bir saatten çok gecikmişti, ama daha önce yapmak zorunda olduğu bir şey vardı. Bu, kafasının geri kısmında kendisine kulak verilerek bir şans tanınması için yalvarıp duran küçücük bir önseziydi. Arabanın lastikleri yolun kenarındaki kırmızı volkanik taşları çatır çatır çiğnerken Pitt aslında ne bulmayı umduğunu da pek bilmiyordu. Ama iki mil yol almıştı ki birdenbire aradığı şeyi gördü. Hemen arabasını park etti, yürüyerek küçük ve düzgün oyulmuş tahta levhayı geçti. Levhada: BERNİCE PAUAHİ PİSKOPOS POLINEZYA ETNOGRAFYA VE DOĞAL TARİHİ MÜZESİ, yazılıydı.

Daha yüksek bölümlerini çevreleyen balkonları bulunan büyük salonda uskundralı kanolar, doldurulmuş kuşlar ve balıklar, ottan yapılmış ilkel kulübelerin kopyaları ve eski Hawai tanrıların garip ve çirkin oymaları vardı. Pitt çam bir kasa içindeki midye kabuklarından oluşan bir koleksiyonu düzenlemeye çalışan uzun boylu, beyaz saçlı ve dimdik duran adamı

tanıdı. George Papaaloa gerçek bir Hawailiydi. Geniş kahverengi yüzü, sivri çenesi, kalın dudakları, dumanlı kahverengi gözleri ve estetik bir görünümle çaba sarfetmeden hareket eden bir vücudu vardı. Adam başını kaldırdı, Pitt'i tanıyınca da elini salladı.

"Ah, Dirk. Gelişinle günüm şenleniyor. GeL rahatça oturabileceğimiz büroma gidelim."

Pitt adamı izleyerek, temiz ve sade döşenmiş bi.r odaya girdiler. Mobilyalar eskiydi ama vernikle yeniden cilalanmıştı. Duvarları dolduran kitaplardaysa toz diye bir şey yoktu. Papaaloa masasına oturdu, Pitt'e de Victoria tarzı bir kanepeye oturmasını işaret etti.

"Söyle dostum, Kral Kamehameha'nın mezarını bulabildin mi?"

Pitt arkasına yaslandı. "Geçen haftanın büyük bir bölümünü Kona Kıyısı

boyunca dalmakla geçirdim, ama bir mağara mezarını andıran hiçbir şey bulamadım."

"Efsanelerimiz Kral'ın mezarının sualtı mağaralarından birinde olduğunu söyler. Bu su belki bir nehir de olabilir."

"Benden daha iyi bilirsin ki, George, kurak mevsim boyunca nehirleriniz birer kuru dereden başka bir şey değildir."

Papaaloa omuz silkti. "Belki de en iyisi mezarın hiçbir zaman bulunmayıp Kral'ın kalıntılarının huzur içinde yatması."

"Kimse Kralınızı rahatsız etmek istemiyor ki! İşin içinde herhangi bir define de yok. Kralınız Büyük Kamehameha'nın mezarı yalnızca önemli bir arkeolojik bulgu olacak, o kadar. Bir de, kemikleri rutubetli eski bir mağarada kalacağına Honololu'da inşa edilecek yeni bir mezara konacak, sonra da insanlar onu ziyaret ederek saygıyla anacaklar."

Papaaloa üzgün üzgün baktı. "Acaba, ulu kralımız siz haoles'lerin kendisini aptal aptal izlemelerinin değerini anlayabilir mi, diye merak ediyorum."

"Sanırım, kralınız günümüzde ülkesinin yüzde seksenini doğulların oluşturduğunu bilseydi ana kara haoles'leri olan bizlere kolayca katlanabilirdi!"

"Üzüntü verici bir şey, ama gerçek. Japonlar 1940'larda bombardımanla elde etmeyi başaramadıklarını yetmişli ve seksenli yıllarda parayla elde ettiler. Bir gün kalktığımda doğan güneşin lolani Sarayı üzerinde batıdan yükseldiğini görürsem hiç şaşmayacağım." Papaaloa dik dik Pitt'e baktı. Yüzü anlamsızdı. "Halkımın : çok zamanı kalmadı. Ancak iki ya da üç nesil boyu, ondan sonra da öteki ırklar arasında tümüyle eriyip yok olacağız. Kendi soyumsa benimle birlikte sona erecek. Saf kan Hawaili olan ailemden hayatta kalan son kişiyim." Elini odada şöyle bir dolaştırdı. "Bu nedenle de tüm yaşamımı bu müzenin kurulmasına adadım. Ölmekt'e olan bir ırkın, yani kendi ırkımın kültürünü koruyabilmek için."

Papaaloa sustu ve boş gözlerle küçük pencereden Koolau Dağlarına bakmaya başladı. "Yaşlandıkça daha çok düşünür oldum. Şimdi de sanırım bir ihtiyarın gevezeliklerini dinlemeye gelmemişsindir. Bana sormak istediğin şey nedir?"

"Pasifik Girdabı diye adlandırılan denizdeki bir bölge hakkında neler bildiğini öğrenmek istiyorum."

Papaaloa'nm gözleri kısıldı. "Pasifik Gir... ah, evet. Demek istediğin yeri biliyorum." Birkaç saniye düşünceli düşünceli baktı. Sonra da nerdeyse fısıltı

gibi bir sesle yavaşça konuşmaya başladı.

A ka makani hema pa

Ka Mauna o Kanoli Ikea

A kanaka ke kauahiwi hoopii.

"Hawaice çok ahenkli bir dil," dedi Pitt.

Papaaloa başını sallayarak Pitt'i doğruladı. "Bunun da nedeni dilimizde yalnızca yedi sessiz harfin oluşu: h, k, l, m, n, p ve w. Bir hecede yalnızca bir sessiz harf olabilir. Deminki şiiri İngilizceye çevirirsek anlamı şu olur:

Güney rüzgârları estiği zaman

Kanoli Dağı görünür

Ve zirvesinde insanlar yaşıyor gibidir."

"Kanoli mi?" diye Pitt sordu.

"Evet. Kuzeyde bir efsanevi ada. Söyfentiye göre yüzyıllarca önce bir aile kabilesi güney batıdaki uzak adalardan, olasılıkla Tahiti'den ayrılmış ve kendilerinden yıllarca önce Hawai'ye göç eden öteki kabilelere katılmak için kocaman okyanusta geniş bir kanoyla yolculuk yapmışlar. Ne var ki tanrılar halkının yurtlarını terkedip gitmelerine kızmışlar ve gökteki yıldızların yerlerini değiştirerek kanonun denizde yolunu kaybetmesine neden olmuşlar. Kuzeye doğru millerce yol aldıklarından Hawai'ye

ulaşamamışlar, ama karşılarına Kanoli çıkmış. Sonra da orada karaya çıkarak adaya yerleşmişler. Tanrılar bu kabileyi gerçekten de çok kötü cezlandırmışlar. Çünkü Kanoli çıplak bir adaymış. Yalnızca birkaç hindistan cevizi ve meyva ağacı, bir de kulkas bitkisi varmış. Soğuk ve temiz içme suyu bile yokmuş. Kabile halkı tanrılara kurbanlar keserek bağışlanmaları için yalvarmışlar. İstekleri kabul edilmeyince de acımasız tanrılarını fırlatıp bir kenara atmışlar ve Kanoli'yi bir bahçeye dönüştürebilmek için en kötü koşullar altında büyük bir uğraşa girmişler. Bu uğraşta birçoğu ölmüş, ama birkaç nesil sonra Kanoli halkı adanın volkanik kayalıklarında büyük bir uygarlık kurabilmeyi başarmış. Ve bu başarılarından öyle çok mutlu olmuşlar ki kendilerini birer tanrı gibi görmeye başlamışlar."

Pitt, "Bizdeki Pilgrims, Quakers ve Mormons adlı tarikatları andırıyor," dedi.

Papaalo aynı düşüncede olmadığını belirtircesine derin bir iç çekti. "Aynısı değil. Sizin halkınız dayanak noktası olarak temelde dinlerini korudular. Oysa

Kanoli yerlileri kendilerinibir zamanlar taptıkları tanrılardan daha üstün gördüler. Hem ne de olsa cennetlerini eski tanrıları olmadan başarmamışlar mıydı? Ondan sonra da ölümlü insanların sınırını aştılar. Kauai, Oahu, Hawai ve öteki adalara baskınlar yapmaya, öldürüp talan etmeye, dönüşlerinde de oralardaki en güzel kadınları köle olarak yanlarında getirmeye başladılar, îlke! Hawaililerin elinden bir şey gelmiyordu. Kendilerini birer tanrı gibi gören ve tanrı gibi dövüşenlerle nasıl başa çıkabilirlerdi? Hawaililerin tek umutları kendi tanrılarına olan inançlarıydı. Tanrılarına, kurtulmaları için yalvardılar. Tanrıları da onların isteklerini kabul etti. Hawai tanrıları denizi yükseltti. Ve kötü Kanolileri sonsuza dek sulara gömdü."

"Bizde de bunun gibi denizin yuttuğu bir adı Atlantis'di." ülkeyle ilgili benzer bir efsane vardır. O ülkenin

"Atlantis hakkında bi kitap okudum. Eflatun Timaeus ve Critias adlı eserinde Atlantis'ten oldukça duygusal bir biçimde söz eder."

"Anladığıma göre yalnızca Hawai efsaneda bir otoritesin," dedi Pitt, leri değil, dünyadaki öteki efsaneler hakkında

Papaaloa gülümsedi. "Efsaneler bir ip üzerindeki düğümlere benzerler: Her biri bir sonrakine bağlanır. Sana, İncil'den daha önceki tarihlere denk gelmesine karşın İncil'deki öykülere neredeys tıpatıp benzeyen ve çok uzak ülkelerde yüzyıllardır anlatıla gelen birçok öyküden söz edebilirim."

"Kahinler Atlantis'in yine su üzerine çıkacağını söylerler."

"Aynı şey Kanoli için de söylenir."

"Acaba efsanenin ne kadarının gerçeği yansıttığını merak eder dururum," dedi Pitt mırıldanarak.

Papaaloa dirseklerini masaya dayadı ve birbirine sıkıca kenetlenmiş ellerinin üzerinden Pitt'e dik dik baktı.

"Garip," dedi yavaşça. "Hem de çok garip. O adam da aynen böyle demişti."

Pitt merak dolu bakışlarla, "O adam mı?" diye sordu.

"Evet, uzun yıllar önceydi. İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonraydı. Bir hafta hemen her gün müzeye bir adam geldi, kitaplığımızdaki her kitabı ve el yazmalarını inceledi. Bundan başka, Kanoli efsanesini de araştırmaktaydı."

"Aradan geçen onca yıl boyunca efsaneyi ilginç bulan daha başkaları da olmuştur, sanırım."

"Hayır. O adamdan sonra ilgilenen ilk kişi sen oldun."

"Yıllarca önce karşılaştığın birini anımsayacak denli çok güçlü bir belleğin var, dostum."

Papaaloa birbirine kenetlenmiş ellerini çözdü ve bir an duraksayarak gözlerini Pitt'e dikti. "O olayı hiçbir zaman unuutmadım. Nedeniyse çok basit. Çünkü adamı hiç unutmamıştım. Yani anlayacağın, o adam sapsarı gözleri olan bir devdi."

Şaşkınlığın ötesinde düş kırıklığı gelir. Düş kırıklığına uğrayan bir kişi kendinde değildir, o andaki hareketleri tümüyle içgüdüseldir. Öğle olmasına yarım saat kala, müzede George Papaalo'anın yanından ayrıldıktan dakikalar sonra Pitt kendini işte böyle bir durumda buldu.

Kafası karmakarışıktı. Arabanın vitesini değiştirirken hâlâ umutsuzca bilmecenin ilk iki parçasını birleştirmeye çalışıyordu. Müzenin oto parkında gri renkte eski bir kamyon da harekete geçti ve iyice yakından Pitt'in takıldı. Pitt aklından hep yolda pusuya yatmış trençkotlu ve ufak gözlü düşman ajanlarıyla karşılaşacağını geçirdiğinden ardındaki kamyonun bir kuruntudan başka bir şey olmadığını kabul etmeye hazırdı. Ama ne var ki Pearl Harbour'a doğru yol alırken kamyon da sanki kendi arabasına iple bağlıymış gibi her virajda yanıbaşındaydı.

Pitt bir viraj daha aldı ve gözlerini dikiz aynasından ayırmadan hızını biraz arttırdı. Kamyon da virajı aldı, sonra biraz geride kaldı ve hemen hızlanarak arayı kapadı, önceki duruma getirdi. Pitt kıvrımlı trafikte iki mil ilerledi, daha sonra da Tantalus Dağı yoluna saptı. Her dönemeçte gaz pedalına biraz daha basarak Koolau Dağlarının sık ormanlı tepelerine doğru kıvrıla kıvrıla çıkan keskin virajlarla dolu yolu kolayca ilerledi. Zaman zaman da dikiz aynasına bakarak önündeki küçük kırmızı arabaya yetişmek için direksiyonla boğuşan kamyon sürücüsünü izledi.

Bir süre sonra beklemediği bir şey oldu. Herhangi bir silah sesi duyulmadan ansızın bir mermi kapının kenarındaki dikiz aynasına çarptı. Ve küçük yuvarlak aynayı parçalayarak delip geçti. Oyun sertleşmeye başlıyordu. Pitt gaza bastı, kendisini izleyen Dodge'la arasını biraz açtı. Orospu çocuğu susturucu kullanıyor, diye Pitt içinden geçirdi. Kent dışına çıkması aptalca bir davranıştı. Hiç olmazsa kent trafiğinde daha güvenceli olurdu. Şimdiyse tek umudu ikinci bir mermi kafasını dağıtmadan Honolulu'ya geri dönmeyi başarabilmesiydi. Şansı yavergiderse belki devriye dolaşan bir polis arabasıyla da karşılaşabilirdi. Ama Pitt dikiz aynasına ikinci bakışında şoke oldu. Kamyonla arabasının

tamponları arasındaki uzaklık on metre bile değildi, kendisine iyice yaklaşmıştı.

Yol altı yüz metre yükseklikteki bir tepeye ulaşmış, bir dizi keskin virajla aşağıda görünen kente doğru dik inişe başlamıştı. Pitt önünde bir mil kadar uzanan dümdüz yola hızla atıldı, kamyon da arayı kapamaya çalıştı. Pitt ilk viraja hazırlıklı olması için arabanın hızını aynı tuttu ve hedef küçültmek için arabası elverdiği ölçüde koltuğuna gömüldü. Kamyon yolun ortasındaki çizgiyi geçip kendi arabasıyla yanyana gitmeye başladığında Pitt'in gözü kilometre saatine kaydı. İbre o anda yüz kilometreyi gösteriyordu. Pitt başını yana çevirdi, camdan dışarıya baktı. Düzensiz ve tütünden sapsarı olmuş dişleriyle sırıtan uzun siyah saçlı kamyon sürücüsünü gördü. Bakışı bir an gibi çok kısa sürmesine karşın yine de adamın çiçekbozuğu yüzünde alev gibi parıldayan gözlerindeki ve yanmış ceviz rengi tenini örten kocaman gaga burnundaki her ayrıntıyı görebilmişti.

Pitt büyük bir öfke içindeydi. Kamyondaki serserinin sırıtan suratını darmadağın etmek için tabancasıyla ateş edememesine içerliyordu. Koltuğunun tam arkasında duran mükemmel bir otomatik silahı vardı ve ona erişemiyordu. Vücudunu istediği biçime sokabilen bir metre yirmi santim boyundaki bir akrobat belki Mauser'i uzanıp alabilirdi ama koltuğuna iyice gömülen bir metre doksan santim boyundaki" Pitt alamıyordu.

Pitt'in elindeki bir başka seçenekse arabayı durdurmak, arkaya uzanmak, koltuğun gerisindeki silahı yakalamak, havlu örtüyü ve silahın emniyetini açmak, en sonunda da atışa başlamaktı. Tek sorun zamanlamaydı., Eski kamyon çok yakmındaydı. Pitt daha havlu örtüyü açmaya fırsat bulamadan gaga burunlu sürücü kamyonu durdurur, tabancasında kalan öteki beş mermiyi Pitt'in karnına boşaltabilirdi. Yol ilerde sola doğru keskin bir dönüş yaparak tehlikeli bir viraj oluşturuyordu. Virajın köşesinde sarı bir işaret levhası göze çarpıyordu. Üzerinde: AZAMİ HIZ 30 Km. yazılıydı. Oysa Pitt viraja yetmiş beş kilometre hızla girdi. Kamyonsa virajı alırken merkezkaç kuvvetine dayanamadı, bir an için yoldan çıktı, ama sürücü kontrolündeki motorların büyük beygir gücünü kullanarak tehlikeden kolayca sıyrıldı.

Pitt kafasında her an sürekli olarak yeni yeni planlar yapmaktaydı. Önündeki viraja yaklaşırken, hızını biraz azaltmak için gaz pedalına basarken dikiz aynasından da bir kez daha AÇ Cobra'sının yanına geçmek için hamle yapan kamyon sürücüsünü gördü.

Hiç olmazsa sürücü silahını Pitt'in kafasına nişanlamıyordu, bu nokta kendisi için bir avuntuydu. Adamın niyeti Pitt'i korkutup arabasını yoldan çıkarmak ve

yolun bir kenarında dimdik uzanan kayalıklardan aşağıdaki vadiye yuvarlanmaktı.

İki yüz metre ilerde yeni bir viraj başlıyordu. Pitt'in hızıysa hâlâ aynıydı. Gri Dodge, Pitt' in arabasının ön çamurluğuna santim santim yaklaşmaktaydı. Kamyon spor arabanın ça

murluğuna vuracak olsa, Pitt hemen sarp kayalıklardan aşağı uçacaktı. Viraja yüz metre , kala Pitt gaz pedalını kökledi, ayağını bir süre pedalın üzerinde öylece tuttu, sonra da birdenbire geri çekip frene bastı. Pitt'in bu ani manevrası kamyondaki sırıtan avcıyı hazırlıksız yakalamıştı. O da hızını arttırdı, avının yanına yaklaşmaya, daha sonra da çarparak uçurumdan aşağıya yuvarlamaya çalışıyordu. Ama artık çok geçti! Düz yol bitmiş, viraja ulaşmışlardı.

Pitt fren yapmayı sürdürdü. Vitesi küçülttü ama yine viraja hızlı girdi ve yoldaki sürtünmeden lastikler acı acı çığlık attı. Pitt'in AC'si bir süre dört tekerleği üzerinde sürüklendi ve arabanın arkası yana savrulmaya başladı. Pitt hemen direksiyonu sağa kırdı ve savrulmayı dengeledi, sonra da yine gaz pedalına basarak viraj bitiminin önünde uzanan dümdüz yola hızla atıldı. Dikiz aynasına göz attığında arkadaki yolun boş olduğunu gördü. Gri kamyon yokolmuştu.

Pitt yavaşladı ve yarım mil kadar ilerledi. Kamyon hâlâ görünürde yoktu. Dikkatle yolda gerisin geriye döndü ve biraz önce geçtiği viraja doğru ilerledi. Tabii, eski Dodge ansızın ortaya çıkarsa hemen o anda keskin bir dönüş yapmaya da her an hazırdı. Viraja geldi. Arabayı durdurdu ve dışarı çıkarak yolun kenarına yürüdü.

Uçurumun dibindeki toz bulutu tropik çalılılığın üzerine yavaş yavaş inmekteydi. Sarp kayalığın bitim noktasının hemen yanıbaşında motoru paramparça olmuş gri kamyondan geride kalanlar duruyordu. Sürücü görünürde yoktu. Pitt sürücüyü aramaktan tam vazgeçiyordu ki gözleri kamyon enkazının yaklaşıK otuz metre ötesindeki bir telefon direğinin tam tepesinde hareketsiz duran nesneye takıldı.

Dehşet verici bir görünümdü. Anlaşıldığına göre, sürücü eski Dodge uçuruma doğru uçuşa başlamadan önce atlayıp kurtulmaya çalışmıştı. Ama yola denk gelememiş, onun yerine beton zemine tutturulmuş bir telefon direğine çarpmadan önce havada yaklaşık altmış metre takla atarak uçmuştu. Vücudu hat bakımı için telefon onarımcıları tarafından kullanılan madeni bir ayak dayama kancasına geçmişti. Pitt büyülenmiş gibi bakarken demir kancanın alt bölümü yavaş yavaş kahverengiden kızıla dönüştü. Görünüm, tıpkı kancaya asılmış bir

sığırı andırıyordu.

Pitt arabasını Tantalus Dağından aşağı sürmeye devam etti. Manoa Vadisi gözetleme kulesini geçti ve ulaştığı ilk evin önünde durdu. Ve evin önündeki asmayla örtülü verandaya çıktı, kapıyı çaldı. Kapıyı açan yaşlı Japona bir kazayı haber vermek için telefonunu kullanıp kullanamayacağını sordu. Daha sonra da kadın iki büklüm eğildi ve eliyle Pitt'e mutfakta duran telefonu işaret etti. Pitt önce Amiral Hunter'ı aradı, ona kazayı ve kaza yerini çabucak anlattı.

Amiralin sesi telefonda havalı klakson gibiydi. Pitt telefon almacını kulağından biraz uzaklaştırmak zorunda kaldı. "Sakın, hemen Honolulu polisi arama," diye Amiral kükredi, "Bölge Trafik Ekipleri orasını iyice karıştırmadan önce kendi güvenlik görevlilerimi enkazın yanına gönderebilmem için bana on dakika süre ver. Anladın mı?"

"Becerebilirim, sanıyorum." "Güzel!" Hunter Pitt'in yanıtındaki ince alayı anlamamış görünerek devam etti. "On dakika. Sonra da dosdoğru Pearl Harbour'a gel. Yapacak işlerimiz var."

Pitt, "Peki, olur," dedi ve telefonu kapadı. Pitt on dakika bekledi, bu arada da küçük Asyalı kadının uçuruma düştükten sortra hemen yanmaya başlayan kamyonla ilgili olarak sorduğu bir sürü soruyu yanıtladı. Daha sonra, telefon almacını eline yine aldı ve santral görevlisinden Honolulu polisini bağlamasını rica etti. Polise kazayı ve kazanın yerini anlattıktan sonra telefonda sanki kum hastalığına tutulmuş gibi konuşan ses adını sorunca Pitt hiçbir şey söylemedi, almacı yavaşça yerine koydu,

Pitt kadına tşekkür ederek ayrıldı ve arabasına bindi. Tropik sıcağın neminden ve çukur koltuğunun sert derisinden terleye terleye beş dakika kadar öylece oturdu.

"Bir şey bir türlü biçimlenmiyordu; kafasının içinde daha önce çıkaramadığı ve ne olduğunu anlayamadığı bir önsezi yine geri gelmiş kafasını kurcalamaya başlamıştı."

Sonra ansızın ne olduğunu anladı. Hemen arabayı çalıştırdı. Gerisin geriye kaza yerine doğru hızla ileriye atılınca arabanın Goodyear lastiklerinin asfalt yolda izleri kaldı. Kaza yerinden telefon ettiği yere varana dek geçen beş dakika, zaman önemsizmiş gibi evde oyalanarak geçen yirmi dakika, kaza yerine dönüşte geçen üç dakika olmak üzere toplam yirmi sekiz dakika boşa harcanmıştı.

Peşinde birden çok kişinin olacağını daha önceden tahmin etmesi gerekirdi.

AC Cobra ani bir duruşla yana savruldu ve bir kez daha uçurumun yanına yürüdü.

Kamyonun enkazı tıpkı bıraktığı gibi. yani bir çocuğun parçalanmış oyuncağı gibi eğri 'büğrü ve paramparçaydı, iki yanda uzayıp giden telefon tellerini tutan kollan ve kendisini çevreleyen çitin tam ortasında terkedilmiş gibi duran telefon direği de bıraktığı gibiydi. Üzerinde ayak basma kancaları da duruyordu. Ama ne var ki, kancaya asılı sürücünün ölüsü yok olmuştu. Yalnızca sabah güneşinin yakıcılığı altında pıhtılaşıp kristalleşen kırmızı leke duruyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Çelik baraka İç Savaştan beri belki de gelmiş geçmiş en acınacak durumdaki harekât merkeziydi. Bakımsızlıktan iyice dökülen ve insanın ancak çok zorda kalınca sığınabileceği bir yapı görünümündeydi. Paslı demir çatısı ve tozlu çatlak pencereleri yabani otlardan oluşan bir bitki deniziyle örtülmüştü. Ama boyaları dökülmüş eski kapıda Pitt'in yolunu silahlı bir deniz piyade çavuşu kesti. Adamın belinde 45'lik otomatik Colt marka tabanca vardı.

"Kimliğiniz lütfen," diyen çavuşun sözleri ricadan çok bir emirdi.

Pitt kimlik kartını çıkardı. "Adım Dirk Pitt. Amiral Hunter'ı göreceğim."

"Üzgünüm, ama önce izin belgelerinizi görmeliyim, efendim."

Pitt adamın işgüzar davranışlarına katlanacak durumda değildi. Hem ne de olsa deniz piyadeleri kendisini hep sinirlendirirdi. Kabarık göğüsleriyle her an kavga etmeye, ya da "Deniz Piyade Marşını" hep birlikte koro halinde söylemeye istekliymiş gibi dururlardı.

"İzin belgelerimi yalnız yetkili subaya göstereceğim. Başka hiç kimseye göstermem," dedi Pitt.

"Bana verilen emir..."

"Sana verilen emir kimlik kartlarını binaya girme izni verilen kişilerin adları yazılı listeden kontrol etmek," dedi Pitt soğuk bir sesle. "Kimse sana kahraman rolü oynayıp izin belgelerini kontrol etme izni vermedi." Pitt eliyle kapıyı işaret etti. "Şimdi, lütfen yolumdan çekil."

Kırmızı yüzlü çavuş kolunu kaldırıp Pitt'in ağzına yumruğunu indirip indirmemeye karar veremiyormuş gibi bakındı. Ama bir an duraksadı, Pitt'in yüzündeki buz gibi ifadeyi inceledi, sonra da döndü, arkasındaki kapıyı açtı ve kendisini izlemesi için Pitt'e başıyla işaret etti.

Barakanın içi boştu, yalnızca devrilmiş birkaç sandalye, tozlu bir dosya dolabı ve yere dağılmış bir sürü rengi solmuş gazete vardı. Bulunduğu yere küf kokusu sinmişti. Tavanda da örümcek ağları göze çarpıyordu. Pitt, çavuş odanın öbür ucunda durarak ayağıyla tahta döşemeye iki kez vurana dek tam bir şaşkınlık içindeydi. Çavuş vuruşuna verilen yanıtı duyunca döşemeye büyük bir ustalıkla gizlenmiş kapak biçimindeki kanıyı açtı ve hafifçe aydınlatılmış loş

merdivenlerden inmesi için Pitt'e eliyle işaret etti. Biraz sonra da gizli kapıyı kaldırarak kenara çekildi, merdivenleri inen Pitt birkaç santim farkla kapının tepesine inmesinden kurtuldu.

Basamakların sonuna ulaşınca Pitt önüne çıkan kaim perdeyi açtı ve kendisini bir anda gürültülü bir hareket ortamında buldu. Önünde yaklaşık altmış metre boyunda bir yeraltı sığınağı uzanmaktaydı. Tavandaki florösan lam. balan büyük bir harekât merkezini ve onun bitiminde de bir dizi odayı gözler önüne sermekteydi. Yerde bir duvardan öbür duvara boydan boya uzanan bej rengi kalın bir halı vardı. Üzerinde de en lüks büroları süsleyebilecek türde masalar, bilgisayarlar ve teletayp aygıtları bulunuyordu.

Masaların çoğunda ciddi ciddi çalışan beyaz denizci üniforması giymiş güzel kadınlar vardı. Kadınların bazıları öfkeli öfkeli önlerindeki TV ekranlarından bir şeyler kopya ediyor, bazıları da kayar gibi yürüyerek salonun ortasındaki bir dizi bilgisayarın çevresinde dolanıp duruyordu. Bembeyaz denizci üniforması giyen yirmi, kadar erkek subay da ayrı ayrı gruplar oluşturarak ellerindeki bilgisayar verileri yazılı kâğıtları inceliyor, sonra da duvarları kaplayan yeşil tebeşir tahtalarına kısa kısa bir sürü karmaşık notlar karalıyordu. O anda salondaki genel görünüm kaliteli bir çifte bahis salonunu andırmaktaydı. Eksik olan tek şeyse at yarışlarının sonuçlarını bildiren spikerin tekdüze sesiydi.

Amiral Hunter Pitt'i tanıyarak yerinde doğruldu, belli belirsiz, gizli bir gülüşle selamladı ve ellerini uzatarak Pitt'e doğru hızlı hızlı yürüdü.

"101. Filonun yeni karargâhına hoşgeldiniz. Bay Pitt."

"Çok etkileyici bir yer."

Hunter elini geniş salonda şöyle bir dolaştırdı. "İkinci Dünya Savaşı sırasında inşa edilmiş. O zamandan beri de hiç kullanılmamış. Ziyan olup gittiğini görmeye dayanamadım ve sonunda buraya taşındım."

Hunter, Pitt'i kolundan yakaladı, çekerek sığınağın bir köşesinde duvarla bölünmüş bir büroya soktu. Derin çizgilerle dolu yüzü, otoriter ifadesi ve dikkatli bakışlarıyla Hunter ufukta görünmeyen bir düşmana saldırmaya hazırlanan bir birleşik birlik komutanının tam bir tipik örneğiydi. Aslına bakılırsa işin doğrusu da aynen böyleydi, çünkü Hunter de görünmeyen bir düşmana karşı girişilecek harekâta hazırlanıyordu.

Hunter sert bir sesle, "Tam iki saat otuz sekiz dakika geciktin." dedi.

"Üzgünüm, efendim. Trafik bir parça yoğundu."

"Evet, telefonda anlatmıştın. Sana bunun için övgü dolu sözler söylemek isterdim. İlk önce benimle ilişki kurduğun için sana minnettarım. Çok iyi düşündün."

"Yalnızca, enkazın başından ayrılmakla sürücünün cesedini elimden kaçırdığıma üzülüyorum."

"Dert etme. Nasılsa adamın kimliğinden başka bir şey öğreneceğimizden de kuşkuluyum. Ayrıca, kamyondaki adamın bu bölgede oturan ve seni mezara göndermek için tutulmuş bir sokak serserisi olması da büyük bir olası."

"Yine de, belki ipucu ola..."

"Gizli ajanlar..." diye Hunter alaylı alaylı

Pitt'in sözünü kesti. "Yapacakları eylemleri anlatan bir kâğıt parçasını parayla tuttukları yardımcılarının gömleklerine çok ender olarak iğnelerler."

"Gizli ajan sözüyle Rusları mı demek istiyorsunuz?"

"Olabilir. Elimizde henüz kesin kanıt yok ama haberalma örgütlerimiz Rusların yakınımızda örgütlendiğini, Starbuck'm bilinen son yerini öğrenmeye çalıştıklarını sanıyorlar. Bu durumda da Starbuck'a ilk ulaşan onlar olabilir."

"Amiral Sandecker de böyle bir olasılıktan söz etmişti."

"Çok mükemmel biri." Hunter'in sesinde beğeni vardı. "Bu sabah bana senin kişisel dosyanı gönderdi. Dürüstçe itiraf etmeliyim ki dosyadaki bilgiler beni iyice hazırlıksız yakaladı. Üstün Uçuş Madalyası, Gümüş Yıldız ve bir sürü takdirname. Bunlardan başka bir de Mor Kalp. Bu madalyalar ve takdirnameler beni çok şaşırttı, çünkü içtenlikle söyleyebilirim ki seni ilk gördüğüm anda rol yapan bir aktör sanıp küçük görmüştüm."

Hunter masasından bir sigara paketi aldı, Pitt'e sundu.

İhtiyar kurt anlaşılan iltifat etmeye çalışıyor, diye Pitt düşündü. "Belki siz de farketmiş olabilirsiniz, dosyamda bir İyi Davranış Madalyasından hiç söz edilmiyor," dedi ve sigara paketine uzandı.

Hunter Pitt'e inceleyen gözlerle dikkatle bakıyordu. "Evet, farkettim," Hunter da bir sigara aldı ve sigarasını yaktı, sonra da masaya eğilerek üzerindeki iç haberleşme aygıtının

düğmesine bastı. "Yager, Komutan Denver ve Boland'ı bul, hemen burcya gelmelerini söyle." Düğmeyi bıraktı ve dönerek bir Kuzey Pasifik Okyanusu duvar haritasını çekerek açtı. "Pasifik Girdabını daha önce hiç duydunuz mu,

Binbaşı?"

"Bu sabaha dek hayır."

Hunter elini yumruk yaptı ve bunu haritada Oahu'nun kuzeyindeki bir noktaya hafifçe dokundurdu. "Burada, dört yüz mil çapındaki bu bölgede 1956 yılından beri yaklaşık kırk gemi kayboldu. Yapılan yoğun arama çalışmalarının tümü de bir işe yaramadı. Daha önceleriyse, bu bölgedeki gemi kaybolmaları yirmi yılda bir, iki gibi oldukça normal düzeydeydi." Hunter başını Pitt'e doğru çevirdi, kulağını kaşıdı. "Yoğun çalışmalar yapılıyor. Akla yatkın bir çözüme ulaşırız umuduyla elde ettiğimiz en küçük bilgi kırıntısını bile iyice araştırdık. Bugüne dek yalnızca bilinen garip varsayımları yeniden canlandırmış olduk, ama elde ettiğimiz salt gerçekler çok az ve uzak..."

Hunter'in sözleri kapının vurulmasıyla kesildi. Hunter başını kaldırdı ve Denver'le Boland'ın içeriye girişlerini izledi. İkisi de Pftt'e önce bos gözlerle baktı, ama kısa bir süre sonra gözlerinden onu yavaş yavaş tanımaya başladıkları anlaşıldı.

ilk tepki gösteren Denver oldu. "Dirk, seni yine aramızda gördüğüme sevindim. Takıma hoşgeldin."

Pitt sırıttı. "Ama bu kez giyinmeye fırsat bulabildim."

Boland başını hafifçe eğerek Pitt'i selamladı ve bîr iki söz mırıldanarak koltuklardan birine oturdu.

Hunter arka cebinden bir ipek mendil çıkardı ve dilindeki tütün parçasını almak için ağzına götürdü. Sonra da mendildeki küçük kahverengi nesneye bir göz attı ve konuşmaya başladı. "Çok iyi örgütlenmeye yetecek denli zamanımız olmadı, Bay Pitt, ama yine de epey is basardık. Bilgisayarlarımız ülkedeki tüm güvenlik örgütleriyle doğrudan bağlantılıdır. Sizin de Washington'daki adamlarınızla bizim aramızda koordineyi sağlamanızı istiyorum. Bazı yanıtlara gereksinimiz olacak, hem de en kısa süre içinde. İsteyeceğiniz bir şey olursa Komutan Boland'a söylemeniz yeterli." "Tek bir şey var," dedi Pitt. "Söyle," diye Hunter atıldı. "Burada totem direğine bağlanmış bir kurban gibiyim. Bu sabaha dek konu hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Denizde gemileri dibe çekip yutan gizem dolu bir güç hakkında yapılan tüm konuşmalardan bir şey anlamazsam size çok az yararım dokunur."

Hunter, Pitt'e düşünceli düşünceli baktı. "Özür dilerim." Bir an sustu, sonra da çok yavaş bir sesle devam etti. "Bermuda Şeytan Üçgen'ini duymuşsundur, sanırım."

Pitt başını sallayarak duyduğunu belirten bir iki sözcük mırıldandı.

Hunter, "Bermuda Şeytan Üçgeni," diye başladı. "Dünyada açıklanamayan olayların geçtiği tek bölge değil. Akdeniz'de de bu tür şeyler oluyor. Ayrıca pek bilinmemesine karşın Pasifik Okyanusunda Japonya'nın güneydoğu

sunda yer alan Romondo bölgesinde de son iki yüzyıl tüm okyanuslarda kaybolan gemilerin büyük bir kısmından daha çok gemi kaybolmakta. İşte, şimdi de bu tür olaylar geçen en son ve en garip bölgeyle karşı karşıya bulunuyoruz, yani Pasifik Girdabıyla."

"Bence tüm bunlar ipe sapa gelmez boş şeyler," dedi Pitt sertçe.

"Oh, bilmiyorum," diye Boland karşılık verdi. "İşin içinde bir şeyier olduğunu sezinleyen birçok saygın bilimadamı var."

"Yani inanmadığını mı belirtmek istiyorsun?" diye Hunter, Pitt'e sordu,

"İş boyunca kesin olarak sizin yanınızdayım. Ama ben yalnızca gördüğüm, kokladığım ve dokunduğum şeylere inanırım."

Hunter, Pitt'e boyun eğmiş gibi bakındı. "Baylar, kişisel düşüncelerimiz ne olursa clsun hiçbir şeyi değiştirmez. Önemli olan yalın gerçeklerdir. Ve ben 101. Filoya komutanlık ettiğim sürece izleyeceğimiz şey yalnızca gerçekler olacaktır. Şu andaki görevimizse Starbuck'ı bulmak ve onu kurtarmaktır. Pasifik Girdabı efsanesine kapılmamızın nedeniyse Komutan Dupree'nin mesajında sözü edilen garip olaydı. Starbuck'ı n kaybolmasındaki gizemi ortaya çıkarmayı çalışırken, öteki gemilerin de kayboluş nedenlerini ortaya çıkarabilirsek deniz taşıma ve ulaşımına büyük bir katkıda bulunmuş oluruz. Eğer Starbuck'a bizden önce Ruslar ya da Cinliler ulaşırsa bu Washington'daki birçok kişiyi kızdırır."

"Özellikle de Deniz Kuvvetleri Komutanlığını." diye Boland ekledi.

Hunter başını sallayarak Boland'ı doğruladı. "Deniz Kuvvetleri Komutanlığından başka yıllardır dünyanın en modern nükleer denizaltısının planlama ve yapımında çalışan tüm bilimsel araştırma ve mühendislik firmalarını da kızdıracaktır. Starbuck ola ki Vladivostok limanına demirleyecek olsa Starburck'ın yapımında terini akıtan ve emeği geçen tüm insanlar bu işe çok kızacaktır."

"Starbuck'ın kaybolmasıyla öteki gemi ve uçak kaybolmaları arasında hiç benzer noktalar var mı?" diye Pitt sordu.

"Sorunuzu ben yanıtlayayım, Binbaşı," diyen Boland'ın sesi sertti. "İlkin Bermuda Şeytan Üçgeni'nin aksine Pasifik Girdabında hiçbir uçak kaybolma

olayına rastlanmadı. Bundan başka, kurtulan insanlar, cankurtaran salları, cesetler ve yüzen enkaz parçaları olmayınca elimizde olaylar arasında bağlantı kurmak için hiçbir ipucu olmuyor. Denizaltıyla öteki kayıp tekneler arasındaki tek ilişki tümünün de Pasifik Okyanusunun iyi belirlenmiş bir bölgesinde kaybolmuş olmaları."

Denver öne eğildi, Pitt'in koluna dokundu. "Kaena Burnu kumsalında bulduğun mesaj kapsülü dışında insanlar tarafından tanık olunan tek bir kanıt var."

Pitt, "Amiral Sandecker de böyle bir istisnadan söz etmişti," dedi.

"Lülie Marlene," dedi Hunter yavaşça, "Mary Celeste'den bile daha garip bir olay." Hunter bir çekmeceyi açtı, bir süre et yordamıyla içinde bir şeyler aradı. "Çok değil, yalnız birkaç sayfa." Amiral Pitt'e bir dosya uzatti, dosyayı verdikten sonra da iç haberleşme aygıtına dokundu. "Yager, Yager, bizlere kahve getir," dedi homurtuyla.

Pitt koltuğuna oturdu, dosyanın başlığına baktı ve okumaya başladı.

S.S. Lilüe Marlerte'nm Garip Faciası.

Uluslararası tanınmış film yapımcısı ve geminin kayıtlı sahibi Herbert Verhusson yönetiminde çekilen bir filmde geçen bir cankurtaran salıyla kurtulma sahnesinin ivedi çekimi için eski bir İngiliz torpido botundan bozma özel bir yat olan S.S. Lillîe Marlene, Honolulu limanını 10 Temmuz, 1968 günü öğleden sonra terketti ve Oahu adasının güneybatısına doğru yöneldi. Deniz sakin, hava az bulutluydu. Kuzeybatıdan aşağı yukarı saatte dört deniz mili hızında bir rüzgâr esmekteydi.

13 Temmuz günü saat 20.50'de Makapuu Burnundaki Kıyı Koruma istasyonu ve Pearl Harbour'daki Deniz Haberleşme Merkezi gemiden imdat işaretleri ve bulunduğu yerin koordinatlarını almaya başladılar. Hiçkam Field'daki Hava Kurtarma Birliği alarma geçirildi, Deniz Kuvvetleri ve Kıyı Korumanın gemileri de Oahu'dan yola çıktılar. İmdat işaretleri on iki dakika sürdükten sonra bir sessizlik başladı ve bu sessizlik Lillie Marlene'den son kez duyulan garip sözcüklerle kesildi. "Sisten çıkıp geldiler. Kaptan ve kaptan yardımcısı öldüler. Mürettebat savaşıyor. Kurtuluş şansı yok. Çok kalabalıklar. Önce yolcuları öldürüyorlar. Herkes, hatta kadınlar bile öldürülüyor." Ardından anlamsız bir cümle duyuldu. "Güney ufkunda bir gemi göründü. Oh! Tanrım, bir zamanında gelebilse! Bay Verhusson öldü. Şimdi de bana doğru geliyorlar. Zamanım kalmadı. Telsizi duyuyorlar. Kaptanı suçlamayın. Böyle olacağını bilemezdi. Şu anda bulunduğum odanın kapısını zorluyorlar. Çok az zamanım kaldı.

Anlamıyorum. Gemi yine hareket ediyor, imdat! Tanrı aşkına, bize yardım edin! Oh, Tanrım. Onlar..." Son mesajı burada bitiyordu..

Yaklaşan gemi bir ispanyol şüebi olan San Gabriel'di. Lillie IVIartene'nin imdat işaretlerini aldığında yalnızca on iki mil ötede bulunmaktaydı. Aslında geminin telsizcisi de tümüyle susmadan önce San GabrieTi gördüğünü belirtmişti, ispanyol gemisi Lülîe Martene'nin bordasına yaklaşınca mürettebatı yatın hasarsız göründüğünü ve arkasında ince bir iz bırakarak çok yavaş seyretmekte olduğunu gördüler. Ansızın ve açıklanamayaçak bir nedenle Lillie Marlene'nin ilerlemesi durdu. Bu da, San Gabıiel'in kaptanının yata keşif için bir kaç kişi gönderebilmesini sağladı. Yata çıkanlar karşılarında tüm mürettebatı ölü bir tekne buldular. Yattaki yolcuların, film teknisyenlerinin, tüm gemi görevlilerinin cansız bedenleri güvertede ve alttaki kabinlerde dağınık gruplar biçiminde yatıyordu. Telsiz odasmdaysa telsizcinin cesedi vericinin üzerine yığılmıştı, vericinin çalıştığını gösteren kontrol panosundaki kırmızı lamba da hâlâ yanıp sönmekteydi.

Yata çıkan kesif grubunun lideri durumu hemen San Gabriei'in kaptanına telsizle bildirdi. Yatta bulduklarını anlatırken sesinde korku vardı. Kurbanların vücutları yeşil bir renk almıştı, yüzleriyse büyük bir ısıyla karşılaşmış gibi

erimişti. Yatı kükürt kokusunu andıran pis bir koku kaplamıştı. Ölülerin yatış şekillerinden anlaşıldığına göre ölmeden önce korkunç bir uğraş olmuştu. Ölülerin kol ve bacakları anormal bir biçimde kırılmışlardı, yanmış korkunç, yüzlerinin tümü de kuzeye dönüktü. Yolculardan birinin oiduğu açıkça anlaşılan küçük bir köpek bile aynı garip yara izlerini taşımaktaydı.

Adamlar yatın dümen köşkünde yaptıkları kısa bir görüşmeden sonra San Gabriel'in kaptanına çekme halatı atması için işaret ettiler. Niyetleri denizde kurtardıkları bir gemi olarak Ltllre Marlene üzerinde hak iddia etmek ve onu içindeki korkunç yüküyle birlikte yedekte çekerek Honolulu'ya götürmekti.

Sonra ansızın, daha San Gabrisl'den çekme halatı atılması için gerekli manevralar bile yapılmadan, Lillie Marlene'i baştan kıça boydan boya ikiye ayıran büyük bir patlama oldu. Patlamanın şiddetinden San Gabriel beşik gibi sallandı ve yatın kopan parçalan çeyrek mil uzaklığa düştü.

Lilîie Marlene'nin parçalanmış gövdesi yata çıkan keşif grubunun tüm üyeleriyle birlikte suya gömülüp gözden kaybolurken San Gabriel'in kaptanıyla mürettebatı dehşetten öylece donakaldılar.

Kıyı Koruma Soruşturma Heyeti olayla ilgili kanıtları inceleyip tanıkları dinledikten sonra dosyayı şu sözlerle kapadı: "Lillie Marlene'in mürettebatının

ve yolcularının ölümlerine, daha sonraki patlamaya ve yatın batmasına bilinmeyen olayların ya da kişilerin neden olduğu kabul edilmiştir."

Pitt elindeki dosyayı kapadı ve Hunter'in masasına koydu.

Hunter sıkıntılı sıkıntılı konuşmaya başladı. "Dosyanın kapsamı, faciadan önce imdat işareti gönderip yardım istediği bilinen ve içindekilerin başına gelenler konusunda görgü tanıklarının raporları bulunan tek olay olması yönünden çok önemli."

"Lillie Morfene'in yata çıkanların saldırısına uğradığı anlaşılıyor," dedi Pitt.

Boland başını iki yana sallayarak aynı kanıda olmadığını belirtti. "San Gabriel'den gönderilen keşif grubunun suçsuz oldukları belirJendi. Telsiz belirleme aygıtı İspanyol şilebinin yattan gönderilen imdat işaretleri alındığında olay yerinden on iki mil uzaklıkta olduğunu beJirlemiş."

"Başka hiçbir gemi görülmemiş mi?" diye Pitt sordu.

Denver, "Ne düşündüğünü biliyorum," diye atıldı. "Ama açık deniz korsanlığı sona ereli çok oldu."

"Oupree'nin mesajında bir de sis bulutundan söz ediliyordu," diye Pitt ısrar etti. "San Gabriel sise benzer bir şeyle karşılaşmış mı?"

"Hayır, karşılaşmamış," diye Hunter yanıtladı, "ilk imdat işareti saat 20.50'de gelmiş. Bu enlemde hava o saatte tümüyle kararmaz, alaca karanlık olur. Herhangi bir sis bulutu olsaydı kararan ufukta kesinlikle belli olurdu."

"Bundan başka," dedi Denver. "Pasifik Okyanusunun bu bölgesinde Temmuz ayında sis olması Waikiki Kumsalında kar fırtınası olması kadar ender bir şeydir. Küçük, bölgesel bir sis bulutu çoğunlukla rüzgârsız bir gecede durgun sıcak havanın soğuk bir yüzeyle karşılaşınca yoğunlaşmasından oluşur. Bu böigedeyse böyle koşullarda hiçbir yer yoktur. Nerdeyse bütün yıl boyunca sürekli rüzgâr eser. Kırık iki, kırk üç derecedeki deniz suyuysa soğuk bir yüzey olarak kabul edilemez, sanırım."

Pitt omuz sükti. "Peki, öyleyse, bir sorun kalmadı."

Hunter yine sıkıntılı sıkıntılı konuşmaya başladı. "Dosyada bulur.an bir başka önemli nokta da San Gabriel imdat işaretlerini aldıktan sonra yatın yanına gitmemiş olsaydı bile nasıl olsa Lillie Marlene'de yine patlama olacaktı ve yat denizin dibini boylayacaktı. Tabii, o zaman da yatın yok olması kayıtlara öteki gemilerde olduğu gibi, yani başka bir gizemli kayıp olayı diye geçmiş olacaktı."

Denver dik dik baktı. "Öte yandan, Lillie Martene'ye Dünya dışından gelenler saldırmış olsa Sen GabriePe de aynı şeyi yapmaları gerekirdi, ya da keşif grubunun yatta araştırma yapmasına izin vermezlerdi. Böyle davranmalarının bir nedeni olmalıydı."

Boland iki kolunu yana açarak, "İşte, yine başlıyor," dedi.

"Gerçeklerden ayrılma, Yarbay," dedi Hunter ve Denver'e buz gibi bir bakış attı. "Kurgu bilimle uğraşacak hiç zamanımız yok."

Adamlar sustu, kaldı. Sessizliği yalnızca pano kaplı duvarların ötesinde çalışan aygıtlardan gelen boğuk sesler bozdu. Pitt yorgun yor döküldü.

"ogzmdan yavaşça "•'* b"" "ok,aya"

yoksa?

anlatacaksın,

dır. Tüm yaşamları deniz kuzeyinde yaptıkları seyirle geçer. Ama yine de içlerindeki gizli korku düşlerinde gördükleri karabasandır, yani bir gün denizde boğularak ölmektir. Kanım şu ki, Lillie Marlene'nin mürettebatının ve yolcularının korkunç cesetlerinin bulunması karşımızdaki bilinmeyen caninin önceden planlayarak uyguladığı bir oyundan başka bir şey değildir. Öyle ki, bu oyunda köpek bile unutulmamış."

"Birkaç denizciyi korkutmak için önceden dikkatle hazırlanmış bir plana benziyor," diye Boland da Pitt'in görüşünü destekledi.

"Yalnızca birkaç denizciyi değil," diye Pitt devam etti. "Ama tüm denizcileri korkutmak için. Kısacası, tüm gösteri bu uyarı olarak sahneye kondu."

"Ne için uyarı?" diye 'Denver sordu. Pitt, "Okyunusun o bölgesinden uzak durmaları için," diye yanıtladı.

"itiraf etmeliyim ki," diye Boland yavaşça söze başladı. "Lillie Marlene olayından beri tüm gemiler Girdap bölgesinden vebadan kaçıyormuş gibi kaçmaya başladılar."

"Açıklamam gereken bir nokta daha var," diyen Hunter'in ses tonu garip denecek kadar yumuşaktı. "Tek görgü tanıkları, yani yata çıkan keşif grubu da yatla birlikte havaya uçtu."

Pitt bunun da yanıtını biliyormuş gibi sırıttı. "Kolay, ilk plana göre yata çıkan keşif gru~ bu daha sonra San Gabriel'e dönerek sözde kaptana gördüklerini rapor edeceklerdi. Oysa dahi canimiz insan yapısındaki açgözlülüğü hesaba

katmamıştı. Yata çıkan keşif grubu geri

dönmekten vazgeçti. Yatta kalmayı yeğlediler ve çekme halatı atılmasını istediler. Tabii, o anda alacakları kurîarmalık ödülünü nasıl harcayacaklarını da kafalarında düşünmeye başîamışlardı bile. Adamların gecikilmeden yatla birlikte yok edilmeleri gerekiyordu. Çünkü Lillie Marfene bir limana ulaşacak olsa bilimsel araştırmalar tehlikeli olabilecek bazı kanıtları ortaya çıkarabilirdi. O nedenle de keşif grubu ve Verhusson'un yatı denizin dibini boyladılar."

"iyi konuştun," diyen Hunter iç çekti. "Ama geniş düş gücün gerçeğe değinmiş bile olsa bizim ana sorunumuz hâlâ Starbuck'ın bulunması."

"Ben de oraya geliyordum," dedi Pitt. "Yatın telsizcisinin vo Dupree'nin gönderdiği mesajları ele alalım. Her ikisinde de aynı kesik cümleler var. Sözcüklerde de aynı yakanş göze çarpıyor. Telsizci mesajında, 'Kaptanı suçlamayın. Böyle olacağını bilemezdi' diyor. Kaptan Dupree'nin mesajının son bölümündeyse, 'Bir bilebilseyo'im' deniliyor. Sinirleri gergin iki adamın sözlerindeki benzerlik. Ben öyfe olduğunu sanmıyorum." Pitt ne demek istediğinin anlaşılması için bir an sustu. "Tüm bunlar bizi tek bir sonuca götürüyor: Komutan Dupree'nin son mesajı gerçek değil."

"Onu biz de düşündük," dedi Hunter. "Dupree'nin mesajı dün gece uçakla Washington'a gönderildi. Deniz Kuvvetleri Haberaima Örgütü Sahtekârlık Oairesi bir saat önce Dupree'nin el yazısının gerçek olduğunu doğruladı."

"Doğrudur, tabii," dedi Pitt umursamazca. "Ne de olsa hiç kimsenin sayfalarca el yazısını

tümüyle taklit edecek denli aptal olabileceğini sanmıyorum. Size önerim, uzmanlarınıza kâğıtlardaki yazılarda yapılan düzeltmeleri inceletmeniz. Büyük bir olasılıkla sözcükler matbaa harfleriyle basılmış, sonra da üzerinden tükenmez kalemle geçilmiştir."

"Çok saçma," dedi Boland. "Herhangi birinin Dupree'nin el yazısı örneğini çıkarabiimesi için elinde birden çok kopyesi olması gerekir." "Ellerinde Dupree'nin doldurduğu gemi günlüğü, kişisel yazışmalar ve belkide kendi güncesi vardı. Belki de bu nedenle kapsüldeki mesajın bazı sayfaları eksikti. Bazı belirgin anahtar sözcükler ve harfler kesiimiş, ayrı bir yere yapıştırılarak anlamlı cümleler oluşturulmuştur. Daha sonra da yazının fotoğrafla kuşesi çıkartılmış ve basılmıştır."

Hunter'in yüzü düşünceli, sesiyse anlam•sızdı. "Bu sözlerin Dupree'nin mesajındaki garip sözcük dizilişini ve konular arasındaki dağınıklığı açıklıyor.

Ama bize Dupree'nin ve adamlarının bulunduğu yeri açıklamıyor,"

Pitî yerinden kalktı, duvardaki haritanın başına gitti. "Sîarbuck'îan Pearl Harbour'a gönderilen mesajlar şifreli miydi?"

"Şifre makinesi daha takılmamıştı," diye Hunter yanıtladı. "Bundan başka, denizaltı deneme seyri nedeniyle aşağı yukarı kendi sularımızda dolaştığından Deniz Kuvvetlen ortada çok gizli haberleşmeyi gerektirecek bir durum da görmedi."

"Rizikolu bir şey," dedi Pitt. "Söz konusu olan şey nükleer denizaltılarımızdan birisiydi."

"Tam bir gizlilik bir denizaltının yalnızca devriye seyrinde ya da karakol görevindeyken sağlanır. Oysa Starbuck yeni ve denenmem;, bir gemi olduğundan herhangi bir mekanik anzaya karşı önlem oiarak iki saatte bi'r bulunduğu koordinatları bildirmesi emredilmişti. Bu ilk denemelerin yalnız beş gün sürmesi planlanmıştı. Bu süre içinde Ruslar gönderilen mesajları izleyip denizaltının peşine elektronik aygıtlarla donatılmış bir casus gemisi takarsa Starbuck mesaj göndermeyi bırakacak ve Pearl Harbour'a geri dönecekti.""

"Pitt haritaya bakmaya devam etti. "Bu kırmızı işaret neyi gösteriyor; Amiralim?""

"Gönderilen mesaja göre Dupree'nin yerini."

"Ve belli aralarla birbirini izleyen şu siyah işaretler de anladığıma göre Starbuck'm iki sa•atte bir telsiz raporlarında bildirdiği yerleri gösteriyor, doğru mu?"

"Doğru."

Pitî devam etti, sözcükleri dikkatle seçiyordu. "Öyleyse siyah işaretlerin en üstündeki de Dupree'nin telsizle bildirilen son gerçek yerini gösteriyor."

Hunter, evet anlamında başını sallamakla yetindi.

Pitt Hunter'in masasına yaslandı ve konuşmadan uzun uzun haritayı inceledi. Sonunda yerinden doğruldu ve elini Starbuck'ın son raporunu simgeleyen siyah işaretin üzerine koydu, "Arama çalışmalarınız bu noktadan itibaren nereye dek uzanıyor?"

"Yelpaze biçiminde kuzeydoğuda üç yüz uzaklığa dek," diye Boland yanıtladı, gözleriyle de Pitt'in haritada ne aradığını anlamaya çalışıyordu. "Neyin peşinde olduğunu lütfen bize de anlatır mısın?"

"Şimdi, lütfen beni iyice dinleyin," dedi Pitt. "Arama çalışmalarınız çO(< yoğundu. Bu çalışmalara yirmiden çok gemi ve üç yüz uçak katılmıştı. Ama ne var ki hiçbir şey bulamadınız, tek bir yağ izi bile. Bu aramalarda kuşkusuz manyetometreler, hassas derinlik ölçerler, sualtı TV kameraları ve daha başka her tür bilimsel arama aygıtı da kullanılmıştı. Ama yine de çabalarınız sonuçta boşa çıktı. Bu size biraz garip gelmiyor mu?"

Hunter'in hâlâ birşey anlamadığı görülüyordu. "Neden gario gelsin ki? Starbuck pekala bir denizaltı kanyonunun derinliklerinde kaybolmuş olabilirdi..."

"Ya da gövdesi deniz dibindeki yumuşak bir tortu tabakasına gömülmüş olabilirdi," diye Denver ekledi. "O denli büyük bir bölgede küçük bir gemiyi bulmak Salton Denizinde kaybolan madeni bir parayı bulmak kadar güç olur."

"Dostum," dedi Pitt gülümseyerek, "Biraz önce sihirli sözcükleri söyledin."

Denver aptal aptal Pitt'e baktı.

"Yani?" Hunter'in sesi buz gibiydi.

"Anlamıyor musunuz? Arama çalışmalarınız Pasifik Girdabının tam ortasında olmalıydı. Belki Storbuck'a rastlamadınız, oma yine de bir şeye rastlamanız gerekirdi. Ne de olsa seçim yapacak aşağı yukarı otuz batık gemi enkazı daha vardı."

"Lanet olsun!" Hunter'in özgüveni sarstimis gibiydi. "Daha önce akılınıza hiç gelmemişti."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Bo!and da. "Ama bu neyi kanıtlar ki?"

"Neyi mi kanıtlar? Şunları kanıtlar: Bir, yanlış bölgeyi aradınız, iki, Dupree'nin kapsüldeki mesajı zekice düzenlenmiş bir taklitti. Üç, Stcrrbuck'ın telsizle bildirdiği son koordinat raporu dahiyane hazırlanmış bir sahtekârlıktı. Kısacası, Baylar, kayıp denizaltıyı bulacağınız yer kuzeydoğuda değil, tam yüz seksen derece tersinde güneybatı yönündedir."

Hunter, Boland ve Denver şaşkınlıktan Pitt'e bakakaldılar. Kısa bir süre sonra da yüzîerindeki değişen ifadeden söylenenleri yavaş yavaş anlamaya başladıkları görüldü.

ilk konuşan Denver oldu. "Her şey akla yatkın," dedi yalnızca.

Hunter'in yüzü aylardır duymadığı bir heyecanı yansıtmaya başladı. Duvardaki haritaya yarım dakika kadar dikkatle ve uzun uzun baktı, sonra da hızla döndü, bakışlarını Boîand'a dikti.

"Martha seyire ne kadar sürede hazırlanabilir?"

"Güvertesine helikopter yüklenecek, yakıt ikmali yapılacak, araştırma aygıtlarının son kontrolü yapılacak. Bu gece saat 21.00'de hazır olacağını söyleyebilirim, efendim."

Hunter saatine baktı. "Demek ki araştırmanın yapılacağı bölgeyi belirlemek için fazla zamanımız kalmadı." Denver's döndü. "Burası senin bölgen, onun için de araştırma çalışma

larını programlamaya hemen başlamanı istiyorum."

"Ana veriler daha önceden bilgisayar bantlarına kaydedilmişti, Amiralim. Şimdi yapılacak tek iş yalnızca bilgisayara verilen koordinattan değiştirmek olacak."

Hunter gözlerini ovuşturdu. "Pekâlâ, Baylor, bundan sonrası artık sizleri ilgilendiriyor. Sizlerle birlikte gidebilmek için şu anda rütbelerimin yarısından seve seve vazgeçebilirdim. Aklıma gelmişken, Bay Pitt, umarım uzun btr Okyanus yolculuğuna çıkmaktan kaçınmayacaksınız, değil mi?"

Pitt Amirale gülümsedi. "Şu anda önceden planladığım hiçbir işim yok."

"Güzel." Hunter ağzındaki sigarayı yuvarladı. "Bana bir noktayı açıkla. Nasıl oldu da Hava Kuvvetlerinin bir subayı olmana karşın ülkenin en önemli denizbiiim örgütünde Şube Müdürü oldun."

"Cin denizi üzerinde Amiral Sandecker ve Kurmay Başkanının bulunduğu uçağı vurup düşürmüştüm."

Hunter yüzünde inandığını belirten garip bir anlatımla Pitt'e dik dik baktı. Ne de olsa Amiral Sandecker kendisine daha önce şöyle demişti: Bu adamla hemen hemen herşeyi başarmak mümkündür.

YEDİNCİ BÖLÜM

Pitt'in AC'si Honolulu doklarındaki otoparka süzüldüğünde güneş batalı bir saat olmuştu. Arabanın ön lastikleri tahta engele dokunurken motoru sustu, farları da söndü. Pitt arabanın kapısını açtı, limanın ötesinde uzanan kapkara denize gözlerini dikti.

Rüzgâr yön değiştirdiğinden burnuna ağır bir koku geliyordu. Bu, kıyı pisliğini yansıtan bir kokuydu. Içina'e hafif bir deniz suyu kokusu bulunan yağ, mazot ve duman karışımt bir kokuydu. Bu pis koku Pitt'i neşelendirdi, ona uzak ve yabancı limanlarda duyulan yatın özlemini anımsatmıştı.

Pitt arabadan indi, otoparkta kendisinden başka kimse olup olmadığını anlamak için çevresine bakındı. Kimsecikler yoktu. Yalnızca bir odun yığınına konmuş bir martı kendisini izlemekteydi. Pitt arabanın içine doğru eğildi, sürücü koltuğunun arkasındaki havluya sarılı Mauser'ini aldı. Sonra da limanın gece havasını icine çekti, silahı kolunun altına sıkıştırdı ve iskeleye doğru yürümeye başladı.

O anda doklarda aylak aylak dolaşan biri olsaydı bile yine de Pitt'in görünüşündeki garipliği farkedemezdi. Üzerinde iyice eskimiş haki renkte bir gömlek, rengi solmuş bir gabardin pantolon vardı. Ayağmdaysa kalın iple bağlı, topukları iyice aşınmış postallar vardı. 101. Filo güvenlik subayının hediyesi olan kullanmadığı eski giysiler Pitt'in bedenine küçük geldiğinden dikiş yerleri de iyice gerilmişti. Pitt kendisini bir an için ya uyuşturuculardan geberip gidecek, ya da pis kenar mahalle meyhanelerinin sürekli müşterisi olacak bir serseri gibi hissetti. Eksik olan tek şey de kahverengi kâğıt ambalajlı bir şişe misket şarabıydı. Ya da daha iyisi üzerindeki paçavralara tam uygun düşecek bir şişe Grand Mernier Sarı Kurdele şarabıydı.

Pitt yüz metre ilerledikten sonra durdu ve başını kaldırarak gecenin karanlığında insana l:orku veren bir biçimde yükselen koskoca siyah gemiye baktı, iskelenin yıpranmış ve katran!ı kalaslarını aydınlatan tek ışık, eski bir ambarın oluklu demirle kaplı çatısının kenarlarına gelişigüzel asılmış bir kaç yeşil gölgelikli lambaydı. Lambalardan yayılan korkutucu ışık gecenin ölümcül sessizliğiyle birleşince, denizdeki canavarın hayaleti andıran görünümünü daha da korkunç yapıyordu.

Burnu yukardan aşağıya doğru dimdik inen, palavra (Bir savaş gemisinde topların bulunduğu güvertenin altındaki güverte.) üstündeki bölümleriyse kutu gibi kare biçiminde yükselen eski bir gemtydi. En tepede de soluk mavi renkte bir şeritin süslediği eski moda dikey bir bacası vardı. Güvertelerden yükselen bir yığın vinç ve direk göze çarpmaktaydı. Bir zarrianlar, uzak geçmişinde, gemi siyaha, su kesimi çizgisi de bilinen kırmızı renge boyanmış, ama ne var ki şimdi geminin boyası çirkin, pis ve paslı bir görünüm almıştı. Pitt geminin kıç bölümünün altına varana dek iyice yaklaştı. Gemi çok büyüktü, yaklaşık on iki bin tonluk olmalıydı. Pitt başını kaldırdı ve kıçta yazılı kirli beyaz harflere baktı. Geminin adı pastan o denli çok bozulmuştu ki loş ışıkta güçlükle okuyabildi: MARTHA . ANNSEATTLE.

Geminin yanındaki iskelesi ıssız ve yasak bir bölgeye doğru yükselen bir tüneli andırıyordu. Yalnızca, geminin derinliklerinden gelen boğuk jeneratör sesiyle bacadan kıvrıla kıvrıla yükselen çok ince bir duman gemideki insan varlığını ortaya çıkarmaktaydı.

Pitt iskelenin yanındaki kaba, halat korkuluğa tutundu, çıkışını kolaylaştırmak için otuz derecelik bir açıyla öne eğildi ve Martha Ann'ın güvertesine çıkmaya başladı. Ambardan gelen solgun ışık iskeleye yükseldikçe azalıyor, son basamağını da tümüyle karanlıkta bırakıyordu. Pitt bomboş görünen karanlık güverteye çıkıp çıkmamaya bir an karar veremedi.

"Bay Pitt mi?" diye karanlığın içinden bir ses duyuldu.

"Evet. Ben Pitt'im."

"Lütfen, kimliğinizi görebilir miyim?"

"Görebilirsin tabii, eğer kimliğimi kime vereliğimi biiiraem."

"Lütfen kimlik kartınızı güverteye bırakın ve geri çekilin, efendim."

Pitt kendi kendine homurdandı. Alarm ve olağanüstü tehlike durumlarında kimlik kontrolü yapılmasının alışılmış bir askeri işlem olduğunu biliyordu ama böyle perçinleri gevşemiş hurda bir tekneye binerken de bu denli sıkı kontroicı ne gerek vardı? Mauser'i yavaşça güverteye bıraktı, cüzdanını çıkardı ve içindeki kimlik kartını aradı. Gözleri daha karanlığa alışamamıştı, o nedenle de parmaklan cüzdanındaki bir sürü plastik kart üzerinde tek tek dolaştı. Sonunda üzerinde kredi kartlarındaki gibi kabartma harfler olmayan bir kartı çekip çıkardı ve bir kaç adım önüne fırlattı. Kurşun kaie.ni kalınlığındaki bir ışık demeti önce kartın '.erinde sonra da Pitt'in yüzünde dolaştı.

""Sizi sıkıntıya soktuğum için üzgünüm, e"" .indim, arna Amiral Hunter gemi

çevresinde çok sıkı güvenlik emretti." Siyah bir gölge kimlik kartını Pitt'e geri uzattı. "Sağ tarafınızdaki ilk merdivenden çıkarsanız harita odasında Yarbay Denver'i bulacaksınız.""

"Teşekkür ederim," diye Pitt homurdandı. Ve yerden silahını aldı, köprüye çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı. Tepeye ulaştığında karanlık kaptan köşkünün boş olduğunu gördü, içinden geçti ve önüne çıkan kapıyı dikkatle, hafifçe araladı. Hiç olmazsa sonunda bel parlak ışıkla karşılaşmıştı.

"Selam, Dirk," dedi Denver içtenlikle. Par| maklarmda yanan bir sigara vardı ve Pitt'e eliyle selam verirken ucundaki kü! de dağılmadanolduğu gibi harita masasının üzerine düştü* Denver'in üzerinde balıkçı yaka siyah bir kazak ve kirli bir blucin pantolon vardı. "Birleşik Devletlerin yüzen tek fosiline hoşgeldin."

Pitt Denver'i alışkanlıkla elini başına götürerek selamladı. "Seni burada bulacağımı sanmıyordum, Burdette. Amiralle birlikte harekât merkezinde kalacağını düşünmüştüm."

Denver gülümsedi. "Yine oraya gideceğim, tabii. Ama Paul'e ve sana iyi avlar dilemek için gelmeden yapamadım."

"Buna gereksinimiz olacak. Bana kalsa, her gün samanlıkta iğne aramaktan kaçınmam." "Bunun garip bir olay olduğunu mu düşünüyorsun?" diye Denver sordu.

Patronunun da söylediği gibi bizim görevimiz Starbuck'ı bulmak ve onu su yüzüne çıkarmak. Yapılacak herhangi bir hayalet avınmsa yalnızca ek yararı olur. Bundan başka, MUMA' daki bilim adamlarımızın ve mühendislerimizin de Bermuda Şeytan Üçgeni ya da Pasifik Girdabını araştırmak gibi bir alışkanlıkları yoktur. Bu işi, abartma yeteneklerini kullanmaları içirt . düşgücüyle romanlar yazan kişilere bırakıyoruz. Bilimsel olarak açıklanamayan nen'ıargi bir buluş tümüyle şans eseridir ve sorradan dosyalanarak sessizce rafa kaldırılır."

"Bir örnek verebilir misin?" diye Denver yavaşça sordu.

Pitt bos gözlerle masadaki yarı açık haritaya baktı.

"Dokuz ay önce Jules Verne'yi anımsatacak bir olay oldu. Denizbiümi çalışmalarında kullandığımız iki gemimiz Japonya acıklannda

ki Kuriie Çukurunda deniz dibinin altındaki katmanların grafiğini çıkarma çalışmaları ve sualtı akustik deneylen yaparlarken, gemilerdeki oygıtlan çok derin sularda yüksek hızla seyreden bir teknenin sesini kaydettiler. Her iki gemi de rüzgârı başa alarak tüm makinelerini durdurdu ve tüm aygıtlarını o denli

derinlikte bu•lunan nesneye yöneltti."

"Aygıtlar ya da operatörlerden biri hata yapmış olabilir mi?" diye Denver sordu.

"Olanaksız," diye Pitt karşılık verdi. "O operatörler kendi uzmanlık dallarında en iyilerdi. Bundan başka, iki geminin de çok duyarlı aygıtlarıyla sesini ayrı ayrı belirledikleri tekneyi izleyip birbirlerinin aynısı kayıtlar yaptıklarını gözönüne alırsan o zaman en küçük bir hata olasılığını bile düşünemezsin. Belirlenen nesne konusunda hiçbir hata yoktu, çünkü ister şey, ister denizaltı, istersen de deniz canavarı de, kısacası ne dersen de, sonunda gerçekti ve oradaydı. Ve beş bin yedi yüz metre derinlikte saatte yüz on deniz mili hızla hareket ediyordu

Denver yavaşça başını iki yana salladı. "İnanılmayacak bir şey. İnsanın aklı bir türlü almıyor."

"Bu yalnızca yarısı," dedi Pitt. "Küba açıklarındaki Cayment Çukurunda çalışmalar yapan bir başka gemimizin başından da buna benzer bir olay geçti. Sonradan hem Cayment hem de Kurile Çukurlarında elde edilen verileri gördüm. Sonar grafikleri milimi milimine birbirlerinin tıpatıp aynısıydı."

"Peki, bu konuda Deniz Kuvvetlerine bilgi verildi mi?"

"Hayır. Hava Kuvvetleri'nin bundan böyle UFO'lar konusunda hiçbir şey duymak istemediği gibi Deniz Kuvvetleri de garip sualtı gözlemleri konusunda hiçbir şey duymak istemiyor. Ayrıca, elimizde birkaç grafik kağıdını dolduran eğri büğrü çizgiden başka gerçek kanıt olaruk ne vardı ki?" Pitt ayaklarını masanın üzerine, başını da arkasında kenetlediği ellerinin arasına koyarak koltuğunda arkaya doğru kaykıldı. "Ama yine de bir keresinde denizin bilinmeyen sakinlerinden birini az kalsın videoteybe kaydetmek üzereydik. Bir NUMA zoologu İzlanda yakınındaki Avrupa anakara sahanlığı açıklarında denizin üç bin metre derinliğine bir mikrofon sarkıtmış deniz dibinin ender görünen balıklarını inceliyor, seslerini kaydediyordu. Günlerce, aşağı yukarı deniz yüzeyinde yaşayan balıkların çıkardığı seslere benzeyen alışılmış balık seslerini ve karideslerin sürekli olarak çıkardıkları çatırtı seslerini kaydetti.

"Bir öğleden sonra ansızın karideslerin çatırtı sesleri kesildi ve zoolog vuruş sesleri almaya başladı, sanki bir şey sualtı mikrofonunu bir kurşun kalemiyle tıklatmaktaydı. İlk anda daha önce sesini kaydetmediği bir tür balıkla karşılaştığını sandı. Ama bir süre sonra yavaş yavaş tıklatma seslerinin bir tür şifreye benzediğini farketti. Gecikmeden geminin telsizcisini çağırdı ve telsizci de tıklatmaları deşifre ederek bunların bir matematik formülü olduğunu belirledi. Sonra tıklatma sesleri durdu ve odadaki dinleme hoparlörlerinde o derinlikteki

suyun yoğunluğuyla ürkütücü şekle dönüşen bir kahkaha tufanı duyuldu. Mürettebat ilk şoktan kurtulur Kurtuımaz suratie dibe bir TV kamerası sarkıttı. Ne var ki on saniye geçmişti ve çok geç kalmışlardı. Bu arada hızla yapılan bir hareket deniz dibini karıştırmış, geride hiçbir şey görünmeyen koyu bir çamur tabakası bırakmıştı. Ve bir süre daha sonra, işte orada, yani TV kamerasının tam önünde, karanlık sonsuzluğa doğru ilerleyen deniz tabanındaki garip izleri görmüşler."

"Peki, formülden bir sonuç çıkarabilmişler mi?" diye Denver sordu.

"Evet, mikrofonun bulunduğu derinlikteki suyun basıncını hesaplamaya yarayan basit bir formülmüş."

"Su basıncı neymiş, peki?"

"Aşağı yukarı santimetre kareye iki buçuk ton."

Harita odasına ansızın uzun ve buz gibi bir sessizlik çöktü. O anda, Pitt denizin tekneye aittan hafif hafif çarpışını duyabildi.

"Kahveniz var mı?" diye sordu Pitt.

Denver'in aklı hâlâ gizem dolu deniz dibinde dolaşmaktaydı. Kendini zorlayarak düşüncelerinden güçlükle sıyrılabildi. "Var, tabii," de~| di yüzünde acı bir gülümsemeyle. "Martha Ann' le bir okyanus yolculuğuna çıktığımız zamanki Pasifik'teki en iyi servisle karşılaşırsınız." Eski kararmış bir kap aldı ve yamru yumru olmuş teneke bir bardağa kahve doldurdu. "Buyurun ve l yolculuğunuzun tadını çıkarın, efendim."

Kapı ardına dek açılıp içeriye Boland girdiğinde ikisi de kahvelerini yudumlamaya hazırlanıyorlardı. Boland'ın üzerinde kirli bir tişört, rengi solmuş bir Levi's marka blucin pantolon

ve Pitt'inkilerden de kötü bir çift postal vardı. İncecik tişörtü Boland'ın adaleli koflarını iyice açığa çıkarmaktaydı. Ve Pitt ilk kez d anda Boiand'ın kolunda bir dövme olduğunu farketti. Sağ ön kolunu süsleyen dövmede derisine saplanan ve kan akıtan bir bıçak resmi vardı, altında da mavi dövme harflerle şunlar yazılıydı: ŞEREFSİZ YAŞAMAKTANSA ÖLMELİ.

"İkiniz de sevgililerinizden veda mektubu almışa benziyorsunuz," diyen Boland'ın sesi şakacı ama sertti. "Neler oluyor?"

"'Evrenin gizemlerini çözmeye çalışıyorduk," diye Denver karşılık verdi. "Al, Paul, dünyaca ünlü içkimin bir tadma bak." Denver buharı tüten bir bardak kahveyi Boland'a uzattı, bu arada da yere birkaç damla kahverengi kahveden

döktü.

Boland damlayan bardağı Denver'in elinden aldı, düşünceli düşünceli Pitt'e baktı ve Pitt'in de kendisine dik dik baktığını görünce hafifçe gülümsedi, sonra da bardağı dudaklarına götürdü içindeki sıcak sıvıyı yudumiadı.

"Bizim ihtiyardan yeni bir emir geldi mi?" diye Boland sordu.

Denver başını hayır anlamında iki yana salladı. "Hâlâ sana söylediği emirler geçerli. Yani ilk tehlike belirtisinde hemen bulunduğunuz yerden ayrılın ve son hızla Pearl Harbour'a geri dönün."

"Tabii, kaçabilecek denli şansımız olursa," dedi Boland. "Öteki kayıp gemilerden hiçbiri imdat işareti bile gönderecek zaman bulamadılar, hatta bağıracak zamanları bile olmadı."

"Ama senin sigortan olarak yanında Pitt

var bu kez. Ve tabii, bir de helikopter."

"Bir helikopteri uçuşa hazırlamak zaman alır," dedi Boland kuşkuyla.

"O kuşu değil ama," dedi Pitt kısaca. "Onu tam kırk saniyede havaiandırabilirim." Ayağa kalktı, kollarını havaya kaldırarak gerindi, öyle ki geniş elleri harita odasının çelik tavanına değdi. "Kafamı kurcalayan bir soru var. O helikopter yalnız on beş kişi taşıyabilir. Bu durumda, ya Deniz Kuvvetleri bize bir sürü cüce mürettebat verdi, ya da eksik mürettebatla seyredeceğiz."

"Normal koşullar altında eksik mürettebatla seyredeceğiz denilebilir," dedi Denver, Boland'a da gülümseyerek göz kırptı. "Bitemezsin tabii, Dirk. Ama Martha Ann göründüğü gibi öyle yıpranmış eski bir duba filan değil. Çok sayıda mürettebata gerek yok, çünkü günümüzdeki suüstü gemileri, içinde en modern ve ileri derecede otomatik merkezi kontrol sistemiyle donatılmış bir gemidir. İşin aslına bakarsan tümüyle kendi kendine seyrediyor."

"Ama teknenin pul pul olmuş boyası. Ya o pas..."

"Bugüne dek gördüğün en ustaca aldatma "hilesi," diye Denver itiraf etti. "Akıllıca uygulanmış bir tür kimyasal boya gemiyi sanki gerçekten pas içindeymiş gibi gösteriyor. Gün ışığında otuz santim uzağından bile gerçek pas olmadığını anlayamazsın."

"Peki, ama bu denli özen neden?" diye

Pitt sordu.

"Çünkü Martha Ann'de gördüklerinden çok' daha fazlası var," dedi Roland

davranmaya çalışarak. "Çıplak gözle bakmakla asla bir şey anlayamazsın, ama omurgasından bordasına dek her yeri kurtarma araç ve gereçleriyle donatılmış durumda."

"Yani, gizli bir kurtarma gemisi mi?" diye Pitt yavaşça sordu. "Yeni bir şey daha."

Denver gülümsedi, "Şöyle diyeyim, bu gizleme numarası özellikle başka ülkelerin karasularında yapılan ve politik yönden çok tehlikeli kurtarma çalışmalarında işe yarıyor."

"Amiral Sandecker bana bu tür başarılarınızdan birkaçını anlatmıştı," dedi Pitt. "Şimdi bu işleri nasıl becerdiğinizi daha iyi anlıyorum." "Hiçbir iş ne çok güçtür, ne de çok kolay," dedi Boîard gülerek. "Hani bizden isteseler Andre Doria'yı bile su yüzüne çıkarabiliriz."

"Starbuck'm yerini bulduğumuzu kabul edelim, otomatik aygıtlarınız olmasına karşın yine de onu bu denli az mürettebatla su yüzüne asla çıkaramazsınız."

"Bu konu yalnızca alman bir önlem, dostum," dedi Denver. "Amiral Hunter arama çalışmaları yapılırken, gemide çok gerekli mürettebatın dışında kimsenin bulunmamasını ısrarla istedi. Çünkü Martha Ann de öteki gemilerin kötü sonuna uğrarsa gereksiz yere insanların ölmesinde hiçbir anlam yok. Bundan başka, şansımız yaver gider de Starbuck'ı bulursak hemen o bölgeyle Honolulu arasında bir mekik seferine başlar kurtarma mürettebatını ve gerekli öteki araç ve gereçleri helikopterinle taşırsın."

"Küçücük bir paket," dedi Pitt. "Yine de, yanımızda bizi koruyacak bir savaş gemisi olsa daha rahat uyurdum."

Denver başını iki yana salladı. "Bu tehlikeyi göze alamayız. Ruslar eski bir geminin, Donanmanın güdümlü mermi atan bir kruvazörü eşliğinde seyrettiğini öğrenseler daha o anda işin içinde gizli bir plan olduğunu hemen anlardı. Sonra da gün doğar doğmaz peşimize Andrei Vyorg'u takarlardı."

Pitt sorarken kaşları da hafifçe havaya kalktı. "Andrei Vyorg mu?"

"Deniz Kuvvetleri Haberalma Örgütünce bir casus gemisi olarak sınıflandırılan ve denizbilim çalışmalarında kullandıkları bir Rus teknesi. Altı aydır Starbuck'm arama çalışmalarım peşimizden ayrılmadan bir gölge gibi izledi durdu. Şimdi de hâlâ okyanusta bir yerlerde denizaltıyı bulabilmek için dolanıp duruyor." Ronald kahvesinden bir yudum almak için bir süre sustu. "101.

Filo kimliğimizi ticaret gemisi olarak korumak için çok uzun bir zaman ve çaba harcadı. Şimdi tüm bunların bir anda boşa gitmesini göze alamayız."

"Anlayacağın, Martha Ann Deniz Kuvvetlerinden ilişiğini tümüyle kesmiş bir durumda. ABD resmi kayıtlarında bir ticaret g'emisi olarak görünüyor. Ve biz de bunu böyle sürdürmeye niyetliyiz," dedi Denver.

"Peki Deniz Kuvvetleri Andrei Vyorg'un tek başına dolaşıp durmasına tümüyle ilgisiz mi kalıyor?"

"Tek başına değil," dedi Boland ciddi ciddi. "Hâlâ kuzey arama bölgesinde çalışmalar yapan dört gemimiz var. Durum kazazedeler için ne denli umutsuz olursa olsun Deniz Kuvvetleri aramadan asla vazgeçmez. İstersen buna Donanmanın bir geleneği deyin. Binbaşı, ama bunu bilmek mükemmel bir duygudur, özellikle de seyir sırasında gemimiz battıktan sonra denizde bir enkaz parçasına tutunmuşsanız ve ' ne olursa olsun sizi kurtarmak için hiçbir şeyden kaçınılmayacağını bilirseniz..."

Boland'ın konuşması kapının vurulmasıyla kesildi. Boland, "Gir," diye bağırdı.

içeriye on dokuz ya da yirmi yaşından büyük olmayan genç bir delikanlı girdi. Başında "kasapların giydiği türden beyaz bir başlık, üzerinde de mavi bir iş tulumu vardı. Pitt ve Denver'i görmezlikten gelerek doğrudan doğruya Boland'la konuşmaya başladı.

"Özür dilerim, efendim, ama telefonda başçarkçı makine dairesinin harekete hazır olduğunu, porsun astsubayı da adamların alargada hazır beklediklerini rapor ettiler."

Boland saatine bir göz attı. "Pekala, alarga etmelerini ve on dakika sonra hareket etmelerini söyle."

"Anlaşıldı, efendim," dedi genç denizci. Sonra da selam verdi, geriye döndü ve yine dümen köşküne giderek gözden kayboldu.

"Helikopter bağlanıp güvenceye alındı mı?" diye Pitt sordu.

Boland başını evet anlamında salladı. "Merak etme, sıkıca bağlanıp güvenceye alındı. Yarın sabah hava aydınlanınca da son uçuş kontroNaam yaparsın."

Pitt kalktı, Denver'in sigaralarından oluşan yoğun dumandan ciğerlerini temizlemek için iumbazın yanına gitti. Limanın pis kokusu bile harita odasındaki boğucu havayla karşılaştırılınca tertemiz kalıyordu.

"Dirk için gemide bir yer ayarladın mı?" diye Denver Boland'a sordu.

"Benimkinin yanında yalnızca çok önemli kişiler için boş tuttuğumuz bir kamara var," diyen Boland'ın dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Ama Pitt için bir ayrıcalık yapacağız artık."

Pitt, gözlerinde öfke ya da düşmanlık belirtisi olmaksızın, kültablasmdan halkalar biçiminde yükselen dumana sanki hipnoz olmuş gibi uzun uzun baktı. Ve koluna konan bir sivrisineği küçük bir fiskeyle nasıl kovalarsa Boland'ın sözlerindeki kışkırtmayı da öylesine umursamadı. Hunter çok akıllı bir ihtiyar tilkiydi. Türnüyle farklı yapıda iki kişiyi bir araya getirip bir takım oluşturmuştu.

Denver hüküm süren gergin sessizliği bozarak, "Şey, artık gitsem çok iyi olacak, sanırım,'" dedi. Pitt, "Sana arada sırada bir posta kartı atarız," dedi.

"Ondan daha çoğunu yapsanız iyi olur," diyen Denver'in dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı, ama bakışları sertti. "Tam üç hafta sonrası için Reef Otelinin barında yer ayırtacağım. Ve gelmeyen olursa ona yazıklar olsun!" Boland'a döndü. "Sende şifre var, Paul. Amiralle birlikte seni uydu aracılığıyla sürekli izleyeceğiz, Starbuck'ı bulduğunuzda tek yapacağın şey şu olacak: Telsizinle sivil kanaldan yanmış saf yatağını onarmak için tüm makineleri durdurduğunuzu bildireceksin. Bir milisaniyede yerinizi tam olarak belirleriz."

Denver, Pitt ve Boland'la el sıkıştı. "İyi şanslar dilemekten başka söylenecek bir şey yok!" İki adamın daha kendisine karşılık vermesine bile fırsat bırakmadan hızla geri döndü ve uzun adımlarla odadan çıktı gitti.

Aradan birkaç dakika geçtiğinde Denver iskelede durmuş, bir kazığa dayanarak adamların halatı gemiye alışlarını ve iskeleyi kaldırışlarını izliyordu. Martha Ann sessiz limanın ağzına doğru ağır ağır ilerlerken Denver de geminin bulunduğu yerden görünen sancak kanadını aylak aylak seyretti. Gemi makinelerinin çıkardığı ses gecenin karanlığında yavaş yavaş duyulmaz olurken de gözlerini geminin seyir ışıklarından ayırmadı. Daha sonra da sigarasın" durgun ve yağlı denize fırlattı, ellerini cebine soktu ve otoparka doğru iskelede ağır ağır ilerledi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Pitt geminin arka ucundaki parmaklıklara dayanmış aylak aylak Martha Ann'ın uskurlarının denizi köpürtmesini izliyordu. Köpüren mavi ve beyaz karışımı su döne döne hızla hareket ediyor, sanki deniz dev bir yarayı kapatıyormuş gibi bu köpüklü kütleyi acımasızca içine tümüyle almadan, geminin gerisinde yavaş yavaş gözden kayboluyordu. Hava sıcak, gökyüzü açıktı. Kuzeydoğudan da hafif bir rüzgâr esmeye başlamıştı.

Pitt üzgün üzgün son iki günde tanıdığı bir sürü kaçık insanı anımsadı. Bunlar, sırtına bir şırınga saplamaya çalışan çapraşık düşünceli bir genç kadın tütün lekeli dişleri olan bir kiralık katil, bir amiral piçi, gülünç dövmeli bir binbaşı ve içlerinde en akıllıları görünen kısa boylu bir yarbaydı.

Ama yine de bu grup kafasında karanlıkta kalan bir bölüme ulaşamıyordu. Çünkü bu bölüm oyundaki bir başka karaktere ayrılmıştı, sahneye daha önce adımını atmış bir karaktere, yani sarı gözlü bir dev adama.

O sarı gözlü dev adamın o kadar yıl önce kayıp Kanoli adasmı bulmaya çalışmasının nedeni acaba ne/di? Yalnızca kayıp bir uygarlığı ortaya çıkarmaya çalışan bir bilgin miydi, yoksa mit ve efsaneleri araştıran bir büyücü müydü? Ya da kafasında çok daha garip düşünceler olan birisi miydi? Acaba Kanoli efsanesinde, kayıp üike Mu hakkında yazılan saçmalıklarda ya da Atlantis hakkında yazılan o denli çok romanın hiçbirinde rastlanmayan ne olabilirdi? Pasifik Girdabı ve Bermuda Şeytan Üçgeni gizemleri bir ölçüde gerçekti. Ve bu gizemleri or, taya çıkaracak akılcı bir çözüm bir yerlerde olmalıydı. Bu çözüm için gerekli ipucu herhalde o denli belirgindi ki herkesin gözünden kolayca kaçıyordu.

"Bay Pitt?"

Pitt'in zihin cimnastiği tulum giysili genç denizci tarafından yarıda kesildi.

Pitt gülümsedi. "Söyle, senin için ne yapabilirim?"

Denizci selam verip vermemekte kararsızdı. Gerçekte Deniz Kuvvetlerinin olan böyle bir gemide bulunan bir sivilin karşısında ne şekilde hareket edeceği konusunda şaşkınlığa düşmüştü.

"Komutanım, gemiye gelmenizi rica ediyor." "Teşekkür ederim. Hemen

gidiyorum." Pitt geri döndü ve katranlı tenteyle örtülü ambar kapaklarının yanından geçerek çelik güvertede boydan boya yürüdü. Ayaklarının altındaki gemi makineleri ritmik bir sesle çalışmalarını sürdürürken, gemi de durgun denizi yarayara ilerlemesine devam ediyordu. Bu arada do makine dairesinden yayılan ısı güvertelerde ve parmaklıklarda terlemeye neden oluyordu. Bembeyaz terleme boya tabakasını damla damla akacak ıslaklıkta parıldayan bir tabakayla örtüyordu.

Pitt köprüye çıkan merdivenleri ağır ağır tırmandı. Boland dümencinin önünde durmuş, elindeki dürbünle bomboş mavi ufka bakmaktaydı. Bir ara dürbünü yere indirdi, tişörtünün, eteğiyle merceklerin tozunu sildi. Sonra dürbünü yine gözlerine götürdü ve karşısındaki uçsuz bucaksız boşluğu yeniden incelemeye devam etti.

"Ne var, ne oldu?" diye Pitt sordu. Ardındart da camdan dışarıya baktı ama birşey göremedi.

"Bilmek istersin diye düşündüm," dedi Boland. "Biraz önce yeni arama bölgesine girdik." Dürbünü bölme rafın üzerine koydu, vericinindüğmesine dokundu ve kısa kısa ama sert olarak konuşmaya başladı.

"Yüzbaşı Harper, ben Komutan. Tüm makineler stop. Gemiyi akıntıya bırakıyoruz." Pitt'e baktı. "Şimdi çalışmaya başlayabiliriz, artık."

Boland, Pitt'e köprünün altındaki dar bir geçitte sonuçlanan ikinci bir merdivenden inmesini işaret etti. Birlikte birçok kamaradan geçtikten sonra Boland bir kapının önünde kısa bir süre duraksadı ve öyle açtı.

Boland içeriye girerken, "Burası, tüm harekâtın kalbi," dedi. "Bizim harikalar odamız. Dört ton tutarında elektronik aygıt var. Lütfen, 101. Filonun başardığı bilimsel mucizeleri iyice seyret," diyen Roland yetmiş iki metre karelik geniş bir bölmede yeralan upuzun bir aygıt kümesini işaret etti,

"Elde ettiği ölçümleri manyetik bir banda sayısal verilerle ve zamanı da belirterek parametrik olarak kaydeden ses hızını ve ses basıncını ölçmekte kullanılan bir pano. Deniz dibindeki en küçük bir demir parçasını bile belirleyebilecek son derece duyarlı bir manyetik aJıcı. Sualtı TV kameraları için monitorlar." Boland aygıt kümesinin içinde yer alan dört adet monitörü işaret etti. "Makineleri durdurmamızın nedeni de bu. Böylelikle alıcı aygıtları ve TV kameralarını akıntıyla ağır ağır hareket eden geminin kıçından suya sarkıtabilir ve tarama işlemine başlayabiliriz."

Pitt ekranları inceledi. Kameralar suya sar:kıtılmaya başlanmıştı bile.

Kameralar suyun altına kayıp güneş ışığıyla parıldıyan ve sürekli ihareket eden sessizliğe girerken dalgaların merceklere çarptığını gördü. Kameralardan ikisi renkliydi. Ekranda sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen mavi yeşil gölgeler oluşturuyorlardı.

"Bir sonraki aygıt da gelişmiş bir sonar," diye Boland devam etti. "Deniz tabanının ve üzerindeki herşeyin ayrıntılı 'ses' resimlerini kaydediyor. Bunlardan başka, geminin her iki yanında yarım millik bir alanı gözetlemeye yarayan bir de yantarama sistemimiz var. Alıcı aygıtlar aynı zamanca geminin arkasından yedek te de çekilebilir."

"Bir mil genişliğinde bir arama kuşağı," dedi. Pitt "Bu da arama bölgesinde oldukça büyük bir dilim oluşturuyor."

Pitt, Boland'm aygıtları kullanan görevlilerden hiçbirini kendisine tanıştırmak gibi bir çaba göstermediğini farketti. Boland'da eksik bir şey varsa, o da nezaket denilen şeyin kırıntısı bile olmasaydı. Pitt bir an için Boland'ın nasıl binbaşı yapıldığını bile merak etti.

"Ve bu küçük tatlı şey de geminin gerçek beyni," dedi Boland gururla. "Bir SelçoRamsey 8300 modeli bilgisayar," diyerek geniş bir klavyenin üstünde yükselen dar, uzun bir ışık ve düğme panosunu işaret etti. "Enlemboylam, hız ve yönlendirme olmak üzere tüm gemiyi o* tomatik yönetecek yetenekte. Kısacası, bu aygıt bir merkezi kontrol sistemi ve şu andan itibaren Stoıtnıck'ı bulana dek gemiyi insan olmayan bir transistor kütlesi yönetecek."

"Böylesi daha sağlıklı olur," diye Pitt mırıldandı.

"Nasıl yani?" "İnsan eli dokunmadan." Boland'ın kaşları çatıldı. "Eh! bir yerde de haklısın."

Pitt bilgisayar operatörünün omuzunun üzerinden eğildi ve bantta çıkan yazıları inceledi. "Harika bir düzen. SelcoRamsey 8300 bir ana kontrol bilgisayarınca istenildiği gibi kontrol altına alınıp yeniden programlanabilir. Bu durumda, ana kontrol bilgisayarı Pearl Harbour'daki yeraltı harekât merkezindedir, sanırım. Lillte Marlene'deki insanların başına gelenler bizlerin de başına gelecek olursa bu ona bilgisayar Amiral Hunter'in epey işine yarayacaktır. Başımızın belaya girdiğini belirten ilk işarette Amiral ve Denver ana bilgisayar kanalıyla bu bilgisayardaki kontrolü eie alacaklar, geminin rotosini değiştirip, limana geri döndüreceklerdir. Amiral bu arada belki gemi mürettebatını kaybedebilir ama 101. Filonun süper kurtarma gemisini zarar görmemiş bir durumda geri getirmiş olacaktır. Gerçekten de harika bir düzen."

"Elektronikten anlıyorsun, demek," dedi Boland yavaşça. Yüzünde kuşku ve saygı karışımı garip bir anlatım belirdi.

"Bana gemindeki aygıtların çoğunu az çok tanıdığımı da ekleyebilirsin."

"Ne yani, tüm bu aygıtları daha önce de gördüğünü mü söylemek istiyorsun yoksa?"

"NUMA'nın denizbilim araştırma gemilerinden son üçünde. Sizin ana konunuz kurtarma olduğu için yeteneğiniz biraz daha uzmanlaşmış durumda, ama bizim yaptığımız buluşların da bilimsel oluşu nedeniyle teknolojik uzmanlık açısından genelde sizden biraz daha ilerdeyiz."

"Özür dilerim," diyen Boland zoraki gülümsedi. "Yeteneklerini küçümsedim." Geri döndü, araştırma odası subayının yanına yürüdü, onunla birkaç sözcük konuştu ve Pitt'e dönerek, "Haydi gel, sana bir içki ikram edeyim," dedi.

"Bu, Donanma kurallarına uyar mı?" diye soran Pitt sırıttı, Boland'ın ani dostluk gösterisi dikkatini çekmişti.

Ama Boland sırıtarak Pitt'in alaylı sorusunu kurnazca yanıtladı. "Unutuyorsun. Teknik yönden bu bir sivil gemidir."

"Ben de kendimi tümüyle teknolojiye adadığımdan gidebiliriz öyleyse."

Tam kapıya doğru yürümeye başlamışlardı ki araştırma odası subayının sesi duyuldu.

"TV kameraları ve alıcı aygıtlar istenilen yerlerde, Komutanım."

Boland anladığını gösteren bir baş işareti yaptı. "Hızlı iş gördünüz, Yüzbaşı. Hemen harekete geçiyoruz..."

"Bir dakika," diye Pitt sözünü kesti. "Yalnızca merak ettiğim için soruyorum, şu andaki deniz derinliği nedir, acaba?"

Boland soran bakışlarla Pitt'e baktı ve geri döndü. "Yüzbaşı?"

Araştırma odası subayı sonar aygıtının üzerine çoktan eğilmiş, grafik kâğıdında beliren çizgileri dikkatle incelemeye başlamıştı bile.

"Bin yedi yüz bir metre, efendim."

"Bunda normal olmayan bir şey mi var?" diye Boland sordu.

"Daha derin olmalıydı," diye Pitt yanıtladı. "Okyanus tabanı haritalarınıza bir göz atabilir miyiz?"

"Buyrun, efendim." Yüzbaşı üzerinde buzlu cam olan geniş bir harita masasının yanına gitti, haritaları aydınlatacak tepe lambasını yaktı. Sonra da büyük bir haritayı açtı, kenarlarını masaya tutturdu, "Kuzey Pasifik Okyanus tabanı haritası korkarım ki çok ayrıntılı değil. Dünyanın bu kesiminde çok az derinlik belirleme çalışmaları yapılmış.

Boland ansızın görgü kurallarını anımsadı. "Dirk Pitt, bu Yüzbaşı Stanley."

Pitt başını eğdi. "Pekala, Stanley, haritanda neler var bir bakalım." Dirseklerini masaya dayadı ve Pasifik Okyanusunun tabanını temsil eden garip görünüşlü çizgilere bakmaya başladı. "Şimdi nerede bulunuyoruz?"

"Tam burada, Binbaşım," diyen Stanley haritada bir noktayı gösterdi. "32°10'K, 15°17'B."

"•Demek ki Fullerton Yarığı Kuşağının tam üzerindeyiz."

""Bir futbol kırığını andırıyor," a;yen Boland da masanın üzerine eğilmişti."

"Hayır. Yarık bir bölge, okyanus tabanında oluşan bir çatlak ya da okyanus dibinin yayılma hareketini kolaylaştıran bir bağlantı yeridir. Burasıyla California arasında bu yarıklardan yüzlercesi var."

"Derinlik sormakla ne demek istediğinizi anlıyorum. Haritaya göre, okyanus tabanı bu bölgede dört bin beş yüz metreden daha derinlikte olmalı," diyen Stanley haritada bulundukları yere en yakın derinlik çizgisinin altını çizdi.

"Bir sualtı dağının yakınlarında olabiliriz," dedi Pitt.

"Deniz dibi iskefe yönünde yükseliyor," dedi Boland yavaşça.. "Bir milde yetmiş beş metre. Bunda garipsenecek hiçbir şey yok. Pekala küçük bir sualtı dağı olabilir."

Pitit kafasını olumsuzca salladı. "Ama haritada görünmeyen bir dağ olamaz."

"Belki de daha derinliği belirlenip, haritada gösterilme çalışmaları tamamlanmamıştır." "Öyle bile olsa yine de eğim yükselmeye böyle devam ederse, dağın zirvesi yakınlarda bir yerde olması gerekir, çok uzakta olamaz. Gemi senin, Paul, ama bana kalırsa sualtı dağının tepesini araştırsak iyi olur. Starbuck'ın mesaj kapsülü bilinmeyen kişilerce gemi kaybolduktan sonra gönderilmişti. Bu durumda geminin ulaşılacak bir derinlikte yattığını düşünmek akla yatkın geliyor."

Boland yorgun yorgun gözlerini ovuşturdu. "Haklısın, akla yatkın görünüyor, ama bu dağ haritada gösterilmeyen bölgedeki tek sualtı dağı da olamaz. Böyle

daha elli dağ olmalı."

"Bir tanesini bile önemsememeyi göze alamayız."

Boland düşünceli görünüyordu. Sonra birden doğruldu ve Stanley döndü. "Yüzbaşı, rotayı deniz dibinin en az olduğu yere programlayın. Alıcı aygıtların verilerini bilgisayara verin ve dümeni merkezi kontrola bağlayın. Derinlikte ani değişiklikler olunca da bana bildirin. Ben kamaramda olacağım." Pitt'e döndü. "Eh! artık bir içkiye ne, dersin?"

TV kamera kızağı ve sonar alıcıları çekme halatlarına bağlanarak geminin arkasından denize makarayla salındı. Merkezi kontrol sistemi bilgisayara bağlandı ve on dakika sonra Martha Ann doğuya doğru ağır ağır ve geniş bir yay çizerek ilerlemeye başladı. Köprüdeki dümenci kapının yanında durmuş tembel tembel sigarasını tüttürüyordu, o sırada içerdeki dümen dolabı da sanki görünmeyen bir el çeviriyormuş gibi sağa sola yavaş yavaş dönüyordu. Gemi dalgaların arasında ilerledi, mürettebat da önlerindeki göstergeler, renkli ışıklar ve monitorlardan oluşan bir pano denizini dikkatle izleyip kontrol etmeyi sürdürdü.

Pitt ve Boland öğleden sonranın yarısını komutan kamarasında geçirdiler. Sonar aygıtları sürekli yükselen deniz tabanını grafik kâğıtlarında çizerken zaman da insana işkence

gibi gelen bir yavaşlıkla geçiyordu. Aradan, önce bir, sonra iki, sonra da üç saat geçti. Bu süre içinde Pitt Starbuck'la ilgili raporlara ve eldeki bilgilere gömüldü. Boland'sa şansları yaver gider de Starbuck't bulurlarsa onu nasıl kurtaracaklarını planlayıp durdu. Bu arada, güvertede ve makine dairesindeki mürettebat arasındaki söyleşilerin konusu da her zaman olduğu gibi yine kadınlara dönüşmüştü. Yalnızca araştırma odasındaki adamlar hiç konuşmuyorlardı, tüm dikkatlerini önlerindeki göstergelerde ve monitorlorda toplamışlardı. Stanley'in zaman zaman iç haberleşme aygıtından duyulan "Dip hâlâ yükseliyor" anonsu gemide herşeyin normal gittiğini belirten kanıttı. Batık bir gemi enkazını aramaktan daha sıkıcı başka bir iş olamazdı.

Ansızın saat beşte Stanley'in sesi hoparlörlerde top gibi patladı. "Dip son yarım milde iki yüz yetmiş metre yükseldi!"

Pitt, BoJand'a dik dik baktı. İkisi de bir söz bile etmeden hızla fırladılar ve çok kısa bir süre sonra da araştırma odasına ulaştılar. Stanley harita masasına eğilmiş bir sürü işaret yapmaktaydı, "inanılmaz birşey. Komutanım. Böyle bir şey daha önce hiç görmemiştim. En yakın kara parçasından yüzlerce mil uzaktayız, ama yine de deniz tabanı su yüzeyinden yalnızca üç yüz altmış metre derinliğe dek

yükseldi. Ve hâlâ yükselmeye devam ediyor."

"Bu da arada sırada görülen ani deniz dibi yükseltilerinden biri olsa gerek," dedi Pitt.

"Hawai Adaları grubunun bir bölümü ola

bilir mi?" diye Boland bir tahminde bulunmaya çalıştı.

"Çok fazla kuzeydeyiz aralarında bir ilişki olabileceğini sanmıyorum. Bu küçük sualtı yükseltisi okyanusta tümüyle tek başına, yakınlarında onunla ilişkili herhangi bir dağ grubu yok."

"Üç yüz otuz metre," dedi Stanley yüksek sesle.

"Aman Tanrım! Her metrede otuz santim yükseliyor," dedi Pitt yavaşça.

Boland ancak duyulabilecek bir fısıltıyla" "Eğer kısa bir süre zirvesi su yüzüne çıkmazsa, karaya oturacağız."

Boland Stanley'© döndü. "Gemiyi bilgisayar kontrolünden çıkarın, elle kontrola başlayın."

Stanley konuştuğunda aradan yalnızca beş saniye geçmişti. "Elle kontroldayız, efendim."

Boland eline iç haberleşme aygıtının mikrofonunu aldı. "Köprü mü? Ben Boland. Tam ilerimizde sekiz yüz metre uzaklıkta ne görüyorsunuz?"

Hoparlörde madeni bir ses duyuldu. "Hıçbir şey, efendim. Ufuk tertemiz."

"Deniz yüzeyinde herhangi bir ivinti göze çarpıyor mu?"

"Hayır, Komutanım."

Pitt Boland'a baktı. "Ona denizin rengini sor."

"Köprü. Denizin renginde bir değişiklik var mı?"

Küçük bir duraksama oldu. "Pruvanın solunda, aşağı yukarı yüz elli metre ilerde deniz

suyu daha çok yeşile dönüşüyor, efendim."

"İki yüz kırk metre, hâlâ yükselmeye devam ediyor," dedi Stanley.

"İşler çatallaşıyor," dedi Pitt. "Zirveye yaklaştığında denizin çok açık mavi renkte görüneceğini sanıyordum. Yeşilse sualtı bitkilerinin varlığını kanıtlıyor. Oysa buralarda deniz bitkilerinin yetişmesi son derece olağandışı."

"Su yosunlan mercanlardan hoşlanmazlar, değil mi?" diye Boland sordu.

"Hem o, hem de okyanusun bu bölgesinde havalar genellikle daha sıcak geçer."

"Manyetometrede dikkate değer bir okuma yaptım." Bu sözleri söyleyen konsolun önünde oturan sarı kıvırcık saçlı biriydi. "Nerede?" diye Boland sordu, "iki yüz seksen derecelik bir açıda ve iki yüz metre ötede."

"Önemli bir şey olabilir," dedi Boland sevinçle.

"İki yüz on beş derecelik bir açıda ikinci bir okuma. Bunlardan başka, iki tane daha. Tanrım, bunlar tüm çevremizi sarmışlar." Pitt sırıtarak, "Zengin bir maden yatağını andırıyor," dedi.

"Tüm makineler stop," diye Soland iç haberleşme aygıtına bağırdı.

"Dip çizgileri grafik kâğıdında hızla yükseliyor," dedi Stanley heyecanla.

"Yüz otuz beş metrede ve yükselmesi hölâ durmadı."

Pitt TV monitorlarına baktı. Ekranlarda henüz hiçbir görüntü yoktu, atmayacağını da biliyordu, çünkü TV kameralarının görüntü verebilme uzaklığı en çok otuz metreydi. O anda neden terlemekte olduğunu kendi kendine sordu. Oysa araştırma odasında klima vardı. Kuruladığı terden ıslanan mendili arka cebine rastgele sokuşturdu ve gözlerini monitoriara dikti.

Mikrofon hâlâ Boland'ın elindeydi. Pitt Boland'm mikrofonu ağzınc götürdüğünü gördü, bir an sonra da geminin her yerindeki hoparlörlerde Boland'ın sesi çın çın öttü. "Ben Boland. İlk atışta isabet kaydettik. Tüm belirtilere göre şu anda Pasifik Girdabının mezarlığı üzerinde bulunmaktayız. Gemide bulunan herkesin çok dikkatli olmasını istiyorum. Burada şimdilik herhangi bir tehlike yok, bu nedenle de gafil avlanmamızı istemiyorum. Bilesiniz diye şu noktayı iyiee belirteyim ki bu sulara sapasağlam ulaşan ilk gemi belki de biziz."

Pitt'in gözleri monitorlardan bir an olsun ayrılmamıştı. Martha Ann'ın ilerlemesi sürdüğünden deniz dibi monitorlarda yavaş yavaş belirmeye başlamıştı., Güneş ışığının çarptığı su yüzeyindeki yaygın parlaklık daha sonra denizin derinliklerine doğru inen ve iyice seçilmeyen bir renk halısını gözler önüne seren ince, sarı ışınlara dönüşüyordu. O anda ekranda hareket etmeden duran ve tam tepesinde sürüklenen teknenin kocaman gölgesine dikkatli dikkatli bakan bir çotira görünüyordu.

Boland elini manyetometrenin başında duran adamın omzuna koydu.

"Enkazlardan ilkinin üzerinden geçerken yolumuz üzerinde bulunan bir ikincisinin yönünü bildir." Stanley's döndü. "Makine dairesinden Yüzbaşı Harper'a söyle gemiyi asgari hızda tutsun."

Araştırma odasındaki hava çok gergindi. iki dakika geçti. Uzun zamandır kayıp bir gemiden kalan dipteki ölü ve gömülü artıkların ekranda görünmesini beklerken geçen ve bir türlü bitmek bilmeyen iki dakika.

Şimdi deniz tabanı monitorlarda net olarak görülebiliyordu. Bitkisel yaşam bir sualtı ay yüzeyi gibi kısır olması gerekirken garip ve çok bereketliydi. Hiçbir mercan belirtisi yoktu, yalnızca kayalıklı ve düz olmayan deniz dibine tutunmuş geniş bileşik yapraklı deniz algleri ve açık renkli suyosunları vardı ve renklerin tonları deniz yüzeyinden dibe ulaşan titrek ışınlarla sürekli değişiyordu. Pitt büyülenmişti. Sanki, olduğu gibi deniz dibine bakan iyice gelişmiş bir şark bahçesini izlemekteydi.

Sonarı kullanan uzun saçlı genç denizci heyecansız bir sesle, "Bir enkazın üzerine geliyoruz, Komutanım," dedi.

"Pekala, bilgisayar taraması için hazır ol."

"Kayıtlara geçmek için mi?" diye Pitt sordu.

"Kimliğini belirlemek için," diye yanıtladı . Soland. "Bilgisayarın bellek bankasında bugüne dek kaybolan tüm gemilerle ilgili bilgiler var. Enkazdan elde edeceğimiz bilgileri bellek bankasındakilerle karşılaştıracağız. Umarım, sonuçta denizin birkaç gizemini ortaya çıkarmış oluruz."

"İşte, enkaz görünüyor," dedi Stanley.

Üç çift göz kendilerini monitoriara kilitledi. İnsana korku veren bir görüntüydü. Gemi, ya da geriye ne kaldıysa, kalın bir bitki taba

kasıylcı örtülüydü. Ön ve arkadaki iki direği sanki garip ve umutsuz bir çaresizlikle göğe yükseliyor gibiydi. Tek bacası kahverengi pas tabakasıyla kaplı olarak burada metal olduğu kolayca anlaşılmayan bir sürü eğri büğrü yığın vardı. Ekranı izlerlerken, enkazın lumbuziarından birinden uzun, yemyeşil bir murana öfkeyle çıktı, ağzı meydan okurcasına açılıp kapanıyordu.

"Aman tanrım, şuna bak. en az üç metre boyunda," diye Boland bir çığlık attı.

"TV merceklerinin büyütmesini göz önüne alırsan, sanırım üç buçuk metreye yakındır," dedi Pitt.

"Belki, göz yanılgısı olabilir," dedi Stanley. "Ama sanırım enkaz arasında bir

tarım traktörü kalıntısı gördüm."

Adamların ekranlara takıl! dikkatleri o anda yazılı bilgi kâğıtlarını sepete yığmaya başlayan bilgisayarın gürültüsüyle sona erdi. Bilgisayarın kâğıt çıkarması durur durmaz Boland kâğıdı çekip yırttı ve yüksek sesle okumaya başladı.

Eldeki bilgilere göre gemi olasılıkta Liberya şilebi Oceanic Star 5.135 tonluk, yükü: kauçuk ve tarım makineleri. 14 Haziran, 1949'do kaybolduğu bildirildi.

Araştırma odasında bulunan herkes işlerini bırakmış tam bir sessizlik içinde Komutarv Boland'm elindeki kâğıda bakakalmışlardı. Boland okumayı bitirince hiç kimse birşey söyiemedi. Hern buna zorunlu da değillerdi.

Pasifik Girdabının kurbanları arasında ilk buluşlarını yapmışlardı.

ilk tepki gösteren Boland oldu. Hızla mikrofunu yerinden kaptı aldı. "Telsiz odası. Ben Boland. Sivil denizcilik frekansını aç. On altı kod sayılı mesajı çek."

"Başarısız olabileceğimizi göz önüne alırsan o mesajı göndermek için biraz erken değil mi? Daha Starbuck'ı bulmuş sayılmayız," dedi Pitt.

"Haklısın," dedi Boland kısaca. "Acele ediyorum, ama Amiral Hunter'in tam olarak nerede bulunduğumuzu bilmesini istiyorum, belki..."

"Belki başımızın belâya gireceğini mi düşünüyorsun?"

"İşi şansa bırakmanın hiçbir anlamı yok."

"İkinci enkaz, iki yüz seksen yedi derecede," dedi sonar operatörü.

'Döndüler ve bir buharlı geminin öne eğik güvertesi monitorlarda görünene dek beklediler. Geminin başı mavi yeşil derinliklerde kaybolmuştu, kıçiysa oldukça yüksekte duruyordu. Kamera geminin koskocaman yuvarlak bacasının üzerinden süzüldü geçti, bu arada da bacanın simsiyah içini görebildiler. Geminin orîa bölümünde yalnızca bir sürü valf ve boru göze çarpmaktaydı, hiçbir üst yapı yoktu, oysa kıç tarafında üst üste inşa edilmiş ve labirent gibi çirkin havalandırma bacaları çıkan birçok güverte bulunuyordu. Tüm madeni bölümlerin, hatta direkleri çevreleyen kabloların bile, gelişmiş bir teknoloji ürünü olduğu açıkça görünüyordu. Birçok türde ve alışılmamış renklerdeki balıklar teknenin donatımı içinde yüzüp durmaktaydılar, sanki ölü geminin iskeleti onların oyun bahçeleriydi.

Boland bilgisayardan çıkan yeni bilgilen okumaya başladı.

Japon petrol tankeri. Ishiyo Moru,

8.106 Tonluk. 14 Eylül, 1964'de tüm mürettebatıyla birlikte kaybolduğu bildirildi.

"Tanrım," diye Stanley mırıldandı. "Burası gerçek bir mezarlık. Kendimi lanet olası bir mezar kazıcısı gibi hissetmeye başlıyorum."

Çürümüş ölü gemilerin benzer yoklaması bir sonraki saatte tam altı kez yinelendi. Dört ticaret gemisinin, büyük bir uskunanın ve okyanusta seyredebilen büyük bir balıkçı gemisinin yerleri ve kimlikleri belirlendi. Her yeni enkaz bulunup kimlikleri belirlendiğinde araştırma odasındaki gerginlik de gittikçe arttı. Ve kafalarından geçirdikleri şeyle karşılaşmayı bekledikleri son an geldiğinde tümü de büyük bir şaşkınlığa uğradı.

Sonar operatörü ansızın başındaki kulaklığ! iyi duyabilmek için kulaklarına iyice bastırdı ve önündeki gösterge panosuna inanmayan sabit bakışlarla dik dik baktı. "Yüz doksan derecede bir denizaltının varlığını okuyorum," dedi.

"Emin misin?" diye Boland sordu.

"Hem de annemin namusundan emin olduğum kadar. Daha önce de denizaltılarm okumalarını yapmıştım, komutanım. Ve bu büyük bir denizaltı."

Boland mikrofona dokundu. "Köprü mü?

Ben işaret verir vermez hemen tüm makinaiarı stop ettirin ve demir atın. Qok hızlı hareket edeceksiniz! Anladınız mı?"

"Anlaşıldı efendim," diye hoparlörden sert bir yanıt duyuldu.

"Derinlik nedir?" diye Pitt sordu.

Boland başını salladı ve emretti. "Derinlik?"

"Yirmi yedi metre."

Pitt ve Boland birbirlerine baktılar. "Gizem gittikçe artıyor. Sen de aynı kanıda değil misin?" diye Pitt yavaşça sordu.

"Haklısın," diye Boîand yavaşça yanıtladı. "Eğer Dupree'nin mesajı sahteyse bulundukları derinlik neden doğru yazılmıştı?"

"Bu işin ardındaki kişi normal düşünen hiç kimsenin yirmi yedi metrelik bir okumaya inanmayacağını düşünmüş olmalı. Şu anda bile iki gözümle görüyorum ama hâlâ bir türlü inanamıyorum."

"Denizaltı kameraların görüntü alanına giriyor," dedi Stanley. "Şurada... şurada bir denizaltı duruyor."

Yavaşça hareket eden Martha Ann'nın omurgasının tam altında yatan kocaman siyah nesnenin görüntüsüne baktılar. Pitt'e göre bu, banyo küvetindeki bir gemi maketine tepeden bakmaya benziyordu. Uzunluğu bilinen nükleer denizaltılarm iki katıydı. Alışılmış yuvarlak burunun yerine bu denizaltının burnu biraz daha sivriydi. Geminin tam Dir puro görünümü de yoktu. Onun yerine, teknesi ortadan iki uca doğru simetrik bir biçimde gittikçe inceliyordu. Öteki denizaltılarda görülen büyük sırt yüzgecini andıran kule de yoktu. Yerine, daha küçük bir yuvarlak tümsek vardı. Alışılmış nükleer denizaltıJarına benzeyen tek şey yalnızca kıçtaki dümen ve geminin ince teknesinin altına güzelce yerleştirilen, iki bronz uskur kanadından oluşan yatay dümen, yani dip dalma dümeniydi. Denizaltı sanki öğle uykusuna yatmış kocaman bir mesozoik çağ hayvanı gibi rahat ve sakin görünüyordu. Bu görünüm olması gerektiği gibi değildi. Pitt bir anda tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Boland, "işareti bırakın," dedi.

"İşaret mi?" diye Pitt sordu.

"Alçak frekansta çalışan bir elektronik aygıt," diye Boland karşılık verdi. "Bölgeyi farketmek zorunda kalırız düşüncesiyle periyodik olarak bipbipbip dîye sinyaller gönderen bir tür sugeçirmez elektronik vericiyi deniz dibine bırakırız. Böylelikle, geri döndüğümüzde yine arama yapmak zorunda kalmayız. Çünkü bu vericinin sinyallerini izleyerek ayrıldığımız yeri tam olarak bulabiliriz."

"Geminin burnu denizaltının üzerinden ayrıldı. Komutanım." Konuşan sonar operatörüydü.

Sonar iç haberleşme aygıtının mikrofonuna bağırdı. "Tüm makineler stop. Demir atın." Hızla geri döndü, Pitt'e baktı.

"Borda numarasını görebildin mi?"

Pitt kısaca, "Dokuz sekiz sıfır," dedi.

"Evet o, Starbuck," dedi Boland, sesinde bir saygı vardı.

"Ya da ondan geriye ne kalmışsa," diye Stanley ekledi. Stanley'in beti benzi atmıştı. "A.şağıdcki teknede canlı canlı gömülen o zavallı

insanları yalnızca düşünmek bile insanın içini ürpertmeye yetiyor."

"Haklısın, insanın taç içinde garip bir duygu uyandırıyor," diye Boland da onu doğruladı. "Garip olan tek şey sizin içinizde duyduklarınız değil," dedi Pitt, çok soğukkanlıydı. "Gemiye daha yakından şöyle bir bakın hele."

O anda Martha Ann atılan demirin ekseni çevresinde dönmekteydi ve kıçı bir yay çizerek yavaş yavaş batık denizaltıdan uzakiaşıyordu. Boland bir süre televizyon kameralarının Starbuck'! yine görüntüleyecek biçimde ayarlanmasını bekledi. Kameralar görüntüyü tam odaklarında mercekleri kilitlendi ve yakın gözîem için de görüntüyü yaklaştırdılar.

"işte orada, gerçek ve apaçık bir biçimde dipteki kumların üzerinde yatıyor," diye Boland ekranlara bakarken, yavaşça mırıldandı. "Burnu Dupree'nin yazdıklarında belirtildiği gibi gömülü değil. Bundan başka da anormal hiçbir şey göremiyorum."

Pitt, "Sen Sherlock Holmes olamazsın. Anormal hiçbir şey yok diyorsun, öyle mi?"

"Burada hiçbir hasar belirtisi yok," dedi Boland yavaşça. "Ama teknenin altında gemi kurtarılana dek anlaşılmayacak bir delik olabilir. Bunda da garipsenecek bir şey yok."

"Starbuck büyüklüğünde bir gemiyi yalnızca yirmi yedi metre derinlikteki suya batırmaya yetecek denli büyük bir delik açmak içinoldukça şiddetli bir patlama gerekir," dedi Pitt. "Üç yüz metre derinlikteyken teknesindekf bir çatlak onu batırabilir. Ama yüzeydeyken, geniş ve derin bir yaradan küçük olan her tür hasar ona zarar vermez. Bundan başka, bir patlama çevreye enkaz parçaları savurur, çevreye parçalar saçmadan patlayan hiçbir patlayıcı madde yoktur. Oysa ekranlarda göreceğiniz gibi geminin çevresindeki kumda tek bir perçin çivisi bile yok. Bu da bizi bir başka şaşırtıcı sonuca götürüyor. Bu lanet olası kum nereden geldi? Bu sualtı dağı üzerinde millerce ilerledik, ama sivri kayalardan ve üzerlerindeki bitki örtüsünden başka bir şey göremedik. Yine ele, işte denizaltınız bugüne dek gödebileceğiniz en temiz bir küçük kumlukta yatıyor."

Boland yavaşça, "Bir rastlantı olabilir," diye üsteledi.

"Ne yani, Dupree ölmekte olan denizaîtısını buldu buldu da yüzlerce millik bir alandaki tek yumuşak noktaya mı oturttu? Son derece kuşkulu bir nokta. Ve şimdi de en akıl almaz noktaya geldik. Bu, öyle kolay kolay açıklanamayaçak türden bir gözlem." Pitt monitor ekranlarına daha da yaklaştı. "Batık gemilerin enkazlarından çok şey öğrenilir. Buraları bir deniz biyologuna göre mükemmel birer laboratuvardır. Geminin battığı tarih bilinirse, bilimadamı enkazda farklı türlerdeki deniz canlılarının gelişme hızını saptayabilir. Lütfen şu noktaya dikkat ediniz. Starbuck'ın dış yüzeyi denize indirildiği ilk gün gibi tertemiz ve pırıl pırıl."

Araştırma odasındaki herkes başlarını yine önlerindeki aygıtlardan çevirdi ve

monitorlara baktı. Yalnızca Boland ve Stanley öylece kalakalmış, Pitt'e bakmaktaydılar. Çünkü Pitt'in

haklı olduğunu anlamak için monitorları incelemeleri gerekmiyordu.

"En azından dış görünüşü dikkate alındığında Starbuck daha dün batmış gibi görünüyor." dedi Pitt.

Boland yorgun yorgun eliyle alnını ovuşturdu. "Gel güverteye çıkıp bu konuyu temiz havada tartışalım," dedi.

Köprünün sol kanadına ulaştıklarında Boland döndü ve gözlerini denize dikip bakmaya başladı. Aradan iki saat daha geçmişti ve güneş batmak üzereydi, mavi sularsa güneş ışığı dalgalara eğik çarptığından kararmaya başlamışlardı bile. Boland yorgundu ve konuştuğunda seni kısıktı, sözcükler de ağzından yavaş yavaş dökülüyordu.

"Bize verilen emirler Starbuck'ı bulmaktı. Görevimizin ilk aşamasını başarıyla tamamladık. Şimdi iş onu su yüzüne çıkarmaya kalıyor. Senden kurtarma ekibini helikopterinle alıp getirmek için Honolulu'ya uçmanı istiyorum."

"Böyle bir şeyin akıllıca olacağını sanmıyorum," dedi Pitt yavaşça, "Henüz tehlikeden kurtulmuş sayılmayız. Kısa bir süre sonra hava kararacak. Ve anımsayacak olursan, Starbuck da hava karardığında kaybolmuştu."

"Paniğe kapılmamın bir anlamı yok. Martha Ann'de her yönden ve her uzaklıktan gelebilecek herhangi bir tehlikeyi belirlemek için yeterli aygıtlar var."

"Sizlerde yalnızca tabanca var." dedi Pitt. "Elinizde önleyecek güçte yeterli silahınız olmadıktan sonra tehlikeyi belirlemenizin ne yararı olur ki? Belki Pasifik Girdabını bulmuş olabilirsin, ama enkazlara neyin ya da kimin neden olduğu konusunda en küçük bir düşüncsn yok."

"Şu ana dek şeytan ve hayaletler donanması görünmediyse, bundan sonra da görünmezler," diye Boland inat etti,

"Bunu sen kendine söyle, Paul. Çünkü sen geminden ve mürettebatından sorumlusun. Ama ben bir kez helikopterimle geminden ayrılırsam, tehlike anındaki tek kurtuluş aracını da elinden kaçırmış olursun."

"Pekala, seni dinliyorum," dedi Boland sakin bir sesle. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bu sorunun yanıtını sen de çok iyi tahmin edebiliyorsun ya," dedi Pitt dayanamayarak. "Denizaltıya dalacağız. Aygıtlar ve televizyon kameraları bize

yalnızca belirli bir ölçüde bilgi verirler. Denizaltıyı aracı olmadan, doğrudan doğruya çıplak gözle incelemek gerekir. Yakında hava kararacak ve aşağıda berbat şeyler varsa bunu çok ivedi olarak öğrenmek zorundayız."

Boland ufukta alçalan güneşe baktı. "Çok kalmadı."

"Kırk beş dakika da bize yeter."

"Bize mi?"

"Bana ve bir ikinci adama. Eğer elinde varsa, bana eski bir denizaltıcı gerek."

"Seyir subayım Yüzbaşı March daha önce nükleer denizaltılarda dört yıl görev yapmış usta bir balıkadamdır."

"Güzel, öyleyse yanımda onu götürürüm."

Boland Pitt'e düşünceli düşünceli baktı. "Olmaz," dedi.

"Ne o, bir sorun mu var yoksa?"

"Seni aşağıya göndermeye öyle pek isteklideğilim. Sana bir şey olursa Amiral Sandecker sonra beni duman eder."

Pitt omuz silkti. "Böyle bir şey olmaz, kaygılanma."

"Kendinden çok emin görünüyorsun." "Neden olmasın? Bana yardımcı olarak arkamda insanoğlunun bildiği en duyarlı ve en. gelişmiş aygıtlar bulunuyor. Ve bu aygıtlar Starbuck'ın teknesi çevresinde hiçbir şey olmadığını gösteriyorlar. Böyle bir durumda tehlike olabilir mi?"

"Sana yardımcı olması için Yüzbaşı Marc'ı dalış takımıyla birlikte gönderirim. Geminin ortasında sancak tarafında ve su kesiminin biraz üzerinde bir dalma kapımız var, March seninle orada buluşur. Görülecek ne varsa gördükten sonra da hemen geri döneceksiniz." Sözlerini bitiren Boland geri döndü ve kaptan köşküne girdi.

Pitt de yüzündeki acı anlatımı Boland'dan gizlemeye çalışarak geride, kaptan köprüsünün dış kısmında kaldı. Kısa bir an kendinde suçluluk duygusu hissetti, ama hemen silkinip bu duygudan kurtuldu. Sonra da, "Zavallı Boland," diye kendi kendine yavaşça mırıldandı, "Ne yapacağım konusunda en küçük bir düşüncesi bile yok."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Batık bir gemiye dalmak hem heyecan verici hem de korkutucudur. Bunu. daha çok batıl inançlı kişiler Goliath'ın (Hz. Davud'un öldürdüğü dev gibi adam } cesedinin çürümüş kemikleri arasında yüzmeye benzetirler. Böyle bir işe kalkışan balıkadamın kalbi korkunç derecede hızlı atmaya başlar, içini de nedenini bilmediği bir korku kaplar. Belki de neden, o anda kafasında canlanan hayali görüntülerdir. Bunlar, yelkenli gemilerde dümen doJabı bulunan güverteyi adımlayan ihtiyar ve uzun sakallı kaptanların, ya da eski buharlı gemilerin kızgın kazanlarına ter içinde kömür atarken, bir yandan da küfredip duran ateşçilerin, hatta tropikal kıyı limanında geçirilen çılgın bir geceden sonra sarhoş bir biçimde sendeleye sendeleye gemisine dönen göğsü dövmeli tayfaların hayalet görüntüleridir.

Pitt de daha önce batık gemilere daldığmda tüm bu garip duygulara kapılmıştı. Ama bu kez farklıydı. Her ne kadar sualtı dünyası bir suüstü gemisi için yabancı sayılırsa da, bir denizaltının kuşkusuz doğal çevresiydi. Pitt her an ana fanlardan havakabarcıkları çıkacağını ve kocaman bronz uskur dönmeye başlayarak uzun, siyah nesnenin hareket edip canlanacağını sandı.

Pitt'le March denizaltı boyunca ve çıplak deniz dibinin yalnız birkaç santim üzerinden yavaşça yüzdüler. March Nikonos marka sualtı kamerası taşıyordu ve zaman zaman dekfansöre basarak film çekmeye başlamıştı bile. Kameranın elektronik flaşı üzerlerini örten karanlık suları hızla hareket eden birer ışık demetleri biçiminde aydınlatmaktaydı. Deniz dibindeki sessizliği bozan tek şey iki adamdan çıkan hava kabarcıklarıydı. Gözalıçı renkteki balık sürüleri de bu arada oyun bahçelerinin dokunulmazlığını bozan bu iki yaratığın çevresinde sessizce yüzüp durdular.

Siyah ve sarı renkli bir maymunbalığı merakla iki adama yaklaştı. En az kırk papağan balığı zarif kuyruk hareketleriyle yanlarından geçip gitti. İki metre boyunda, beyaz yüzgeçli kahverengi bir köp'ekbalığı da adamların tepesinde yüzdü ama onlara hiç aldırmadı bile. Çünkü köpekbalığı için çevrede yiyecek çok boldu. Ama yine de nohut gibi küçük beyinli köpekbalığının karnını bu kez insan etiyle doyurmak isteyebifeceğini her an akıldan çıkarmamak gerekiyordu.

Pitt şöyle bir silkindi ve çevresine hayran hayran bakınmayı bıraktı. Yapması gereken şeyler ne denli çoksa. zamanı da o denli azdı. Pitt sağ elinde tuttuğu

uzun aliminyum çubuğa sıkıca sarıldı.

March bu çubuğa Sihirli Ejderha Kusturucusu diyordu. İğne gibi sivri ucu bulunan bir metre boyundaki alimunyum boru Pitt'e "arklarda yerlere atılan kâğıtları toplamak için kullanılan, ucunda da sivri demir parçası bulunan sopayı anımsatıyordu. Oysa bu alimunyum boru gerçekte o güne dek keşfedilen en öldürücü köpekbalığı silahıydı. Sualtı tüfekleri, uzaklaştırıcılar, av tüfeği mermisi atan uzun namlulu silahlar hep insanoğlunun nefret ettiği bu düşmanına karşı kullanılmışlar, farklı derecelerde başarılı olmuşlardı. Ama hiçbiri de sihirli Ejderha Kusturucusu gibi güvenilir ve kesin etkili olmamıştı. Pitt bu köpekbalığı silahının ticarî modellerini de daha önce görmüştü, ama onlar Deniz Kuvvetlerinin geliştirdiği elindeki modelden daha küçük ve daha az etkiliydi. Kısacası, bir silahtı ve öldürücü değilmiş izlenimi veren aldatıcı görünüşüne karşın bir köpekbalığının içine dışına çıkarmakta hiç şaşmazdı. Ustura dişli canavarlardan biri yanına yaklaşacak olsa dalgıcın yapacağı tek şey silahın sivri ucunu canavarın zımpara gibi görünen derisine dokundurup tetiği çekmek olacaktı. Böylece, hayvanın vücuduna girecek olan karbon dioksit kapsülü patlayacak ve kemikleri olmayan canavar balığın tüm iç organlarını balon şişirir gibi şişirerek kocaman ağzından dışarıya fırlatacaktır. Hayvanı bu bile öldürmeyebilir. O zaman da iç organlarını şişiren bu gazın etkisiyle su yüzeyine çıkmak zorunda kalacak ve bu da onun boğularak ölmesine neden olacaktır. Çünkü köpekbalıklarının öteki balıklar gibi hava keseleri, ya da solungaçları yoktur ve su yüzeyinde yüzemezler. Her an hareket etmek zorundadırlar, ancak böylelikle ağızlarından giren sudan gerekli oksijeni alırlar, sonra da suyu doğrudan doğruya dışarıya açılan solungaç biçimindeki yarıklarından çıkarırlar. Yani, bir köpekbalığı hareket etmezse oksijen alamaz.

March kameranın deklanşörüne yin'e dokundu ve film çekmeyi sürdürdü. Sonra Pitt'e eliyle yukarı doğru bir işaret yaptı. Birlikte işaret ettiği yöne yürüdüler. Önce alt güverteyi, işaret şamandırası bırakılan kapalı kapıyı, sonra da balast tanklarını ve palamar bağlanan koç boynuzlarını geçtiler.

Pitt March'm maskesi ardındaki yüz ifa* desine baktı. Genç adamın gözlerinde korku belirmeye başlamıştı. Geminin basınç kılıfı ardında bulunanlardan korkuyordu. March kamerayı yukarıya kaldırdı, su yüzeyini işaret etti, filmi azalmıştı. Pitt olmaz anlamında başını iki yana salladı, sonra da belindeki ağırlık kemerine asılı dikdörtgen biçimindeki bir tahtayı eline aldı, yağlı kalemle üzerine iki sözcük yazdı: KAÇIŞ KAPISI.

Marc mesaj tahtasına dik dik baktı, sonra da kolundaki sualtı saatini işaret etti. Pitt'in bunu anımsaması gerekmiyordu, çünkü yirmi dakikalık havalan kaldığının

kendisi de farkındaydı. Pitt elindeki tahtayı havaya kaldırdı ve March'ın kolunu sıkıca yakaladı. Hatta öyle sıkı yakaladı ki Pitt'in parmaklan derisine deler'cesine batan Yüzbaşı March, Pitt'in emrinin

kaçınılmazlığını hemen anladı ve maskenin ardındaki gözleri faltaşı gibi açıldı. Sonra da televizyon kameralanyla izlendiklerini bildiğinden başını yukarıya, Martha Ann'ın teknesinin gölgesine doğru kaldırdı. Amacı oyalanıp zaman geçirmek ve Pitt'i emrinden vazgeçirmeye çalışmaktı.

Oysa Pitt March'ın bu oyununa kanmadı. Parmaklarını March'm koluna daha çok bastırdı ve elini iyice sıktı. Bu davranışı işe yaramıştı. March, Pitt'in ne demek istediğini belirten bir baş işareti yaptı, sonra da hızla dönerek Starbuck'm baş tarafına doğru yüzmeye başladı. Aslında Pitt de adamın başka türlü hareket edeceğini hiç düşünmemişti.

Pitt, March'ın çıkardığı hava kabarcıklarının arasından yüzerek Yüzbaşının ayağındaki paletlerin nerdeyse tam ucundan ayrılmamaya çalıştı. İki adamın gölgesi teknenin yanından sürüne sürüne yükselip Starbuck'm üst güvertesine ulaşması yalnız birkaç saniye sürdü. Bu arada, kabaca önlerine çıkan bir yengecin gezintisi bozuldu ve hayvan çılgın gibi yan yan kaçarak denizaltının yuvarlak teknesinin altına doğru kayarak uzaklaştı ve dipteki kuma sekiz ayağını açarak kondu. Yengeç korkmuştu ama March da korku içindeydi. March Starbuck'ın çıkış kapısına doğru bakıp ardındaki korkunç görünümü gözlerinin önünde canlandırırken Pitt onun elinde olmadan korkudan tir tir titrediğini gördü.

Pitt mesaj tahtasına KAPIYI AÇ diye yazdı. March kapıya baktı, yine titredi, sonra da yavaşça eğildi, diz çöküp güç alarak kapının el çarkını çevirmeye çalıştı, ama kımıldamadı bile. Pitt elindeki silahın ucunu hafifçe kapıya vurdu, ama deniz suyu bir amplifikatör gibi madeni sesin olduğundan çok güçlü çıkmasına neden oldu. March kapının el çarkını çevirebilmek için ikinci bir denemede bulundu ve boynundaki damarları şişene dek zorladı. Ama yararı yoktu, yine hiç kımıldamamıştı. Durdu ve başını kaldırarak yer yer öfke bürüyen gözleriyle Pitt'e soran bakışlar attı. Pitt üçüncü bir deneme yapmasını anlatmak için üç parmağını havaya kaldırdı ve el çarkını işaret etti. Sonra da March'ın karşısına geçen Pitt elindeki Kusturucunun sapını çarkın kolları arasına soktu. March'ın harekete geçmesi için başını salladı.

Birlikte çevirmeye çalıştılar. Sonunda çark azıcık kımıldadı, ama ilk sıkışıklığı açmayı başardıklarından daha sonraki denemelerde çar* kın karşı koyması gittikçe azaldı ve çarkı sonuna dek çevirdiler. March kapıyı açtı ve altlarında

beliren hava kilidine dik dik bakmaya başladı. Hava kilidindeki basınçla dışardaki su basıncının eşit olması kötüydü. Pitt yaptığı büyük planın yavaş yavaş güme gitmekte olduğunu gördü, ama yine de elinde oynamadığı bir kozu daha vardı ve bunun için de yalnızca bir dakikası kalmıştı.

Pitt mesaj tahtasmdaki yazıyı sildi ve şunu yazdı: ÇALIŞTIRABİLİR MİSİN?

Pitt sorusundan ne demek istediğini anlayan March içinde bir ürperme duyarak evet anlamında başını salladı ve kendi mesaj tahtasını çıkarıp üzerine şunu yazdı: AMA BÜYÜK

GÜÇ OLMAZSA BÎR İŞE YARAMAZ.

Pitt tahtasına yalnızca: DENERİZ, diye yazdı.

itiraz etmenin yararsız olduğunu anlayan March bir an duraksadı, tüm cesaretini topladı ve alttaki hava kilidi bölmesinin ürkütücü loşluğuna daldı. Pitt bir süre March'ın gözlerinin dışardan süzülen ışıkla aydınlanan bölmeye alışmasını bekledi. March loşluğa alışıp içerdeki hava valfını yakaladığında başını kaldırdı ve Pitt'e işaret etti, Pitt de kendini aşağıya bıraktı, sonra da çıkış kapısını arkasından kapatıp sıkıştırdı.

Kaçış bölmesi denizaltının gövdesinde inşa edilmiş tüp biçiminde bir odaydı. Bölme altı adam alabilirdi ve denizaltı battığında mürettebatın kaçıp kurtulması için yapılmıştı. Bu iş için adamlar önce bölmeye girerler ve iç kapıyı kapatırlardı. Sonra hava valfını kullanarak bölmedeki havayı boşaltırken bölmeyi deniz suyuyla doldururlardı. İçteki hava basıncı dıştaki hava basıncına göre eşitlenir ve kalan fazla hava da bölmeden boşaltılırdı. Son aşamada da adamlar yalnızca dış kapıyı açarlar ve deniz yüzeyine çıkarlardı. Pitt'le March'ın yapmaya çalıştıklarıysa işte bunun tam tersiydi, yani hava valfını açıp bölmedeki deniz suyunu dışarı atmak ve Pitt'in umduğu gibi denizaltının tümüyle kuru iç bölümüne girmekti.

March bölmenin karanlığında yerde otururken, içinde bulunduğu duruma ancak çılgınlık diyebilirdi, çünkü iç kapıyı açıpMçeriye girmek çok daha kolaydı. Oysa denizaltı suyla kaplı olduğuna göre basınçlı havayla bölmedeki su

yun boşaltılması gibi yararsız bir işe kalkışarak neden boş yere zaman harcanmalıydı? Nasılsa içerde bulacakları şey şişmiş ve çürümüş cesetlerle dolu kapkaranlık bir yer olacaktı. Kaldı ki, acele etmezlerse bu arada kendileri de öleceklerdi. Sırtlarındaki ana tüpler her an tükenip içinde kısıtlı hava bulunan yedek tüplere geçebilirlerdi. March üzgün üzgün yaptıkları işin çılgınlık olduğunu bir kez daha düşündü. Olmayacakmış bir şey gibi görünüyordu ama

işte terliyordu. Sonunda March hava valfını açtı.

Hava yavaşça tıslayarak bölmeye dolmaya ve içerdeki su da çekilip gitmeye başladı. Bu bir düş olmalı, diye düşündü March. Sanki olanlar gerçek değil gibiydi. Ne var ki vücudu içeriye dolan havanın neden olduğu basınç azalmasmı hissediyordu ve hava valfını tutan havadaki elinin de su düzeyinin üzerinde kaldığını hissetti. Sonra yüzüne okşar gibi çarpan küçük su dalgacıklarını hissetti. O anda hava borusunun ağız kısmı dişlerinin arasına kenetlenmiş olmasaydı, duyduğu şaşkınlıktan ağzı açık kalırdı. Uğradığı büyük şaşkınlıktan kurtulmaya çalıştı ve bölmedeki sugeçirmez elektrik şalterinin hava valfı yakınlarında olduğunu anımsadı. Hemen şalteri el yordamıyla ve büyük bir aceleyle aramaya başladı. Kısa bir süre sonra eli kauçuk şaltere dokundu ve elini yukarıya doğru iterek şalteri açınca kaçış bölmesini ışıkla doldu.

March o anda gördüklerinden dondu kaldı. Önünde ayakta duran Pitt yüzündeki maskeyi hava hortumunun ağızlığını çıkarmış ve çevresinde olanlara hiç aldırmıyormuş gibi oldukçarahat bir hareketle bölmeye yaslanmış beklemekteydi. Pitt kendisine şaşkın şaşkın bakan March'a yeşil gözleriyle karşılık vererek göz kırptı ve bronz rengi yüzündeki dudakları hafif bir sırıtışla kenarlarından kıvrıldı.

March ağızlığı çıkardı ve bir solukta, "Nasıl bilebildin?" diye sordu.

"Yalnızca bilimsel Wr tahmin," dedi Pitt. "Işıklar, pompalama basıncı," dedi March dik dik bakarak. "Bu durumda nükleer reaktör hâlâ çalışıyor olmalı."

"Öyle görünüyor, bir göz atalım mı?" March'a göre Pitt'in o andaki soğukkanlılığı hayret vericiydi. Marc, "Neden olmasın," dedi. Sesinin normal çıkmasına çalıştı ama sözcükler ağzından boğuk kurbağa sesi gibi döküldü. Bölmedeki suların çekilmesi o anda tümüyle tamamlanmıştı. March gözlerini yere dikti, Starbuck'ın iç kapısına baktı.

Kaçış bölmesinde normal hava olduğuna göre denizaltının içinde de solunabilir normal hava olacağını kabul ederek iki adam hava tüplerini, yüz maskelerini ve ayaklarmdaki paletleri çıkardı. March bölmede kalan ve iç kapıyı örten bir iki santimlik suya diz çökerek iç kapının el çarkını çevirmeye çalıştı. Bu el çarkı birincisi gibi onları uğraştırmadı, kolayca döndü ve denizaltının içinden gelen hava kapının kenarında küçük hava kabarcıkları oluşturdu. March yere iyice eğildi ve içerden gelen havayı kokladı. "Oldukça normal, kokmuyor." "Öyleyse kapıyı biraz daha aç." March el çarkını sonuna dek çevirdi veiçerden gelen hava ayağının altındaki su biri kinlisini iyice karıştırdı. Kısa bir süre sonra bölmedeki hava basıncı denizaltının içindeki hava basıncına eşitlenince

ayaklarının altındaki su açılan kapaktan aktı gitti. March üzüntü verici birşeyi sezinledi: Bu kez vücudundaki ıslaklığa neden gerçekten de buz gibi terlemesiydi, bundan emindi. Dikkatle kapağı menteşeleri üzeriride kaldırdı ve hızla yana bıraktı. Bu korkunç yere ilk önce kendisi girecekti, başka çaresi yoktu. Kaygılanmaması gerekiyordu, ama tam o anda Pitt hızlı bir hareketle yanından geçti ve kendisini aşağıya inen merdivenl'ere bıraktı, sonra da gözden kayboldu.

Pitt kendisini iyi aydınlatılmış küçük ve boş ön torpil bölmesinde buldu. Her şey yerli yerinde ve düzenli bir biçimde duruyordu, sanki sahipleri kısa bir sür'e için oyun salonuna kağıt oyunu oynamaya, ya da yemekhaneye ikindi kahvaltısına atıştırmaya gitmişler gibiydi. Torpil ana bölmesinin gerisinde yükselen ve içinde torpiller bulunan torpil kovanları sıkıca kapalıydı, torpillerin bulunduğu kovanların arka kapaklarını oluşturan pirinç kapaklar pırıl pırıl parlamaktaydı. Bundan başka, havalandırma tertibatı da normal hızla çalışıyordu. Odadaki tek hareket belirtisi bölme duvarında eğilmiş bir biçimde hareket eden Pitt'in gölgesiydi. Pitt geri dönerek kaçış kapısına yürüdü ve yukarıya baktı.

"Burada hiç kimse yok, aşağıya gel, kusturucuyu da getir."

Aslında konuşmasına da gerek kalmamıştı, çünkü March o anda merdivenleri inmeye başlamıştı bile, elinde de fotoğraf makinesi ve kusturucu vardı. Kusturucuyu Pitt'e uzattı ve bu arada da bakışlarını gizli gizli bölmede dolaştırdı. Pitt bölmenin boş olduğunu söyleyerek kendisini kandırmadığını görünce March'ın duyduğu korku bir anda şaşkınlığa dönüştü.

"Herkes nerede?"

"Gel, birlikte bulalım," dedi Pitt. March'ın uzattığı kusturucuyu aldı ve fotoğraf makinesini işaret etti. "O da senin silahın mı?"

March sonunda azıcık gülümseyebildi. "Elimde sekiz poz daha kaldı. Komutan Boland neler bulduğumuzu görmek isteyebilir. Ama denizaltının kapağını açıp içine girdiğimize çok kızacaktır, kuşkusuz."

"Hafife alınıp emri çiğnenen bir komutanın öfkesi hiçbir şeye benzemez, ama tüm sorumluluğu ben üzerime alıyorum," dedi Pitt.

"Televizyon monitorlarmda kaçış kapısından içeriye girdiğimizi görmüş olmalılar," dedi March huzursuzca.

"Her şeyden önce şu anda önemli olan bana denizaltında rehberlik etmen olacak."

"Bir denizaltıda görev yapmıştım. Starbuck beş yıl önce düşlerimizde bile canlandıramayacağımız türde bir mühendislik harikasıdır. En yakın tuvaleti bile bulabileceğimden kuşkuluyum."

"Saçma," dedi Pitt, kibirli kibirli. "Eğer bir denizaltıyı görmüşsen, tümünü görmüş sayılırsın. Burası nereye açılıyor?" diye sorarak ar kadaki bölme kapısını işaret etti.

"Sanırım, torpil kovanlarının yanından erat yemekhanesine uzanıyor."

"Pekala, gidelim öyleyse."

Pitt bölme kapısını açtı ve eşikten atlayarak hemen hemen Carlsbad Mağaralarıyla aynı büyüklükteki bir bölmeye girdi. Çok büyüktü, en azından dört güverte yüksekliğindeydi. Bir labirenti andıran istim boruları, enerji nakil sistemleri, jeneratörler, buhar kazanları ve dev gibi büyük iki türbin göze çarpıyordu. Bir enerji santralı, diye düşündü Pitt. Havagazı vö eJektrik şirketinin karabasan gibi birbiri ardına uzanan borulardan ve bir sürü makinalardan oluşan enerji santrallarmdan birini andırıyordu. Pitt bölmenin büyüklüğü karşısında şaşkın şaşkın bakınırken, March onu iterek yavaşça yanından geçti ve sanki tam bir hipnoz durumundaymış gibi ellerini aygıtların üzerinde dolaştırmaya başladı.

"Aman Tanrım!" diye March bir çığlık attı. "Başarmışlar. Gerçekten de makine dairesiyle reaktörleri bir araya getirmişler ve tümünü geminin ön kısmına yerleştirmişler."

"Radyasyon tehlikesi nedeniyle reaktörlerin ayrı bölgelere yerleştirilmesi gerektiğini düşünürdüm," dedi Pitt.

"Radyasyon kontrolünü geliştirdiler. Öyle ki, bir reaktörün içinde ya da çevresinde bir yıl çalışan kişi, hastanelerin röntgen servisinde bir hafta çalışan teknisyenden daha az radyasyona uğruyor."

March aşağı yukarı altı metre yükselen geniş bir buhar kazanı görünümündeki makinenin yanına yaklaştı. Sonra da onu dikkatle incelemeye başladı. Ve istim borularını izleye izleye ana itici türbinle bireştiği noktaya dek ilerledi.

"Sancak reaktörü kapalı," dedi March ya

vaşça. "Ama çubuklar iskele reaktörüne sokulu. Sistemin enerji üretmesine de neden bu."

Pitt, "Gemi daha ne kadar süre böyle kalabilir?" diye sordu.

"Altı ay, belki de bir yıl. Bu, en yeni sistem ve çok da gelişmişti. Hatta daha

da uzun bir süre çalışabilir."

"Burasının normal olmayacak denli çok temiz olduğunu söyleyebilir misin?"

March sıkıntılı sıkıntılı arkasına bakmarak, "Haklısın, bakım yapılmış, bu kesin," dedi.

Pitt kısaca, "İlerlesek, iyi olur," dedi.

"Başka bir kapıya ulaşan bir merdiveni tırmandılar ve kapıyı açarak eşiği geçtiler. Kendilerini bir anda erat yemekhanesinde buldular. Güzelce döşenmiş uzun ve geniş bölmede üzerleri koyu mavi renkte muşambayla kaplı uzun yemek masaları vardı. Bir denizaltının yemek'hanesinden çok Holiday Inn'nin kahve salonunu andırıyordu. Servis tezgâhındaki yemek ızgaraları soğuktu ve her şey düzenli, yerli yerindeydi. Ortalıkta ne tencere tava yığınları, ne de .tabak çanaklar vardı. Pitt dikkatle bakınmasına karşın en küçük bir ekmek kırıntısı bile bulamadı. Bu arada, büyük ekranlı bir renkli televizyon alıcısının ve kocaman bir stereo müzik dolabının yanından gecen Pitt gülümsemekten kendini alamadı. O ;anda kafasında bir türlü biçimlenmeyen bir şey vardı. Aslında kafasının almadığı şey bu deli saçması ve bomboş gemide gördüğü her şeydi. Sonra ansızın yakaladı... şaşırtıcı bulmacanın küçücük bir parçasını yakaladı."

"Hiç kağıt yok," dedi uluorta.

March Piît'e baktı. "Ne yok?"

"Hiçbir yerde en küçük bir kâğıt parçası yok," diye Pitt mırıldandı. "Burası erlerin zamanlarını geçirdikleri yer, değil mi? Öyleyse neden hiç oyun kâğıdı, dergi, ya da kitap yok? Neden hiç seker, karabiber, ya da tuz yok..." Birdenbire sustu ve hızla servis tezgâhının ardından yemekhanenin mutfak bölümüne geçti. Ne kadar yiyecek dolabı varsa açtı, ama tümü de boştu. Mutfakta yalnızca yemek pişirme kaplan ve tabak, çanak vardı. Yüzünde acı bir gülümsemeyle kaplarda kullanmaktan oluşan küçük aşınmaları farketti.

March o anda düşünceli düşünceli servis tezgâhının arkasından Pitt'i izlemekteydi. "Ne sonuç çıkarıyorsun?"

"Daha önce bu bölmeyi su basmış." dedi Pitt yavaşça.

"Olamaz," diyebildi March. "Makine ve reaktör dairesi..."

"Oralarını su basmamış," diye ayıldı Pitt. "Öyle olduğu da gün gibi ortada. Çünkü koskoca bir nükleer reaktörü çamaşır kurutur gibi kurutamazsın. Ama su basmış bir mutfağı yine eski duruma kolayca sokabilirsin." Açtığı yiyecek dolaplarını büyük bir dikkatle kapatarak yine bulduğu durumda bıraktı.

Uzun bîr koridor boyunca hızlı hızlı yürüdüler. Subay salonunu, subay kamaralarım geçtiler. Komutan kamarasına gelince, Pitt Komutan Dupree'nin kamarasında kısa bir araştırma yaptı, ama hiçbir şey bulamadı. Öyle ki Dupree'nin giysileri bil© yoktu. Pitt bir an için kendisini içinde yatan hastanın daha yeni öldüğü ve hastabakıcıların da hastanın odada yattığını belirtecek tüm eşyasını ortadan kaldırdığı bir hastane odasında duruyormuş gibi hissetti.

Pitt hızla ve hiç konuşmadan yine koridorda ilerlemeye devam etti. Sonra da doğru tahmin ettiği gibi ana kontrol odasına ulaştı. Elindeki Kusturucuyu sıkıca kavradı ve bir dizi elektronik aygıtın yanından sessizce ilerledi. Gözleriyle panoları, paslanmaz çelik kaplı sayaçları, radar ekranlarını, aydınlatılmış haritaları ve saydam rota perdelerini taradı. Pitt'in o anda Ulusa! Uzay Merkezinin son derece karmaşık komuta merkezi yerine denizin altındaki bir denizaltıda olduğuna inanması çok güçtü. Starbuck, kendisini uykusundan uyandıracak ve yine denizlerde bata çıka seyretmeye gönderecek bir emrin verileceği günü bekliyormuş gibi, içinde insan olmadan boğuk bir sesle yavaşça çahşmasma devam ediyordu.

Pitt sonunda aradığı şeyi buldu: 8u telsiz odasına açılan kapıydı. Telsiz aygıtları terkedilmiş bir durumdaydı, sanki nedense her an telsizcinin geri dönmesini bekliyormuş gibiydi. Pitt oturdu ve en yakın çekmeceyi açarak telsiz kullanımını anlatan bir kitabı çıkardı. Donanmada aygıtların kullanma el kitaplarının hiçbir zaman o aygıtın uzağına konmayacağını anımsayan Pitt bu kurala bir kez daha şükretti. Sonra da vericinin üzerine eğildi ve gerekli düğmeleri çevirdi. March'a dönerek, "Anten kolunu bul ve antenin olabildiğince yükselmesini sağla," dedi.

March'ın güverte antenini bulup çalıştırması yalnızca altmış saniye sürdü. Pitt vericinin

mikrofunu eline aidi. Pitt denizaltının garip sesliğinde görevine kendisini öyle çok kaptırmıştı ki su yüzeyine geri dönmeyi tümüyle unutmuştu. Vericinin frekansını sivil denizcilik frekansına ayarladı, böylece mesajının Pearl Har bour'daki harekât merkezinden de alınacağın! biliyordu. Pitt şeytanca, bu davranışının birkaç kişiyi hayaletlere inandırmaya sevkedeceğini düşündü. Sonra da vericinin düğmesine dokundu.

"Alo, alo. Martha Ann. Burası Starbuck. Tekrar ediyorum, Starbuck, Beni duyuyor musunuz? Tamam."

Boland boş durmamıştı. Pitt Startouck'ın kaçış kapısından içeriye girip ardından kapıyı kapar kapamaz Boland da en iyi adamlarından ikisine dalış içrn

hazırlanmalarını emretmişti. Adamlar Pitt ve March'ın tüpleriyle değiştirmek üzere yanlarında fazla tüp götüreceklerdi ve Roland'ın hesaplarına göre Pitt'le Marc da o anda yedek tüplerini kullanıyor olacaklardı. Boland çaresizlik içinde elini harita masasına hızla indirdi, ikisi de çok uzun süredir denizaltıda bulunuyorlardı. Kaçış bölmesine sıkışıp kalmış olmalıydılar. Pitt'e de, onun gibi acemi bir pilotu yanımda sürüklediğim için bana da lanet olsun, diye Boland aklından geçirdi.

Boland eline iç haberleşme aygıtının mikrofonunu aldı. "Dalma kapısındakiler. Aşağıdakileri çıkarmak için beş dakikadan az zamanınız var. O halde kıçınızı kıpırdatın biraz."

Boland mikrofunu yerine koydu ve yine televizyon monitorlarına döndü. Gözleri buz gibi bakışlarla ekranlara kilitlendi. "Ne kadar?"

Stanley ellinci kez saatine baktı. "Kendileri çaba göstermezlerse, yalnızca üç dakikaları kaldı."

Ekranda balıkadamların suya çarpıp sert bir biçimde hızla denizaltıya doğru yüzüşlerini izlerken dışardaki koridorda ayak sesleri duyuldu ve içeriye paldır küldür porsun astsubayıdaldı.

"Duyduk onları!" diye bağırdı.

"Telsizde Starbuck'ı duyduk!"

"Sen neden söz ediyorsun böyle?" diye Boland atıldı.

"Radyoda Starbuck'tan gönderilen bir mesaj duyduk," diye porsun astsubayı bu kez daha yavaş anlaşılır konuştu.

Telsizci daha Boland üzerine eğilmeden porsun astsubayı araştırma odasını terketmek üzere geriye dönmüştür bile, diye aklından geçirdi. Sonra da başını kaldırdı ve Boland'a baktı.

"İster inanın, ister inanmayın, efendim. Ama Binbaşı Pitt bizi denizaltının içinden arıyor."

"Beni ona, onu da hoparlöre bağla," dedi Boland. Sesindeki heyecanı gizleyemedi.,. Belki de Pitt olmazı başarmıştı.

"Starbuck," dedi Boland, "Burası Martha Arar", Tamam."

Boland hoparlöre baktı, sanki Pitt'in içinden yürüyerek çıkmasını bekliyor gibiydi.

"Martha Ann. Burası Starbuck. Tamam."

"Sen misin, Pitt? Tamam."

"Hem de etiyle, kemiğiyle."

"Ne durumdasın?"

"İkimiz de iyiyiz. March selam söylüyor." Pitt sesini yükseltmek için bir an durdu. "Starbuck kupkuru. Tehrar ediyorum. Starbuck kupkuru. Yanımızda on kişi daha olsa onu sağsaiim yuvaya götürebiliriz."

"Peki, ya mürettebat?"

"Hiçbir iz yok. Sanki gemide hiç bulunmamışlar gibi."

Boland hemen konuşmadı. Bir süre kafasında boş yere mürettebatsız ve ihmal edilmiş bir biçimde deniz dibinde yatan terkedilmiş bir hayalet gemiyi canlandırarak Piît'in sözlerindeki korkunçluğu sindirmeye çalıştı, Çevresinde olan hiçbir şeyin farkında değildi. Hatta şaşkınlık içinde sessizce dikilen koridora toplanmış Martha Ann'm mürettebatının yarısını bile farketmemişti.

Önce duyduklarına bir türlü inanamadı, sonra yavaş yavaş acı veren dayanılmaz gerçeği kavradı.

"Lütfen, tekrarla!"

"Tekne tümüyle bomboş. En azından ön torpil bölmesinden ortadaki ana kontrol odasına dek. Arka bölmeleri daha araştırmadık. Birisi iyilik edip elektrik faturalarını ödemiş olmalı. İskele reaktörü hâlâ enerji üretiyor."

Boland'ın dizleri titredi. Bir an duraksadı, boğazını temizledi ve konuşmaya başladı. "Sen ve March üzerinize düşeni başardınız. Hemen çıkış kapısına gelin ve Martha Ann'a geri dönün. Çıkış kapısında fazla tüplerle sizleri bekleyen adamlar bulacaksınız. Yüzbaşı Marçy yanında mı duruyor?"

"Hayır, arka bölmeleri incelemek ve Hyperion füzelerinin hâlâ yerlerinde olup olmadıklarım kontrol etmek için kıç tarafa gitti."

"Sanırım, bu frekanstan bin millik bir alan içindeki her alıcıya yayın yaptığını biliyorsundur."

"Altı aydır batık olan bir denizaltıdan yayın yapıldığına kim inanır ki?"

"Öncelikle Rusya'deki dostlarımız," dedi Boland. Elindeki mendille alnını kurulamak için bir an durdu. "Bugünlük bu kadar çalışma yeter. March yanına döner dönmez doğruca kaçış kapısına yönelin. Amiral ayrıntılı bilgi için arayabilir. Ve bu durumda siz oradan konuşup yine yayın yapmayacaksınız. Tamam mı? Bu bir emirdir."

O anda Pitt'in yüzünde beliren sırıtışı görür gibi oldu.

"Pekâlâ, babacığım, içkileri hazırla. Orada tam..."

Pitt'in sesi konuşmasının yarısında kesildi. Hoparlörden gelen tek ses iki yayın arasında duyulan boğuk sesti. Boland mikrofonu yine dudaklarına götürdü, gözleri içten içe kabaran bir öfkeyle kısılmıştı.

"Sizi duyamıyorum. Starbuck. Lütfen tekrarlayın."

Hâlâ hoparlörden aynı boğuk ses duyuldu.

"Haydi, Pitt, Lanet olsun, neden yanıt vermezsin ki?"

Ama ne var ki aldığı tek yanıt sessizlikti.

ONUNCU BÖLÜM

Pitt telsiz odasının kapısında beliren deli bakışlı, uzun sakallı hayalete şaşkınlıktan dili tutulmuş gibi aval aval bakarken olduğu yerde hiç kımıldamadan öylece kalakaldı. Uğradığı şoktan kurtulmaya çalışırken bir yandan da sanrı sandığı bu iğrenç görünümlü ve çok pis kokulu hayaletin yok olup yine geldiği yere dönmesini bekledi. Pitt görüntü silinir, yok olur umuduyla gözlerini kırpıştırdı ama görüntü yok olmadığı gibi o da Pitt'e gözlerini kırpıştırarak karşılık verdi.

Sonra hayaletin ağzı kıpırdadı ve fısıltı şeklinde boğuk bir ses duyuldu. "Sen kimsin? Onlardan biri değilsin?"

Pitt ses tonunu kontrol ederek yavaşça, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Telsizi kullandığını öğrenirlerse seni öldürürler." Sesi sanki çok uzaktan geliyormuş gibiydi.

"Onlar mı?"

Pitt'in eli yavaşço Kusturucuya uzandı ve kabzasını sıkıca yakaladı. Kapıdaki şey Pitt'in bu davranışına aldırmadı bile.

Kapıdaki görüntü bir erkekti ve üzerinde Deniz Kuvvetlerinde erbaşların giydiği türden bir işbaşı tulumunu andıran pis paçavralar vardı, ama giysisinde hiçbir rütbe işareti yoktu. Bakışları donuk, vücudu da çok zayıftı. Pitt bir tahminde bulunmaya karar verdi. "Sen Komutan Dupree misin?" "Dupree mi?" diye adam Pitt'in sorusunu tekrarladı. "Hayır, değilim. Ben' Farris, kıdemü er Farris'im."

"Ötekiler nerede, Farris? Komutan Dupree, subaylar, gemi arkadaşların?"

"Bilmiyorum. Telsize dokunursam onları öldüreceklerini söylediler."

"Gemide başka kimse var mı?" "Her zaman iki nöbetçileri bulunur." "Nerede?"

"Her yerde olabilirler." "Oh, Tanrım!" diye Pitt bir çığlık attı. Vücudu birdenbire çelik gibi gerildi. "March!" Hızla geri döndü ve Farris'i çekerek telsizcinin koltuğuna oturttu. "Burada bekle. Beni anlıyor musun, Farris? Sakın bir yere gitme."

Farris aptal aptal başını salladı. "Peki, efendim." ,

Kusturucuyu önde tutan Pitt süratle bölmeleri birbiri ardına geçti. Bu arada da birkaç saniyede bir durup çevresini dinledi. March'ın varlığını belirten hiçbir işaret yoktu, duyulan tek ses havalandırma kanallarından çıkan hafif bir uğultuydu. En son girdiği bölmenin gemi reviri olduğunu bir bakışta anladı. Bir ameliyat masası, üzerleri güzelce etiketlenmiş şişelerle dolu dolaplar, ameliyat aygıtları, bir röntgen aygıtı. bir de dişçi koltuğu vardı. Bunlardan başka dipteki yatakların arasında yatan iki büklüm olmuş bir de vücut göze çarpıyordu. Pitt yanına gitti ye hareketsiz yatanın kim olduğunu anlamasına karşın yine de emin olmak için üzerine eğildi, baktı.

March'ın cansız vücudu yan yatıyordu. Kollan ve ayakları garip bir biçimde kıvrıimıştı. Akan kanı çevresinde bir göl oluşturmuştu. Kanı, göğsünden girip düz bir çizgide sırtından çıkan iki küçük yuvarlak delikten akmıştı. Yerde, soğuk çeliğin üzerinde yatıyordu. Gözleriyse açiktî va görmeyen bakışları damarlarından akan kana çevriliydi. Pitt yaşının verdiği içgüdüsel bir davranışla yavaşça March'ın gözkapaklarına dokundu ve gözlerini kapattı.

Güverteyi sürüne sürüne geçen bir gölge bölmede dikilip sinsi sinsi yaklaşırken Pitt de aynı anda vücudunu yarım daire çizdirerek hızla geri döndü ve Kusturucunun uçunu arkasında duran adamın karnına dokundurup tetiğe asıldı. Pitt adamın elinde silah mı, yoksa cop mu olduğu pek anlaşılmayan belirsiz bir nesnenin bölmenin beyaz duvarına yansıyan siyah gölgesini görmüştü ve bir milisaniye bile gecikmiş olsaydı o anda March gibi ölü olacaktı. Yüzyüze geldiği çok kısa süre içinde saldırganın uzun boylu, çok kıllı biri olduğunu, üzerinde yalnızca kasıklarını örten yeşil renkte küçük bir kumaş parçası bulunduğunu görebilmişti. Akıllı görünen bir yüzü vardı, hani nerdeyse yakışıklı bile sayılabilirdi. Çünkü mavi gözleri bulunan bu yüzü kıvır kıvır sarı saçları çevreliyordu. Yüzünün geri kalan özellikleriniyse Pitt kısa sürede unuttu. Ama tetiği çektiği andan sonra karşılaştığı görüntü, Pitt ölene dek unutamadığı kendisine acı veren bir şey oldu.

Karbon dioksit yumuşak insan bedeninde kapsüldeki büyük basınçtan serbest kalırken ıslık gibi bir ses duyuldu. Adamın vücudu anında eğri büğrü çirkin bir canavar gibi şişmeye başladı. Karnı, kaburga kemikleri arasından pırtlayan ve bir sürü küçük balonu andıran deri yuvarlaklarıyla birlikte şişti. Yüzündeki dehşet dolu anlatım kurşuni yeşil bir sıvının burnundan ve kulaklarından püskürmesiyle bir anda son buldu. Bu püsküren sıvı adamın iki yanında ikişer metrelik bir alanı tümüyle kapladı. Ve iç organlarının oluşturduğu kanlı büyük bir kütle kıpkırmızı yapışkan bir çağlayan gibi ağzından dışarıya çıkarken adamın ağzı genişleyip iki

katı büyüdü. Bu arada şişen tüm bedeniyle birlikte gözleri de yuvalarından dışarıya fırladı ve şişmiş yanaklarının üzerinde sallanarak asılı kaldı. Adamın kollan yana doğru hızla açıldı ve son derece iğrenç bir görünüm alan bedeni arka üstü yere devrildi. Karbon dioksik bedenindeki delik yerlerden dışarıya çıktıkça bedeni yavaş yavaş söndü eski ölçülerine döndü.

Ağzına safra gelen Pitt bakışlarını adamdan uzaklaştırdı. Yere uzandı ve March'ı kucaklayarak yataklardan birinin üzerine dikkatle yatırdı. Sonra da genç Yüzbaşının cansız bedenini bir battaniyeyle örttü. Pitt'in gözleri acı ve keder doluydu. Hareketsiz yatan Yüzbaşının yanında yere diz çöktü, sanki şu sözleri söylemek ister gibiydi: 'Ölmene izin vermemeliydim. Lanet olsun, March. Ölmene izin vermemeliydim.'

Pitt ayağa kalktı, dızieri titriyordu. Oyun sertleşmeye başlamıştı. Pasifik Girdabı hedefe çok yaklaşmıştı. Az kalsın ölecekti.

Pitt öldürdüğü adamın yanına gitti ve elle tutulur iik kanıtına bakmakta olduğunu anladı. Bu adam hiç de öyle uzaydan gelmiş olağanüstü bir yaratık değildi. Herkes gibi iki kollu, iki bacaklı bir insandı.

Pitt ölüyü daha çok seyrederek oyalanmadı. Eğer yakınlarda gizlenmiş onlardan biri daha varsa Pitt çok iyi biliyordu ki onu da böyle öldürebilecek şansı olmayacaktı, çünkü gaz kapsülü bir atımlıktı.

Pitt kendini bir süre çaresiz hissetti, ama ansızın anımsadı: March'ı öldüren ve duvarda gölgesini gördüğü silah vardı. İki adımda silahı ameliyat masasının altında buldu. Daha önce dikkat etmemişti, çünkü silah alışılmış bir tabancadan çok işaret parmağı açık küçük bir eldiveni andırıyordu. Kabzasında baş parmağın oturduğu yuva biçiminde oyuklar vardı. Kabza insanın ovucuna tam olarak uyuyordu, sanki içine kalıp gibi dökülmüştü. Yalnızca baş parmağın üzerinde ileriye doğru çıkıntı yapan beş santimlik küçük bir namlu onun ateşleme yeri olduğunu gösteriyordu. Normal tabancalardaki gibi bir tetik yoktu, ama küçük bir düğme vardı ve bu düğmeye parmağının hafifçe dokunmasıyla silah atışa geçiyordu.

Pitt silahı denemekle zaman kaybetmedi. Çabucak telsiz odasına ulaştı, kendisine karşı koyan Farris'in kolundan sıkıca yakaladı ve kaçiş kapısına doğru hızla ilerledi.

Nerdeyse başarılı da oluyorlardı. Makine ve reaktör dairesinde on adım daha atsalar ön torpil bölmesinin kapısına ulaşmış olacaklardı. Oysa birinci adam gibi üzerine kısa yeşil renkte kumaş parçası olan ve elinde de Pitt'in sıkıca tuttuğu garip silahın aynısı bulunan kocaman dağ gibi bir adamla ansızın yüzyüze gelen

Pitt hemen olduğu yerde sert bir biçimde durup geri geri gitmeye çalıştı, c anda Farris de tam arkasında kendisini izlemekteydi.

Pitt şanslıydı... adamın şaşkınlığı lehineydi. Çünkü Pitt zamansız bir karşılaşmayı bekliyor ve bundan da korku duyuyordu. Oysa öteki adamın böyle bir şey beklemediği ortadaydı. O anda "Sen kimsin?" ya da "Burada ne arıyorsun?" gibi soru sormanın yaran yoktu. Yalnızca Pitt'in parmakları silahtaki düğmeye şöyie bir dokundu ve ilk ateş eden elindeki silahtan güçlükle duyulabilen yılan tıslamasına benzer bir ses çıktı.

Pitt'in silahından çıkcn şey... ki hâlâ o incecik namludan çıkan şeyin ne olduğundan emin değildi... adamın tam alnının ortasına çarptı, yabancı şiddetle gerisin geriye sıçrayıp türbine çarptı, sonra da öne doğru düşerek kafası ve göğsü hızla yere çarptı. Adam daha sonra nefesini bile vermeden Pitt hemen yanından dolandı ve Farris'i kapıdan ön törpü bölmesine iterek soktu.

Farris sendeledi ve Pitt'i de beraberinde çekerek boylu boyunca yere serildi, bu arada ayağını eşikten atmak üzere olan Pitt de dizinin alt kısmını bölmenin eşiğine çarptı. Ve elindeki

silahı düşürdü. Pitt ayağ: parçalanmış gibi ani: bir acı duydu. Ne var ki yerden doğrulmaya çalışırken Pitt'i felce uğratan şey ayağındaki acı değildi. Bu, büyük bir korku ve ön torpil bölmesine paldır küldür dalarak yaptığı aptalca davranışı anlamasıydı. Ama çok geç kaldığını, bölmede duran iki adamdan birinin kendisini rahatça öldürebileceğini anlayarak düşürdüğü garip silahı el yordamıyla çılgın gibi aradı.

"Pitt?" dedi kısa boylu olanı. Pitt kulaklarının ve sağduyusunun kendisine oyun oynadığından emindi. Ama bir an sonra gözlerini dikip baktığı kişinin Martha Ann'ın. dümencisi olduğunu anımsadı.

Pitt düşünmeden atıldı. "Bizi mi izlediniz?" "Komutan Boland, March'la sizin havanızın, bitmek üzere olduğunu düşündü," dedi dümenci. "O nedenle de bizi fozla hava tüpleriyle aşağıya gönderdi. Denizaltıya da kaçış bölmesinden girdik, içerisini kupkuru bulacağımızı aklımıza bile getiremezdik."

Pitt'in karmakarışık olmuş aklı yavaş yavaş normale dönmeye başlıyordu. "Çok zamanımız yok. Bu bölmeyi suyla doldurabilir misiniz?"

Dümenci Pitt'e dik dik baktı. Pitt'in güverte personelinden biri olduğunu anladığı ötekiadamsa aptal aptal bakmaya başladı. "Siz burasını suyla doldurmak..."

"Evet, öyle. O zaman hiç kimse gemiyi en az bir ay buradan başka bir yere

götürerneyecektir."

Dümenci duraksayarak, "Yapamam. ," dedi.

"Kaybedecek hiç zamanımız yok," dedi Pitt yavaşça. "March öldü bile ve acele etmezsek bizler de öleceğiz."

"Yüzbaşı March öldü mü? Anlayamıyorum. Neden su..."

"Anlaşıldı," dedi Pitt, dümencinin gözlerinin içine bakarak, "Tüm sorumluluğu ben üzerime alıyorum." Sözcükler daha Pitt'in ağzından dökülmeden Pitt daha önce de March'a uyguladığı taktiği uyguladı, yani adamın kolunu sıkıca yakaladı ve sıktı.

Öteki denizci, yere oturmuş boş boş karşıya bakan Farris'i işaret etti. "O kim?"

"Starbuck'm mürettebatından kurtulan biri," diye Pitt mırıldandı, "Onu da yanımızda götürmek zorundayız. Çok iyi bir tedaviye gereksinimi var."

Aylardır ölü olması gereken birisiyle karşılaşmak denizciyi şaşırttıysa da hiç belli etmedi. Onuh yerine, başıyla Pitt'in yarılan ve kanayan ayağını işaret etti. "Bir bölümü kullanman için sana kalacağa benzer," dedi.

Ayak tüm duyu özelliğini yitirmişti. Pitt kırıldığını belirten bir kemik çıkıntısı olmamasına sevindi. "Ölmem, merak etme." Sonra da dümenciye döndü, "Bu bölmeyi suyla doldur," dedi.

"Tamam, kazandın," dedi dümenci. "Ama yine de istemeye istemeye...."

"Peki, peki, anlaşıldı," dedi Pitt sabırsızca. "Bu işi başarabilir misin?"

"Ne yaparsak yapalım, iyi bir kurtarma mürettebatı gemiyi iki günde temizler. Herhangi birinin gemiye dışardan girebileceği tek yer bu bölmedeki kaçış kapısıdır, ama denizaltının enerji üretim merkezine ulaşılmadıkça onun da bir yararı olmaz. En iyi çözüm hava basmasını önlemek için ivedi durum valflarını kapatıp sıkıştırmak ve torpil kovanlarını açıp sıkıştırarak içeriye su basmasını sağlamak. Sonra da dışardaki bir güç kaynağının yardımıyla bölmenin temizlenmeye çalışılması durumuna karşı emme tulumbalarının bağlantısını kesmek. Bu durumda ne yaptığımızı anlamaları belki bir buçuk günlerini alır, herşeyi yine yerli yerine koyup suyu dışarıya bcsmak ve içerdeki basıncı ayarlamaksa üç ya da dört saatlerini alır."

"Öyleyse makine dairesinin kapısını iyice kapamanızı öneririm."

"Onları birkaç saat daha oyalayacak bir şey daha var." "Nedir?"

"Reaktörleri kapatmak." "Olmaz," dedi Pitt sert bir sesie. "Hazır olduğumuzda

reaktörleri çalıştırmakla geçirecek kadar bol zamanımız olmayacak."

Dümenci Pitt'e anlamsız anlamsız baktı. "Her şeyi bozuyorsan, Tanrı yardımcımız olsun." Öteki denizciye döndü. "Pompaların bağlantılarını kes ve içteki torpil kovan kapaklarını aç. Ben de hava valflarını kapatıp dıştaki torpil kovan kapaklarını dışardan kapatayım." Pitt'e döndü. "Pekala, Pitt, istediğin yerine getiriliyor. Ama bir yeniliyorsan, sonra Sam Amca'nm Deniz Kuvvetlerinde bu yaptıklarımızı ödeyecek en yaşlı denizciler bizler oluruz." Pitt sırıttı. "Biraz şans yardım ederse, bu işten madalya bile kazanabiliriz."

Dümenci suratını eksilterek baktı. "Bundan kuşkuluyum, efendim, hem de çok."

Boland adamlarını nasıl seçeceğini biliyordu, iki kurtarma adamı işlerinin başına sakin ve kendilerinden emin bir tavırla gittiler. Sanki anma gününde Indianapolis hız yolundaki görev yerlerine giden teknisyenlerdi. Her şey pürüzsüzce haloldu. Dümenci dıştaki torpil kovanlarının kapaklarını açmak ve egzos çıkışlarını sıkıştırmak için kaçış kapısından dışarıya çıktı. Pitt bos bir yataktan aldığı bir parça yırtık battaniyeyle ayağını sarma işlemini daha yeni bitirmişti ki, dümencinin dışardan kaçış kapısına vurarak işini tamamladığmı belirten işareti verdiğini duydu. Bunun üzerine Pitt Farris'e işaret edip kaçış bölmesine çıktılar. O anda öteki denizci de alttaki bölmeye deniz suyunu basacak valfleri açmaya başlamıştı. İçeriye dolan suyla tavan arasında kalan altmış santimetre yükseklikteki havanın besinci eşit olduğundan denizci suya daldı ve içteki torpil kovanlarının kapılannı açtı. Kovandan giren deniz suyuyla birlikte içeriye mavi bir papağan balığının girdiğini görünce de şaşırdı.

Pitt hava tüpünü ve regülatörü takarken, Farris'e karşı güç kullanmak zorunda kaldı. Sonra da neler olduğunu anlamayan bakışlarla çevreyi süzen gözlerinin üzerine gözlüğü taktı.

"Ona göz kulak olurum, efendim," diyen denizci Farris'in yanına iyice sokuldu ve kolunu beline dolayıp sıkıca yakaladı.

Farris'in sorumluluğunu üzerinden atan Pitt yalnızca bir bas işareti yaparak teşekkür ederim demek istedi. Sonra da kendi dalış takımlarını giyinmeye başladı. Tabii, inişte boşalan hava tüpünü de değiştirerek dolusunu taktı, ardından, denizci bıçağının sapını kaçış kapısına vurarak dışardaki dümencinin kapıyı açmasını sağladı.

Kuramsal olarak dördü de kaçış kapısı açılınca denizaltıdan kaçan hava kabarcığı içinde rahatlıkla su yüzüne çıkabilirlerdi. Ama ne var ki bu kural beklenmeyen durumlarda geçerli değildi. Tıpkı o anda Pitt'in hava valfının kaçış

kapısı kenarına takılarak geride kalmasına neden olduğu gibi. Ötekiler Pitt'in hava kabarcığından oluşan bu asansörü kaçırdığını hiç farketmeden yüzeye doğru çıkarlarken, Pitt de onları arkalarından, çaresiz bir durumda seyrederek bir dakika kadar öylece asılı kaldı.

Pitt'in hava valfı serbest kalana dek tüm ağırlığını aşağıya doğru itmesi bir dereceye dek kolay olmuştu, ama yüzeye doğru yüzmeye başladığında yoluna başka bir tehlike çıktı. Bu bir Sphyrna Levini, yani bir köpekbalığı türü olan beş buçuk metrelik bir çekiç balığıydı. Pitt bir an için insanlara saldırdığı bilinen bir kaç tür köpekbalığından biri olan bu kocaman bir tonluk gri kütlenin kendisini umursamadan üzerinden geçip gideceğini sandı. Ama çok kısa bir süre sonra geniş ve dümdüz kafanın dönerek kendisine doğru yaklaştığını gördü. Hayvanın ustura gibi keskin bir sürü dişten oluşan ağzı kötü bir niyetle kıvrılmıştı.

Pitt'in Kusturucusu işe yaramaz bir durumda denizaltında kalmıştı, elindeki tek silah

March'ı öldüren eldiven görünümlü küçük silahtı. Pitt'in yaralı bacağı çevresinde oluşan kan bulutunu hedef aldıktan sonra çekiç biçimindeki kafasının uçunda bulunan kocaman bir gözü Pitt'e dikerek hafif bir yay çizip yoklaşan köpekbalığını Pitt büyülenmiş gözlerle izledi.

Canavar, Pitt'in çevresinde çizdiği yayı Pitt'e birkaç santim yakından sürünüp geçecek kadar küçülttü, Pitt tam yanından geçerken sol yumruğunu hızla canavarın solungaçlarına patlattı. Pitt kendi kendine ne yararsız ve ne gülünç bir davranış diye düşündü. Ama ani dokunuşu köpekbalığını şaşırttı ve bu davranış karşısında hızla dönüp uzaklaşan köpekbalığınm neden olduğu su basıncını hissetti. Oysa hayvan biraz sonra sert bir dönüş yaptı ve yine geri geldi. Pitt yüzü canavara dönük bir şekilde hayvanın yüzgeçlerini çılgıncasına tekmelemeye devam etti. Bir an başını kaldırarak hızla su yüzeyine göz attı. Daha dokuz metreden çok vardı. Anlaşılan başaramayacaktı. İnsan yiyen canavar ikinci saldırısını yapmak üzereydi. Ve Pitt elindeki son kozu oynamaya hazırlanıyordu.

Pitt eldiveni andıran silahı doğrulttu ve dikkatle nişan aldı. O anda canavarın ağzı açıktı ve kolu her an canavarın dişleri arasında kalabilirdi. Canavar iyice yakınına sokulunca Pitt de silahın düğmesine dokundu. Ve atışı, canavarın tam da soğuk bakışlı sol gözüne denk geldi.

Köpekbalığı çılgıncasına yana devrildi ve neden olduğu anafor Pitt'i kırılan bir dalgaya yakalamış gibi hızla geriye attı. Pitt tüm gücünü kullanarak kendini toparladı ve yüzeye doğru yüzmeye başladı. Bu arada, bir yandan köpekbalığını gözlüyor, bir yandan da başını Martha Ann'ın omurgasına çarpmamak için

yukarıya bakmaya çalışıyordu. Biraz ilerisine bir gölge düştü. Başını kaldırdığında altı metre yukarısmdaki dümenciyi gördü. Kendisine o yöne yüzmesini işaretetmekteydi. Pitt'in o anda bu çağrıya uyması için yaldızlı bir davetiyeye gereksinimi yoktu. Aradaki uzaklığı on saniyede aldı, sonra geri döndü ve canavarın yeni saldırısını bekledi. Kocaman yüzlü geniş kafalı ölüm makinesi bir an duraksadı ve sağlam olan sağ gözüyle tehdit edercesine dik dik bakıp güçlü yüzgeçlerini kullanarak koca gövdesini yine harekete geçirdi. Nasıl olduysa canavar beklenmedik bir davranışla ansızın hızla geri döndü ve inanılmaz bir hızla yüzerek suyun koyu karanlığında gözden kayboldu.

Tükenmiş ve perişan bir durumda bulunan Pitt, daha sonra yardım eden bir sürü elin, üzerindeki dalış takımlarını çıkardıkları dalma platformuna çekilip alınmasına memnuniyetle izin verdi. Pitt tam anlamıyla bitik durumdaydı, dikilen ve acı dolu bakışlarla kendisini izleyen Boland'ı gördü.

"March nerede?" Boland'm sesi buz gibiydi.

"Öldü," diyebildi Pitt yalnızca. "Olur böyle şeyler," dedi Boland ve yürüyüp uzaklaştı.

Pitt bakışlarını elindeki içkiye dikti. Yüzü aklından geçenlerle karmakarışıktı, ama gözleri kıpkırmızı ve yorgun görünüyordu. Ufukta batmak üzere olan tropikal güneşinin son ışıkları bir lumbuzdan içeriye süzülüyor, skoç vis, kisindeki buzda parıldıyordu. Ter içinde kalan Pitt içkisini bir dikişte bitirdi. Boland'a başından geçenlerin tümünü anlatması daha yeni bitmişti, şimdi de dinlenmesi gerektiği halde her nasılsa son bir saat içinde geçen korkunç olayların, daha da korkunç ve kötü olayların yalnızca bir başlangıcı olduğunu hissediyordu.

Boland içtenlikle, "March'ın ölümünden kendini suçlamamalısın," dedi. "Kaçış bölmesinden çıkamasaydınız ve March da o sırada boğulsaydı yine yapabileceğin bir şey olmazdı. Kaldı ki Sîarbuck'da bir çift katilin dolaştığını önceden hiçbir şekilde bilemezdin, bunu yalnız Tanrı biliyordu."

"Saçmaiama, Paul," dedi Pitt yorgun yorgun. "O genci denizaltıya girmeye ben zorladım. Bir şeyler kanıtlamak için o denli istekli olmasaydım şimdi yaşıyor olacaktı."

"Pekâlâ. Bir yaşam sona erdi ama öğrendiklerin tek bir kişinin yaşamından çok daha önemli şeyler. Starbuck'ı sağsalim Pearl Harbour'un güvencesine ulaştırabilmek için mürettebatımın tümünü yitireceğimi bilsem yine de bu uğurda sen ve ben de dahil herkesi feda etmekte bir an olsun duraksamam, bile."

"Ne yapmaya çalıştığını çok iyi anlıyorum, Paul," dedi Pitt.

Boland gülümsedi. "Amiraller üzerindeki etkin nedeniyle sana iyi davranıyorum. Bunun ötesinde senin acımasız bir operatör olduğunu düşünüyorum. Sanırım, ön torpil bölmesini suyla doldurmak gibi çılgınca davranışın gerisinde şeytanca bir plan gizli olmalı. Bunu bana da açıklar mısın?"

"Tabii, çok basit," dedi Pitt kısaca. "Starbuck'ı birkaç gün daha deniz dibinde tutabilmek için ona sabotaj yaptım."

"Devam et," dedi Boland ama o anda yüzündeki gülümseme birdenbire yok olmuştu.

"Başlangıç olarak, denizaltıda iki silahlı adamla açlıktan kupkuru olmuş ve kötü davranış görmüş denizci Farris vardı. Starbuck Farris'in kapatıldığı bir tür tutukeviydi. Hiçbir yere kaçamazdı, çünkü gidecek başka bir yer yoktu. Ayrıca nöbet tutan gözcüleri bile vardı. Bu gözcüler nereden geliyorlardı bilmiyorum ama sürekli olarak denizaltıda yaşamadıkları kesindi."

"Nasıl bu denli kesin konuşabiliyorsun?" "İçimdeki filozof bana öyle diyor. Erat yemekhanesindeki ve Subay salonundaki mutfakları kontrol ettim. En küçük bir yiyecek belirtisi yoktu. Oysa gözcüler yemek yemeliydiler. Farris bile hiç bir şey yemeden altı ay yasıyamazdı. Ya yakınlarda bilmediğimiz bir McDonald's (ABD'de çok ünlü bir dizi hamburger dükkânı) vardı ya da gözcüler yemek yemek için 'evlerine gidiyorlardı. Bence ikinci olasılık doğru. Onlar her kim olurlarsa olsunlar ve nereden gelirlerse gelsinler şu anda altımızda bir yerlerde pusuya yatmış Manha Ann'ı ele geçirmek için bir fırsat kolluyorlardır. Biz de önceki gemiler gibi kaybolursak o zaman Deniz Kuvvetleri Starbuck'ı tümüyle yitirmiş olur. Torpil bölmesini suyla doldurtmamın nedeni de buydu. Eğer garip dostlarımız Martha Ann'ın gerçek niyetini anlayacak olurlarsa, Donanmanın öteki gemileri daha ufukta bile görünmeden Starbuck'ı bu bölgeden çıkarıp çok uzaklara kaçıracaklarını düşünmek akılcı olur."

"Ama kurtarma işlemini yapacak mürettebatı buraya hava yoluyla üç saat içinde taşıyabiliriz."

"Çok geç kalmış oluruz. Demirlediğimiz andan beri zaman aleyhimize işliyor. Öteki gemilerin başına ne geldiyse aynısı belki bizim de başımıza gelecek."

Boland inanmamış gibi baktı. "Tüm anlattıkların gerçek dışı gibi görünüyor. Radara göre beş yüz millik bir alanda bizden başka tek bir gemi yok, ayrıca sonar da hiçbir denizaltının varlığını göstermiyor. Peki, Tanrı aşkına söyle, nereden saldırabilirfer?"

"Bu sorunun yanıtını bilebilseydim," dedi Pitt sinirli sinirli. "Hiç durmaz maaşımın yükseltilmesini isterdim... ve bunu elde ederdim de."

"Daha inandırıcı şeyler söyleyemezsen, burada sabaha dek demirli kalacak, ondan sonra da şafakla birlikte Starbuck'ı kurtarma çalışmalarına başlayacağız," dedi Boland.

"Sen öyle san," dedi Pitt. "Çünkü şafaktan önce Martha Ann de dipte, Starbuck'ı n yanında yatıyor olacak."

Boland yavaşça. "Unuttuğun bir şey var," diye üsteledi. "Pearl Harbour'a telsiz mesajı çekerek karanlık daha tümüyle bastırmadan önce tepemizde hava desteği sağlayabilirim."

"Yapabilir misin bunu?" diye Pitt sordu.

Boland içine işleyen Pitt'in yeşil gözlerinde o anda gereksiz bir kararlılık gördüğünü sandı, ama işin içinde Pitt olduğundan gördüğünün gerçek olmadığına karar verebilmesi çok güç bir işti. Oysa Pitt'in bakışları tümüyle gerçekti ve o anda duygulan neyse yüzündeki anlatım da onu yansıtıyordu. "Amirale mesaj çektin mi?"

"Evet. Senin denizaltıdan gönderdiğin mesaj grbi yalnızca sivil denizcilik frekansını kullandık."

"Starbuck'ın bulunuşuyla ilgili olarak Hunîer'm şu ana dek hiçbir mesaj çekmemiş olması sana biraz garip gelmiyor mu? Sen kendin söylemiştin. Denizaltıdan çektiğim telsiz mesajı bin millik bir alanda her alıcı tarafından duyulurdu. Nasıl oluyor da hiç 'Belanızı versin,' diye küfreden ya da 'Hava nasıl?' diye soran türden bir mesaj bile alamıyoruz? Neden Hunter ya da Gunn ayrıntılı bilgi istemediler? Büyük bir olasılıkla Amirale gerçekte hiçbir haber ulaştıramayacaksın, hatta şu senin aldatmaca yanıt şaft yatağı mesajını bile."

Pitt bu kez tam hedefi bulmuştu. Boland bir kaşını kaldırdı ve sessizce önünde duran iç haberleşme aygıtının bir sürü düğmesinden birine dokundu. "Ben Komutan Boland. Kara Altı Kodunu kullanarak Pearl Harbour'la bağlanti kurun. Ve bağlantı kurulur kurulmaz da bana bildirin."

"Kara Altı Kodu. Tamam, efendim," dedi hoparlördeki boğuk ses. Boland Pitt'e döndü. "Mesajımızın yerine ulaşmadığına seni inandıran şey nedir?"

"Lillie Marlene dışında daha önce kaybolan hiçbir gemi mesaj gönderebilmeyi başaramadı. Starbuck bile. Akılcı düşünürsek, bilinmeyen dostlarımız bulduğumuz şeyleri tüm dünyanın öğrenmesine izin vermeyecektir."

"Eğer haklıysan, bizim yayınlarımızı bozuyor olmalılar."

"Bundan en küçük bir kuşkun olmasın," dedi Pitt ciddi ciddi. "Neden kayıp gemilerden hiçbir imdat işareti alınmadığı sorusu da böylece yanıtlanmış oluyor. Aslında onlar imdat işaretleri göndermişlerdi, ama hiçbiri Oahu'daki deniz telsiz istasyonundan alınmamıştır. Bundan başka, Starbuck'm sözüm ona kaybolmadan önce gönderdiği yalancı yer koordinatlarını içeren mesajı da açığa kavuşmuş oluyor. Bilinmeyen dostlarımız gizli bir yere çok güçlü bir telsiz vericisi yerleştirmiş olmalılar. Belki de Hawai Adalarından birine. Yalnız bu iş için onlara denizde seyreden gemilerden gönderilen telsiz mesajlarını toplayacak yeterince uzun bir anteni dikebilmek için bir kara üssü gerekir.

"Komutan Boland?" diye hoparlörde bir ses duuyldu.

"Boland benim. Söyle, ne var?"

"Hiç, yalnızca hiçbir şey, 'efendim. Telsîz

bağlantısını kurduk ama Kara Altı Kodundan

değil. Bu kodu kullanarak onlara tam dört kez mesaj çektim. Ama sanki bu kodu bilmiyorlarmış gibi tek yaptıkları şey mesajı çekmemi istemeleri oldu. Bu işten birşey anlamadım. Komutanım. Oysa onların gönderdikleri rica mesajları kusursuzdu. Birisi şaka yapıyor, sanırım."

Boland haberleşm'e aygıtını kapadı. Bir süre ikisi de bir şey söylemedi. Önemli olan bağlantı kurmuş olmamız değil bağlantıyı yanlış kişilerle kurmuş olmamız, diye Pitt aklından geçirdi.

"Kötü," dedi Boland, yüzende acı dolu bir anlatım vardı.

"Bu sonuç yalnızca bir sorumuzu yanıtlamış oluyor. Peki, ama altı ay önce Starbuck'm mürettebatına gerçekte neler olmuştu? Ve Starbuck dipte öyle tertemiz ve düzenli bir durumda yattığına göre, neden çalıştırılıp harekete geçirilmemişti?"

"Ruslarla ya da herhangi bir yabancı güçle kapışabiliriz," dedi Boland. "Bu işi uzun süre gizli tutamazlar."

"Söylediğin delice bir şeye benziyor," dedi Pitt. "Starbuck'm ele geçirilmesinin bir tezgah ya da önceden planlanmış bir eylem olduğunu sanmıyorum."

"Haklısın. Delice bir şeye benziyor," dedr Roland da. "Bir nükleer denizaltıyı okyanusun ortasında önceden planlamadan ele geçirmeye çalışmak dünyanın en

kolay numarası değildir, kuşkusuz."

"Bu işi birisi yönetti," diye Pitt karşılık verdi. "March'la birlikte Starbuck'm gerek i

cinde gerek de dışında en küçük bir hasar belirtisi görmedik."

"Olamaz. Dışardan hiçkimse denizaltıya zorla giremez. Çünkü gelişmiş bir sürü aygıtın bu tür bir saldırıyı anında belirlemesi gerekirdi. Starbuck'taki otomatik uyarı sistemleri dışardaki kapıları ve havalandırma ağızlarını açmak için yapılacak en küçük bir zorlamada ölüyü bile yerinden kaldıracak denli güçlüydü. Denizaltının yanına balıklar dışında hiçbir canlı habersiz sokulamazdı."

"Ama hâlâ modern denizaltılar bile güverteye çıkılarak yapılacak saldırıları püskürtebilecek durumda değiller."

Boland tam karşılık vermek üzereyken, araya hoparlörden duyulan ses girdi. "Kaptan?"

"Söyle."

"Köprüye gelebilir misiniz, efendim. Burada görmeniz gereken bir şey var."

"Bir ipucu ver."

"Şey... efendim... akıl almayacak bir şey..."

"Hadi, aslanım, ne varsa çabuk söyle, öyle ağzında geveleyip durma."

Hoparlörde duyulan adamın sesi bir an duraksadı. "Sis, Komutanım. Sudan bir sis bulutu yükseliyor ve korkutucu bir sinema hilesi gibi su yüzeyini kaplıyor. Daha önce hiç böyle birşey görmemiştim. Gerçek olamaz."

"Hemen geliyorum oraya." Boland acı acı Pitt'e baktı. "Bundan ne anlam çıkarıyorsun?"

Pitt yavaşça mırıldandı. "Bence, Dubree'nin sözünü ettiği o ünlü sisle karşı karşıyayız."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Esinti nedeniyle suyun üzerinde döne döne yükselen beyaz renkte kalın bir yorganı andıran sis yoğun ve yapışkan ıslaklığıyla bunaltıcıydı. Köprüde bulunanlar gözlerini dalga dalga yükselen bu sise dikerek bir şeyler anlayabilmek için boşuna çaba harcadılar. Adamlar sisin ardında bulunan görünmeyen, dokunulmayan ya da anlaşılmayan bir şeyden korkuyorlardı. O anda bir nem örtüsü gemiyi yavaş yavaş kaplamaya başlamıştı bile. Batan güneşin kırılan ışığıysa garip bir portakal rengi ve gri karışımına dönüşmüştü.

Boland alnında boncuk boncuk biriken terleri kuruladı ve kendini rahatlatmak için dümen köşkünün penceresinden dışarıya şöyle bir bakındı. Sonra da, "Her şey yeterince doğal görünüyor, ne de olsa havanın yoğunluğu biraz yüksek," dedi.

"Güneşin aldığı renkten başka siste doğal olan bir şey yok," dedi Pitt. Görüş uzaklığı ançak Martha Ann'm burnuna dek uzanıyordu. "Havanın yüksek ısısı, günün şu anda bulunduğumuz saati ve saatte üç deniz mili hızındaki esinti doğal sis koşulları değildir." Pitt, Boland'ın yanından eğilerek yaklaşık bir dakika süreyle radarı inceledi, bu arada da kafasından bir şeyler hesaplayarak sık sık saatini kontrol etti. "Sis bulutunda hiçbir hareket ya da dağılma belirtisi görünmüyor. Rüzgar sis bulutunu kımıldatmadı bile. Doğa ananın böyle bir hilkat garibesi doğuracağından kuşkuluyum."

Pitt'le Boland sisin garip ışığında yandaki iskele köprüüstü kanadına çıktılar. Gemi yumuşak Pasifik dalgalarının etkisiyle bir iki derece yana kaydı. Sanki zaman durmuş gibiydi. Pitt havayı kokladı. İlk önce ne olduğunu çıkaramadı, ama daha sonra bağlantı kurmaya çalıştığı şeyi buldu: Bu çok eski bir anıydı.

"Okaliptüs!"

"Ne dedin?" diye Boland sordu.

"Okaliptüs," dedi Pitt. "Kokusunu aimıyor musun?"

Boland'ın gözleri sorarcasına kısıldı. "Bir koku duyuyorum, ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Sen nerede doğup büyüdün?"

Boland Pitt'in ısrarlı sorusu karşısında tüm dikkatiyle Pitt'e bakmaya başladı.

"Minnesota* da. Neden soruyorsun?"

"Aman Tanrım, bu kokuyu duymayalı yıllar oldu," dedi Pitt. "Okaliptüs ağacı Güney California yöresinde oldukça yaygındır. Farklı bir kokusu vardır ve yağı da solunum yolu ilaçları yapımında kullanılır."

"İyi, güzel de, hiç bir anlamı yok." "Haklısın, ama ortada inkâr edilemeyecek t>ir gerçek var o da bu sisin Okaliptüs koktuğu."

Boland Pitt'in yüzüne bakmadan konuşurken elini açıp parmaklarını kastı. "Ne öneriyorsun?"

"Açıkçası, buradan hemen toz olup gitmeyi öneriyorum."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum." Boland yine dümen köşküne döndü ve iç haberleşme aygıtının mikrofonunu kaptı, düğmesine dokundu. "Makine dairesi mi? En çabuk ne zaman hareket edebiliriz?"

"Ne zaman emrederseniz, Komutanım," diye geminin diplerinden gelen ses madeniydi.

"Öyleyse hemen!" dedi Boland. Yanındaki genç nöbetçi subayına döndü. "Demir alın, Yüzbaşı."

"Demir al," diye çocuk görünümlü Yüzbaşı emri yineledi.

"Araştırma odası mı? Ben Komutan Boland. Anormal bir durum var mı?

"Ben Stanley, efendim. Her şey normal. Sancak yönünde yüz metre açığımızda yüzen bir balık sürüsünden başka hiçbir şey yok."

"Ona kaç tane olduklarını ve büyüklükleri^ ni sor," dedi Pitt asık bir yüzle.

Boland sessizce başını eğdi ve istediğini araştırma odasına sordu.

"Aşağı yukarı iki yüzden çok ve üç kulaç derinlikte yüzüyorlar."

"Büyüklükleri ne, büyüklükleri?" diye Boland atıldı.

"Boyları bir buçuk iki metre arasında."

Pitt'in gözleri hızla hoparlörden Boland'a çevrildi. "Onlar balık değil, insan onlar!"

Pitt'in sözleri Boland'da gerekli etkiyi uyandırabilmesi için aradan kısa bir süre geçmesi gerekti, "insan mı?" diye Boland şaşkın şaşkın sordu, hiçbir şey anlamadan bu sözcükleri ezberlemeye çalışıyor gibiydi. "Bize deniz yüzeyinden nasıl saldırabilirler ki? Martha Ann' m güvertesi su yüzeyinden tam yirmi metre

yükseklikte."

"Saldıracaklardır. Bundan hiç kuşkun olmasın."

""Haklısın, saldıracaklar," dedi Boland sert bir sesle. Sonra da yumruğunu hızla pusula dolabına indirdi, bir mikrofon kaptı ve Pitt tüm gemide çın çın öten Boland'm sesini duydu. "Yüzbaşı Riley; tüm mürettebata silah dağıt. Davetsiz konuklarımız olabilir.""

"O denli büyük bir kalabalığı püskürtebilmek için bize birkaç tabancadan daha fazlası gerekecek," dedi Pitt. "Eğer güverteye çıkmayıbaşarabilirlerse o zaman onbeş kişinin iki yüz kişi karşısında yapabileceği çok az şey olur."

"Onları durduracağız," dedi Boland kararlı kararlı.

"En kötü olasılıkla gemini gözden çıkarmaya hazır olsan iyi edersin."

"Hayır," dedi Boland sakin sakin. "Bu hurda görünümlü eski tekne çok değerli görünmeyebilir ama yine de hâlâ ABD Deniz Kuvvetlerinin malıdır ve ben de onu başkaların öyle kolay kolay teslim etmeyeceğim. Amiral Hunter'a burada olanları anlat. Söyle ona..."

"Kendin söyle. Seni ve mürettebatını almadan helikopterimi bu gemiden havalandırmayacağım."

Boland'm dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İyi şanslar!"

"Uçuş platformunda buluşuruz." Pitt'in tüm söylediği bu oldu. Sonra da geri döndü ve kapıdan çıktı gitti.

Pitt helikopterin pilot yerine otururken vinleks koltuk nemli ve yapış yapıştı. Sis gemi üzerine iyice bastırırken Pitt de uçuş öncesi son kontrollerim yaptı. Hava boğucuydu ve gecenin karanlığı iyice çökmüştü. Geminin dışında hiçbir şey görünmüyordu. Denizde, gök de kaybolmuştu. Pilot kabininin pencerelerinden görünen tek şey elli metre karelik küçücük bir dünyaydı.

Pitt önce yardımcı güç ünitesini devreye sokacak kontakt anahtarını itti. Yardımcı güç ünitesinin elektrik enerjisi helikopterin türbinini iterken bir inleme sesi duyuldu ve türbin gittikçe artan bir hızla dönmeye başladı. Pitt önündeki göstergelerden türbinin yeterli hıza ulaştığını anlayınca da onu pervane dişlisine geçirdi ve kocaman pervaneler garip bir ıslık sesi çıkararak yavaş yavaş sisli havayı dövmeye başladılar.

Aygıt kontrol panosundaki göstergelerin ibreleri helikopterin normal çalışma durumuna geçtiğini gösterdiğinde Pitt yardımcı pilot koltuğuna uzandı ve

havluya sarılı Mauseri aldı. Silahı kucağına koydu, üzerindeki havluyu çıkardı. Sonra da silahın seri atış mandalını çevirdi ve pilot kabininden inerek hayalet gibi belli belirsiz ışığa bakmaya başladı. Hiçbir şey seçilmiyordu. Pitt topuklarının üzerine çömelerek silahın namlusunu karanlığa yönelttiğinden arkasında bulunduğu helikopterin kızağı kendisini bir ölçüde korumuş oluyordu.

Pitt bulunduğu yerde yalnızca doksan saniye beklemek zorunda kaldı. Sonra birdenbire geminin kıç parmaklığında hayalet gibi iki şekil belirdi. Güverteye atlayan bu iki gölge olduğu yerde sarsıla sarsıla çalışan helikoptere doğru yaklaşmaya başladı. Pitt gelenlerin Martha Ann'ın mürettebatı olmadıklarını kesin olarak belirleyene dek bekledi. Sonra da Mauseri konuşturmaya başladı.

Yarı çıplak iki şekil sessizce yere devrilirken ellerinden fırlayan ve Pitt'in de yabancısı olmadığı silahlar çelik güverteye çarpıp ses çıkardı. Pitt üç yüz altmış derecelik bir daire çirek olduğu yerde hızla döndü ve çevresini gözleriyle taradı, sonra da yere düşen iki adamı kısaca şöyle bir inceledi. Yerde yanyana iki büklüm yatıyorlardı ve Mauserden çıkan mermjlerin parçaladığı göğüsleri kan içindeydi. Nerdeyse üzerlerinde hiçbir şey yok denecek ölçüde kasıklarını örten incecik yeşil renkteki kumaş parçaları ve taşıdıkları silahlar Pitt'in daha önce Starbuck'da öldürdüğü adamlarda gördüklerinin aynısıydı. Pitt'in o anda görebildiği, daha doğrusu denizaltmdayken zamanı kısıtlı olduğundan gözden kaçırdığı tek fark, her iki adamın da koltuk altlarına tutturulmuş plastikten birer küçük kutuydu.

Pitt iki cesedi daha ayrıntılı incelemeye fırsat bulamadan gözüne parmaklıklarda sessizce yükselen başka bir şekil ilişti. Hemen silahı o yöne doğrulttu ve tetiğe hafifçe dokundu. Silahın sesi bir an için helikopterin dönen pervanelerinin çıkardığı sesi bozdu ve belli belirsiz şekil gensin geriye hızla yine sisin içinde kayboldu. Daha sonra Pitt dikkatle parmaklığın yanına sokuldu, elini parmaklığın üzerinde gezindirdi. Aradan kısa bir süre geçince de aradığı şeyi buldu. Bu bir tutunma kancasıydı, tutunmaya yarayan altı cdet kıvrık sivri ucu kalın bir sünger tabakasıyla gizlenmişti. Kancanın öteki ucuysa aşağıda sisten görünmeyen suya doğru uzanmaktaydı. O anda Pitt'in sis bulutuna gizlenerek denizden gelen bu garip adamların hemen hemen yüzden fazla gemiyi ve binlerce mürettebatı Pasifik Okyanusunun bu lanet olası kesiminde dibe sessizce nasıl gönderdiklerini anlaması kolay oldu.

Pitt'in düşünceleri ansızın yoğun bir ateşe başlayan 45'lik otomatik tabancaların, arada bir de sesi daha güçlü olan 30 kalibrelik karabinaların gürültüsüyle kesildi. Sesin içinden yaralananların attıkları çığlıklar yankılandı. Pitt kendisini bir an için gittikçe yoğunlaşan çarpışmalardan uzakta ve tümüyle

iigisizmiş gibi hissetti.

Serseri bir kurşun vınlayarak tam helikopterin yanından geçti ve oldukça ilerde suya düştü. "Tanrı cezasını versin!" diye bağırdı. Çok önemli bir yerine denk gelecek serseri bir kurşun helikopteri tümüyle bir anda yok edebilirdi.

Gözleri cam gibi parıldayan ve yüzlerinden terler süzülen adamlara dönüşen üç şekil sendeleye sendeleye uçuş platformuna ulaştı,. "Haydi, çabuk olun!" diye Pitt gürledi. "Kımıldayın biraz!" Pitt konuşurken adamlara bakmadı bile. Gözlerini karanlığa dikmiş tetikte bekliyordu. Platforma başka bir şekil daha yaklaştığında yaklaşık bir dakika geçmişti. Genç denizci panik içinde ileriye öyle bir atıldı ki ayağı nemli güvertede kaydı ve Pitt tam zamanında kolundan yakalamasaydı parmaklıkları, aşıp denize düşecekti.

"Yavaş ol!" diye Pitt genci uyardı. "Denize düşersen sonra eve kadar yüzmen gerekir."

"Özür dilerim, efendim," dedi denizci düşünmeden. "Alçak herifleri göremezsiniz, daha ne olduğunu anlamadan hemen burnunuzun dibinde bitiverirler."

Pitt sisin içinden dört adamın daha çıktığını görür görmez genç denrzciyi helikoptere doğru itti. Gelenlerden biri yanında Farris'i taşıyan dümenciydi. Starbuck'tan kurtulan tek kişi o anda çevresinde sürüp giden çarpışmanın" farkında bile değildi. Dalgın bir ilgisizliği simgeleyen donuk bakışlı gözlerini Pitt'e dikti.

"Onu yardımcı pilot yerine oturtun, sonara da sıkıca bağlayın," diye Pitt dümenciye, emretti. Ardından da dönerek tüm dikkatini geminin baş kısmına yöneltti. Bir şey görünme^ yen sisin oldukça ötesinden bir sürü ayak ses geldiğini duyunca elini kulağına siper etti ve sesleri dinledi.

"Pitt, orada mısın?" diye bir ses duyuldu.

Pitt de, "ilerlemeye devam et," diye karşılık verdi. "Ani hareketten kaçın!"

"O konuda hiç kaygın olmasın," dedi ses. "Bir yaralıyı taşıyorum."

Sisin içinden yüz yirmi beş kiloluk çarkçı Yuzbasi Harper çıktı. Omuzunda on dokuz yaşından daha büyük olamayacak bir genci taşımakta'ydı. Gencin yüzü kül gibiydi, sağ bacağından aşağı süzülen kalın bir kan sütunu aa kestane renginde koyu damlalar oluşturarak güverteye akıyordu. Pitt hemen atıldı ve Yüzbaşının adaleli kolundan yakalayarak uçuş platformuna çıkmasına yardım etti.

"Senden başka geride daha kaç kişi kaldı?"

"Biz sonuncuyuz," dedi Harper.

"Ya Komutan Bolanri?"

"O çıplak heriflerin tümü köprünün önünde Komutana ve Yüzbaşı Stanley'e çullandılar." iHarper'in sesi özür diler gibiydi. "Korkarım, ikisini de yakaladılar."

"Sen delikanlıyı helikoptere bindir ve kanamasını durdurmaya çalış," diye Pitt emretti. "Sonra da elinizde kalan silahlarla adamlardan 'toir ateş hattı oluştur. Ben son bir kez daha geride yaralı kalıp kalmadığını araştıracağım."

"Kendinize dikkat edin, efendim. Elimizdeki tek pilot sizsiniz."

Pitt karşılık vererek oyalanmadı. Hızla uçuş platformundan aşağı atladı ve kısa kısa soluk

alıp nemli güvertede ayaklarını sürüyerek bir şey görmeden ilerlemeye çalıştı. Sisin arasında beliren şekilleri Mauserini konuşturarak biçti geçti. Denizden gelen üç adam orak altında biçilen ekin gibi yere serildiler. Pitt önünde bir koridor oluşturmak için parmağını bir süre tetikten çekmedi. Daha sonra ayağı bir ipe takıldı ve güverteye boylu boyunca düştü, yerdeki perçin kabarıklıklarına çarpan göğsü yer yer çürüdü. Bir süre kımıJdayamadı, öylece yattı kaldı. Çünkü bu arada yaralı ayağı da çok şiddetli bir acıyla zonklamaya başlamıştı. Her yeri büyük bir sessizlik kaplamıştı, çevreden çıt bile çıkmıyordu. Ne bağırma sesleri yükseliyor, ne de patlayan silahların, namlularından çıkan alevler görülüyordu.

Pitt cankurtaran sallarını siper ederek, gözleriyle de küpeşteyi izleyerek güverte boyunca yerde emekleye emekleye ilerledi. Silahında son birkaç mermisi kalmıştı, bundan emindi. Bir ara eli kaygan ve nemli bir şeye dokundu. Daha bakmadan bunun ne olduğunu anlamıştı. Bu ıslak şey iz biçiminde karanlığın içine doğru uzanıyordu. Pitt de bu nemli şeyi izledi. Bu leke bazı yerlerde damla damla, bazı yerlerdeyse öteki izlerle birleşerek küçük bir gölcüğe dönüşüyordu, iz yerde hareketsiz yatan araştırma odası subayı Yüzbaşı Stanley'in ölüsünde sona eriyordu.

Pitt bunu anlayınca büyük bir öfkeden başka birşey hissetmedi, oma bu durumda bile aklı hâlâ başındaydı. Stanley için bir şey yapamamanın neden olduğu öfkeden yüzü kaskatı kesildi. Ne var ki kafasının derinliklerinden ge

len bir ses Boland'm daha ölmediğini fısıldadı ve kendisini Stanley'in yanından geçip ilerlemeye zorladı. Biraz daha ilerledikten sonra durdu, çevresini dinledi. Ön taraftan bir inleme sesi geliyordu.

Pitt görmeden neredeyse adamın üzerine çıkıyordu. Omuzuna bir metrelik zıpkın saplanmış olan Boland güverteyi enlemesine geçmeye çalışıyormuş gibi vücudunu karnının üzerinde çeke çeke sürünmekteydi. Başı öne eğik, yumruklan da iyice sıkıhydı. Göğsünü ve omuzlarını kaplayan tisörtüyse ıslak ve kıpkırmızıydı. Ba.şını kaldırarak şaşkın şçşkın Pitt'e baktı, yüzü duyduğu büyük acıdan çarpılmıştı. "Geri mi döndün?"

Pitt zoraki bir sırıtışla, "Ne yaptığımı şaşırdım," dedi ve devam etti. "Dişini sık, o zıpkının çıkması gerekiyor." Pitt silahını beline soktu, gözleriyle çevreyi kontrol ederek Boiand'ı yavaşça çekti ve onu daha rahat edebileceği bir duruma getirdi, iki eliyle zıpkının sapını yakaladı. "Üçe kadar sayıp çekeceğim, hazır ol."

"Şu işi bir an önce yapsana, sadist herif," dedi Boland, gözleri acı doluydu.

Pitt parmaklarını biraz daha sıktı ve "Bir," dedi. Sonra da ayağını Boland'm göğsüne dayadı, "iki," Pitt tüm gücünü kullanarak zıpkına hızla asıldı. Kandan kıpkırmızı olan zıpkın Boland'm omzundan sıyrılarak çıktı.

Boland öne doğru sarsılarak inledi, sonra da yine arkaya kaykıldı ve cam gibi gözlerle Pitt'e bakmaya başladı. "Orospu çocuğu," diye mırıldandı. "Üç demedin." Hemen ardından da gözleri yuvalarında yukarıya doğru kaydı vs kendinden geçerek bayıldı.

Pitt kan damlayan zıpkını yana fırlattı ve Boland'm baygın vücudunu sırtlayıp omuzuna aldı. Sonra da yere cömeldi, ambar kapakların! ve yükleme vinçlerini kendine siper ederek sırtındaki yükle zonklayan ayağının elverdiği ölçüde hızla koşmaya başladı. Yolda iki kez, o da sisin içinde belirsiz sesler duyduğunda durmak zorunda kaldı. Gücünün tükenmesi, başının da fırıl fırıl dönmesine karşın helikopteri Martha Ann'm güvertesinden havalandıramazsa on bir adamın öleceğini bildiğinden kendini zorlayarak yoluna devam etmeye çalıştı. Sonunda, soluk soluğa kalmış bir durumda yalpalayarak uçuş platformunun yanma ulaşabildi.

Zorlanan ciğerlerinin izin verdiği ölçüde, "Pitt geliyor," diye bağırdı.

Yüzbaşı Harper'in güçlü kollan Boland'ı Pitt'in omuzundan çekip aldı ve baygın durumdaki Komutanı helikoptere bindirdi. Pitt belinden Mauseri çıkardı. Namluyu geminin baş kısmına doğrultarak son kovan da güverteye düşene dek ateş etti. Daha sonra da helikopterin pilot kabinine tırmandı, kendini pilot koltuğuna fırlattı.

Pitt emniyet kemerini takmaya çalışmadı bile, hemen pervanelerin dönüşünü hızlandırdı ve helikopterin iniş kızağını uçuş platformundan yavaşça ayırarak

dikkatle dikine havalanmaya başladı. Helikopter sisin içinde iyice yükseldikten sonra da Pitt onu ileri doğru hamle ettirerek Martha Ann'dan uzaklaştırdı.

Gemiden ayrılır ayrılmaz Pitt helikopteri yan eğimden kurtarıo yere paralel duruma sokmaya çalışarak göstergedeki küçük top tam ortaya gelip durana dek gözlerini önündeki göstergeden ayırmadı.

Gök nerede? diye kafasının içinde kendi kendine bağırdı. Nerede? Nerede?

Ansızın gök göründü. Helikopter gecenin ay ışığına ulaştı. Helikopterin havayı döven pervaneleri onu daha da yükseklere çıkardıktan sonra bir posta güvercini gibi tembel tembel hantal gövdesinin aliminyum burnunu aynı yükseklikte tuttu ve ay ışığında oluşan gölgesini uzaklardaki Hawai'nin yeşil palmiyelerine doğru izlemeye başladı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Henry Fujima dört nesillik bir JaponHawaili ailenin hayatta kalan son üyesiydi. Kendi gibi babası, büyükbabası ve onunda babası hep balıkçıydı. Henry hava iyi olduğu sürece kırk yıldır elde yapılma sampanıyla (Uzakdoğuda kullanılan bir tür dibi düz kayık) denize açılarak inatla kolay bulunmayan orkinos balığı avlamaya çalıştı durdu. Hawai'de uzun yıllar çok yaygın olan sampan filoları artık görünmez olmuşlardı. Uluslararası balıkçılığın ve kurallara aykırı yollarla balık tutulmasının neden olduğu gittikçe artan bir rekabet sampanla balık tutanların aç kalmasına yol açtığından sonuçta tek bambu oltası büyük Pasifik'in yüzeye yakın sularına fırlatan yalnız Henry kalmıştı.

Henry sağlam küçük teknesinin arka platformunda ayakta durmaktaydı. Çıplak ayakları yıllardır tuttuğu binlerce balığın yağı sinen tahtaya sıkıca basıyordu. Otlasmı sabah erkenden atmıştı. O anda kafasında babasıyla birlikte balığa çıktığı günleri canlandırıyordu. Filo geceyi geçirmek için bir araya toplanıp birbirlerine bağlandığı zaman içki şişeleri sampandan sampana uzatılırken atılan kahkahaları ve mangallardan yayılan kömür kokusunu büyük bir özlemle anımsadı. Uzun zaman önce ölen kişilerin yüzlerini görüp artık hiç duyulmayan sesleri dinleyerek gözlerini kapadı. Daha sonra açtığında gözleri hemen ufukta beliren bir dumana takıldı kaldı.

Dumanın gittikçe yaklaşarak bir gemiye, ya da denizi yara yara ilerleyen pas içindeki eski bir şilebe dönüştüğünü gördü. Henry daha önce büyük bir ticaret gemisinin sulan bu denli hızla yararak yol aldığını hiç görmemişti. Geminin nerdeyse îoça deliklerine dek yükselen beyaz köpüklere bakarak hızının yirmi beş deniz miline yakın olduğunu tahmin etti ve dondu kaldı.

"Gemi rotasında ilerliyordu ve Henry de onun tam yolu üzerindeydi. Gömleğini çıkararak bambu kamışına bağladı, çılgın gibi ileri geri sallamaya başladı. Dehşet içinde geminin burnunun bir sineği yutmak için ağzını açan canavar gibi büyümesini izledi; Henry olanca gücüyle çığlık attı, ama küpeştede kimse görünmüyordu. Kaptan köprüsü de boştu. Büyük paslı gemi sampanmı paramparça edip yorgun küçük teknesini tahta parçalarından oluşan bir serpinti biçiminde darmadağın ederken çaresiz bir şaşkınlıkla bakakaldı."

Henry suyun içinde çanını dişine takarak gemiden uzaklaşmaya çalıştı, ama bu arada

kayıp geçen geminin midyeyle kaplı sualtı kesimli kollarını doğradı. Sonra da geminin uskuru suyu döve döve yanından geçti gitti ve kendisini ölümcül bir biçimde dönen uskur kanatlarının arasına çekilmekten kurtaran tek şey umutsuzca yaptığı çırpınışları oldu. Su yüzeyine ulaştıktan sonra da dümen suyunun döne döne ve hızla hareket eden dalgalan arasında soluk alabilmek için büyük bir savaş verdi. Bu arada ayaklarını suyun içinde yavaşça hareket ettirdi, gözlerindeki tuzlu yanmayı ovaladı ve kanı da kesiklerle dolu kollarından akmaya devam etti. Ama sonunda başını suyun üzerinde tutmayı başardı.

Pitt kendisini en sonunda oteldeki dairesine attığında saat sabahın onunu geçiyordu. Yorgundu ve kapadığı zaman gözleri batıyordu. Hafifçe topallamaktaydı. Yaralı bacağındaki sargı yenilenmişti ve küçük bir kasılma dışında hiçbir şey hissetmiyordu. O anda dünyada her şeyden çok istediği tek şey kendini yatağa atıp uyumak ve son yirmi dört saati unutmaktı.

Helikopterdeyken Martha Ann'ın mürettebatını Pearl Harbour'a ya da Hickam Field'daki helikopter alanına indirmesi için verilen tüm emirleri dinlememişti. Onun yerine, helikopteri Oahu'nun güney kıyısına yukardan bakan yüksek bir tepe üzerine oturtulmuş büyük beton bir yapı olan Tripler Askeri Hastanesinin Acil Servis girişinden en çok el!i metre uzaklıktaki

çimenlik alana yavaşça indirmişti. Boland ve yaralı genç denizci tekerlekli sandalyelere konup süratle ameliyat masalarına götürülene dek beklemiş, ancak ondan sonra yardımsever genç bir askeri doktora bacağındaki yarığı dikmesi için izin vermişti. Daha sonra da gizlice bir yan kapıdan çıkmış, elini sallayıp bir taksi durdurmuş ve Waikiki Kumsalına gelirken arabada yol boyunca kestirmişti.

Birisi kapıyı yumruklamaya başladığında kendi yatağında alışık olduğu rahatlığı içinde yatalı yarım saatten çok olmamıştı. Bunu ilk önce kafasının derinliklerinden gelen bir sese benzettiğinden duymamaya çalıştı ama kapının yumruklanması kesilmeyince kendini zorlayarak yataktan kalktı, yalpalaya yalpalaya kapıya ulaştı ve açtı.

Karşısında korku nöbetine tutulmuş bir kadının alışılmamış bir güzelliği duruyordu, sanki içinde uzun süredir gizli kalmış hayvansal bir dürtü onu büyük bir istekle yaşama bağlıyor gibiydi. Üzerinde kalçalarını güçlükle örten kırmızı ve sarı çiçek desenleriyle süslü kısacık bir giysi vardı ve korku dolu gözlen Pitt'in yüzüne dikilmişti.

Pitt geri çekilip içeriye girmesini işaret et•meden önce bir süre öylece kalakaldı. Adrian, aman Yarabbi!"

Kadın. "Onu öldürdüler," dedi içini çekerek.

Pitt kollarını uzatarak onu geriye itti ve solgun nemli gözlerine dik dik baktı. "Neden söz ediyorsun sen?"

Sözcükler kadının ağzından birbiri ardına dökülmeye başladı. "Orada yatakta yatıyordum... bir arkadaşımla birlikte, içeriye teras penceresinden girmişler. Üç kişiydiler. Öylesessiz davrandılar ki, iş işten geçene dek odada olduklarını bile anlayamadık. Erkek arkadaşım onlara karşı koymaya çalıştı ama ellerinde ses çıkarmayan acayip küçük silahlar vardı. Arkadaşımı vurdular. Tanrım, hem de en az on kez ateş ettiler. Kanı her yere saçıldı. Dehşet verici bir şeydi."

Kadın titriyordu. Pitt onu kanepeye götürdü, sonra da kollarının arasına alarak sıkıca sarıldı.

"Bense çığlık attım ve koşarak dolaba girdim, kapısını da içerden kilitledim. Kahkahayla güldüler. Dolabın dışında dikilerek kahkahalar atmaya devam ettiler. Benim dolapta kapana kısıldığımı sanıyorlardı, oysa dolap iki yönlüydü. Arka yüzü de konuk yatak odasma açılıyordu. Hemen askıdan bir giysi kaptım ve konuk odasının penceresinden kaçtım. Polise gitmek istemedim. Korkuyordum. Babama telefon ettim ama bürosundan rahatsız edilemeyeceği söylendi. Panik içindeydim. Gidebileceğim başka hiçbir yer, ya da yardım isteyebileceğim başka hiç kimse yoktu. O nedenle de buraya geldim."

Adrian gözyaşlarını sildi. Ayağa kalkarak ışığın önünde dikilince de Pitt ince giysisinin içinde hiçbir şey olmadığını gördü. "Bu bir karabasan," diye mırıldandı, "iğrenç ve kötü bir karabasan. Neden böyle bir şey yaptılar? Neden?"

Pitt tatlılıkla, "Her şey sırayla," dedi. "Önce doğru banyoya git ve yüzünü düzene sok. Gözündeki boya çenene inmek üzere. Ondan sonra da bana onîarın kimi öldürdüklerini söyleyeceksin."

Kadın hızla geriye çekildi. "Hayır, söyleyemem."

Pitt, "Kafanı çalıştır," diye atıldı. "Ortada evini süsleyen bir ölü var. Onu ne kadar gizli tutabileceğini sanıyorsun?"

"Ben... bilmiyorum."

"Honolulu polisinin o ölüyü bulması topu topu yirmi dakika alır. Peki, öyleyse kendini neden feda ediyorsun? Yoksa öldürülen evli ve on çocuklu yöresel bir ünlü kişi ya da onun gibi birisi mi?"

"Daha da kötüsü. Babamın bir arkadaşı." Bakışları yalvarır gibiydi.

Pitt, "Adı ne?" diye sordu.

"Albay Orl Cinana," diye yavaşça mırıldandı. "Babamın filosunda görevli."

Pitt adamı tanıdığını belli etmeyecek denli oklı başındaydı. Aslında bu iş düşündüğünden de daha kötüydü. Kadına eliyle banyoyu işaret etti ve "Git!" dedi.

Kadın söz dinleyerek sessizce yürüdü, banyoya girdi ve geriye dönerek garip bir biçimde beceriksizce gülümsedi, sonra da kapısını kapadı. Pitt lavaboya çarpan su sesini duyar duymaz telefona uzandı. Adnan'dan daha şanslıydı. 101. Filonun santral görevlisine adını söyledikten beş saniye sonra Amiral Hunter'in sesi gürlemeye başladı.

"Neden hemen bana rapor vermedin?" diye saldırdı.

"Daha sonra uzun uzadıya ayrıntılı bir rapor verecektim, Amiralim," diye Pitt karşılık verdi. "Ama iyice temizlenene ve birkaç saatlik uyku çekene dek size hiçbir yararım ola"rnazdı. Oysa, kızınız sağolsun, onun sayesinde uyumak kısmet olmadı."

Hunter yine konuşmaya başladığında bu 'kez sesi değişmişti. "Kızım mı? Adrian mı? Senin yanında mı?"

"Evinde şu anda bir ölü bulunuyor. Size 'ulaşamadığından buraya, yanıma gelmiş."

Hunter bir iki saniye duraksadı. Sonra da sesini iyice yükselterek. "Bana ayrıntıları anlat," dedi.

"Ondan öğrenebildiğim kadarıyla Pasifik Girdabında karşılaştığımız dostlarımız teras penceresinden içeriye girmişler ve adamı öldürmüşler. Adrian da iki yönlü bir dolaptan kaç:mış."

"Yaralı mı?"

"Hayır."

"Sanırım, polis olanları biliyordur."

""Şansımız var ki, polise telefon etmemiş. Bildiğim kodarıyla, kurban da kızınızın halısını kanıyla kirletmeyi hâlâ sürdürüyor.""

"Telefon etmediği için Tanrıya şükürler olsun. Güvenlik görevlilerimi hemen oraya gönderiyorum." Pitt telefonun başından ayrılan Hunter'in karşı tarafta boğuk bir sesle emirler yağdırdığını duydu. O anda gözlerinin önünde emir alan herkesin korkutulmuş tavşanlar gibi koşuşturmaya başladığını canlandırdı. Hunter bir sure sonra yine telefonun başına geldi ve Pitt sordu. "Kurbanın

kimliğini belirlemiş mi?"

Pitt yanıt vermeden önce derin bir soluk aldı. "Albay Orl Cinana'yrnıs."

Hunier mükemmel biriydi. Pitt onun böyle biri olduğunu daha önce anlayamamıştı. Hunter'in şaşkınlığı çok kısa sürdü. "Adrian ve sen, buraya en çabuk ne zaman gelebilirsiniz?"

"En az yarım saat sonra. Benim araba hâiâ Honolulu limanında park edilmiş durumda bulunuyor. Taksiye binmek zorundayız."

"Öyleyse olduğunuz yerde kalsanız daha iyi olacak. Bu katiller her yere dağılmışa benziyorlar. Yanınıza hemen silahlı koruyucular gönderiyorum."

"Pekâlâ. Bir yere ayrılmadan onları bekteyeceğiz."

"Bir şey daha. Kızımı ne zamandan beri tanıyorsun?"

"Tümüyle bir rastlantıydı, efendim. Size Starbuck'ın kapsülünü getirdikten birkaç saat sonra gittiğim bir partide karşılaştık," Pitt son derece doğal görünmeye çalışmak için büyük bir uğraş verdi. "Adınızdan söz ettiğimi duymuş, yanıma gelerek kendisini tanıttı." Pitt o anda Hunter'in ne düşündüğünü bildiğinden konuşmasını sürdürdü. "Sanırım, söyleşi sırasında Moana Towers otelinde kaldığımdan söz etmiş olmalıyım. O da daha sonra panik için . deyken bunu anımsamış ve yanıma gelmiş."

"Adrian yaşantısını nasıl oluyor da böyle bozuyor anlamıyorum. Aslında çok iyi bir kızdır," dedi.

Pitt hiçbir şey söylemedi. Hem insan bir babaya kızının günün on sekiz saatini içkiden ya da uyuşturuculardan sarhoş bir durumda geçiren bir seks delisi olduğunu naşı! söyleyebilirdi ki?

Pitt'in o anda aklına gelen tek şey, "Göndereceğiniz koruyucular gelir gelmez Pearl Har.bour'a doğru yola çıkarız," demek oldu. Sonra da telefonu kapadı, kendisine bir skoç viski doldurdu. Ve içtiği viskinin tadı o anda lavabo açıcısı gibi geldi.

On dakika sonra geldiler, ama onları Pearl Harbour'daki Amiral Hunter'ın karargâhına götürmek için değil, Adrian'ı kaçırmak ve Pitt'i de öldürmek için. Pitt tüm dikkatini o anda kanepede bir bebek gibi kıvrılmış bir durumda sakin sakin kestiren Adrian'a ve ön kapıya vermişti. Pitt ense kökündekl derisinin patiayacakmış gibi gerildiğini hissetti. Telefona atılacak zamanı yoktu.

Tepeden sarkıtılan iplerle inmişlerdi. Beş kişiydiler. Balkondan Pitt'in yatak

odasına sessizce girmişler ve ellerindeki garip silahlarını Pitt'in kalbine değil, arna doğrudan doğruya kanepede olanlardan habersiz uyumakta olan Adrian'ın beynine doğrultmuşlardı.

"Kıpırdarsan kadın ölür," dedi ortadaki adam. Bu, pırıl pırıl parlayan sarı gözleri olan dev gibi biriydi.

Uğradığı büyük şaşkınlığın ilk birkaç saniyesinde Pitt'in farkında olduğu tek şey hiçbir şey hissetmediğiydi. Ve bu duyu eksikliği de nasıl olduysa onun tüm düşünebilme yeteneğini yok etmişti. Ama kısa bir süre sonra yavaş yavaş acı gerçeği anlamaya başladı. Bu gerçek, önünde dikilen iriyarı adamın bir haftadır kaderini etkileyen kişi olduğuydu. Bu, düşlerinde ve karabasanlarında gördüğü sarı gözlü adamdı. Yıllarca önce Piskopos Müzesinin arşivlerinden Kanoli'nin gizemini çözen adamdı. Dev adam Pitt'in yanına sokuldu. Yetmişine yaklaşması gereken biri için çok genç görünüyordu Aradan geçen yıllar ne derisini kırıştırmış, ne de adalelerini pörsütmüştü. Denize girmek için hazırlanan herhangi biri gibi giyinmişti, yani üzerinde şortu, omuzunda da öylesine atılmış bir otel havlusu vardı. Oysa ötekilerin üzerinde günlük sokak giysileri bulunuyordu. Adamın yüzü ince ve uzundu, dağınık sık saçlarıysa gümüş rengindeydi.

Dev yerden iki metre yüksekteki hipnotize edermiş gibi bakan sarı gözleriyle Pitt'i süzerken bir barrakuda (ince uzun bir tür yırtıcı balık) dostluğuyla gülümsedi.

"Ulusal Sualtı ve Denizcilik Örgütünden Dirk Pitt." Sesi sakin ve derinden geliyordu, ama içinde kötülük ya da tehdit belirtisi yoktu. "Sizinle tanışmak bir onurdur. Benim için her zaman elde edemediğim bir eğlence kaynağı olan serüvenlerinizi yıllardır büyük bir ilgiyle izledim."

"Beni eğlenceli bulduğunuza sevindim." "Korkusuz biri gibi konuştun. Ben de senden böyle bir davranış bekliyordum." Dev adam başıyle ötekilere bir işaret yaptı. Pitt daha ne olduğunu bile anlayamadan adamlar kendisini yakalayıp zorla bir sandalyeye oturttular.

"Sizi sıkıntıya soktuğum için özür dilerim, Bay Pitt. Bu pis bir iş ve tüm pis işler gibi de zevksiz. Ama ne yapalım ki aynı zamanda da gerekli. Şanssızlığınız sizi bu işe sokmak zorunda kalışımda. Sizi yalnızca bir kurye olarak kullanmak istemiştim. Ama olaylara bu denli çok karışacağınızı hiç düşünemedim."

"Önceden planlanarak sahneye konmuş bir oyun," dedi Pitt yavaşça, "Starbuck'ın mesaj kapsülünün bulunmasında beni aldatabilmek için bir fırsat kollayarak çevremde ne kadar süre dolandınız durdunuz? Hem neden ben? On

yaşındaki bir çocuk bile o kapsülü kumsaldan alıp Amiral Hunter'a ulaştırabilirdi."

"Etki, Binbaşım. Etki ve inanılırlık. Washington'da sözü geçen dostlarınız var. Ayrıca NUMA'daki göreviniz de oldukça saygı uyandıracak nitelikte. Mesajın doğruluğu konusunda kuşkular belireceğini biliyordum ve o nedenle de mesajın etkili ve inanılır olması için senin ününe güvendim." Hafifçe gülümsedi ve •elini dalgalı gümüş rengindeki saç yığınının arasında dolaştırdı. "Ama daha sonra bunun çok üzücü bir seçim olduğu anlaşıldı. Çünkü Amiral Hunter'ı Komutan Dupree'nin mesajının gerçek olmadığına inandıran kişi sen oldun."

Pitt alaylı alaylı, "Yazık olmuş," dedi ve bir sondaj yapmaya karar verdi. "Muhbirin de hiçbir şeyi kaçırmamış."

"Evet. Bize zaman zaman büyük yardımları oldu."

Uzun bir sessizlik oldu. Pitt başını çevirerek Adrian'a baktı. Hâlâ kanepede iki büklüm 'bir durumda sakin sakin yatmaktaydı. Bu du

rumda şanslı sayılır, diye Pitt aklından geçirdiL Çünkü hiçbir şeyin farkında değildi. Dikkatini yine deve yöneltti. "Bana adını söyleme lütfunda bulunduğunu anımsamıyorum."

"Boş ver. Nasıl olsa adımın sence bir önemi yoktur."

"Eğer beni öldüreceksen, sanırım bundarv. kimin sorumlu olacağını bilmeye hakkım vardır."

Dev adam bir an duraksadı, sonra da başını salladı ve yalnızca, "Delfi," dedi.

"O kadar mı?"

"Delfi yeter."

"Ama bir Yunanlıya benzemiyorsun." O1 anda Pitt'in kollan ve elleri arkasında kordonla sıkıca bağlıydı. Adamlardan ikisi hâlâ silahlarını Adrian'a doğrultmuş başında dikiliyorlardı. Öteki iki adam da Pitt'i bağlama işini bitirmiş, geri çekilmişlerdi: Delfi dışında tümü denormaldi. Orta boyda ve kiloda bronz tenliydiler. Üzerlerinde de pantolon ve çiçekli Hawai gömlekleri vardı. Yüzleri anlamsızdı. Delfi'nin gizli otoritesine sessizce itirazsız boyun eğiyorlardı. Delfi emrettiğinde kendilerini hemen öldüreceklerinden Pitt'in en küçük bir kuşkusır yoktu.

"Acımasız ve işbilir bir örgüt kurdun. Çağın büyük gizemlerinden birini oluşturdun. Binlerce denizciyi öldürdün. Peki, ama neden?"

"Özür dilerim, Bay Pitt. Bu, sonunda kötü adamın kahramana her şeyi açıkfadığı bir tiyatro oyunu değil. Gereksiz konuşmalarla dolu ne yalancı heyecan gösterilen, ne uzatılmış dönüm noktaları, ne de gerilim dolu açıkfamalor olacak. Çünkü yaptıklarımı bir Lavella, ya da bir Roblemann'dan daha az akıllı herhangi birine anlatmam zamanı boşa harcamaktan başka bir şey olmaz."

"Peki, beni nasıl öldüreceksin?"

"Bir kaza süs vererek. Suyu sevdiğin için ölümüne de su neden olacak. Banyodaki küvette boğulacaksın."

"Biraz garip görünmeyecek mi?"

"Pek değil. Niyetim bunu inandırıcı bir biCimde yapmak. Polis yalnızca banyo yaparken aynı zamanda da elektrikli makinenle sakal traşı olduğunu sanacak. Tabiî, böyle bir şeyin aptallık olduğu kabul edilecek. Ve makinenin elinden kayarak küvete düştüğüne inanacaklar. Elektrik akımının seni bayılttığını sonra da başının suyun altında kaldığını ve boğulduğunu düşünecekler. Olayı inceleyen polisler bunun kaza sonucu bir ölüm olduğunu rapor edeceklerdir. Olamaz mı? Daha sonra da adın gazetelerin ölüm sütunlarında yer alacak ve zamanla Dirk Pitt akrabaları arasında eski bir anıya dönüşecek."

"İçtenlikle belirteyim ki bu denli çabaya değdiğimi öğrenmek beni çok şaşırttı."

"Zekice planlanıp otuz yıldır başarıyla uygulanan büyük bir işi az kalsın tümüyle bozacak olan birine uygun bir son."

"Merakımı bağışlayın, ama Adrian ne olacak?" diye Pitt sordu. "Küvette traş olurken ikimizde birlikte boğulursak o zaman çok saçma görünebilir."

"İçin rahat etsin. Bayan Hunter'a hiçbir zarar verilmeyecek. Onu rehine olarak götüreceğirn. Böylece Amiral Hunter Pasifik Girdabm.daki araştırmaları sürdürmeden önce iki kez : düşünmek zorunda kalacaktır."

"Böyle bir şey Hunter'i iki dakikadan çok etkilemeyecektir. Onun kitabında görev ailesinden daha önce gelir. Zamanını boşa harcıyorsun. Onu bırak, gitsin."

Delfi, "Ben aynı zamanda ilkelerine düşkün birisiyim," dedi. "Bir kez, bir şey yapmayı tasarladım mı bir daha ondan asla vazgeçmem. Aslında benim amaçlarım çok basit. Tek istediğim komünist ülkelerin yıkıcı planlarından ve ABD'nin emperyalist etkilerinden uzak kalmak. Bu iki güç sonunda uygarlığı yok edecekler. Ama ben yaşamaya niyetliyim."

Pitt kendi kendine, zaman kazanmalıyım, diye düşündü. Devi sürekli

konuşturması gere* kiyordu. Birkaç dakika sonra Hunter'in adamîarı kapıda gözükebilirdi. Bu nedenle de o anda elindeki tek silah konuşmaktı.

Pitt sert bir s'esie, "Delisin sen," dedi. "Yaşayacağım diye yıllardır büyük bir toplu kıyım yaptın durdun. Bana komünizm ve emperyalizm gibi eskimiş basmakalıp sözler söyleme. Sen çağdışı kalmış birisin, Delfi. Senin türün biryantinli saçlarla ve tek atlı arabalarla birlikte çoktan tarihe gömüldü. Sen yarım yüz yıldır gömülüsün ve bunun farkında bile değilsin."

Delfi'nin yüzündeki sakin görünüş hafifçe bozuldu. Yanakları kızardı. Ama hemen kendisini yine toparladı.

"Filozofça sözlerini kabalığına veriyorum, Binbaşım. Tahrik edici tutumun birkaç dakika sonra benim için hiçbir anlam taşımayacak."

Bir baş işareti yaptı ve adamlardan biri küvete su doldurmak için banyoya gitti. Pitt ellerini oynatmaya çalıştı. Bileklerindeki ip birçok kez. sarılmasına karşın derisinde çürük izi bırakmaması için çok sıkı bağlanmamıştı, biraz gevşekti.

Pitt tam o anda birdenbire koklama organlarının kendisini aldattığını sandı. Çünkü daha önce de duyduğu o tatlı, mis gibi kokuyu duymaya başlamıştı. Gerçek olamazdı, ama yine de o kadının orada olduğunu anlamıştı. Summer odadaydı.

Delfi sessizce Adrian') işaret etti ve Pitt'i bağlayan adam cebinden küçük bir kutu çıkardı. İçinden çıkardığı şırıngaya iğnesini taktı ve Adrian'ın kısacık giysisinin uçunu kaldırarak iğneyi kadının kalçasına pervasızca daldırdı. Adrian hafifçe kımıldadı, iç çekti, kaşlarını çattı ve sonra da birkaç saniye içinde komaya yakın derecede derin bir uykuya daldı. Delfi'nin yardımcısı seri hareketle şırınga kutusunu yine cebine koydu, Adrian'ı sırtladı ve efendisinin yeni emirlerini beklemeye başladı.

"Korkarım ayrılma zamanı geldi," dedi Deifi.

"En önemli bölümü izlemeden mi gidiyorsun?".

"Beni ilgilendiren başka bir şey kalmadı."

"Adrian'ı bu binadan asla çıkaramayacaksın."

"Bodrumdaki garajda bizi bekleyen bir araba var," dedi Delfi, kendini beğenmişeesine. Kapıya doğru yürüdü, hafifçe araladı ve koridoru gözetledi. Delfi tam kapıdan çıkmak üze

reyken Pitt arkasından haykırdı. "Son bir soru daha Delfi." Dev bir an duraksadı ve düşünerek Pitt'e .bakmaya başladı.

"Adının Summer olduğunu söyleyen KİZ neyin nesidir?"

Delfi pis pis sırıttı. "Summer benim kızını olur. Eliyle de veda işareti yaptı. "Hoşça kal. Binbaşı."

Pitt umutsuzca son bir tahminde daha bulunmaya çalıştı. "Kanoli'de bulunan adamianna selamlarımı götür."

Delfi'nin bakışları sertleşti. Bir anda kafasında bir kuşku belirir gibi oldu, ama Pitt'e bakınca bu kuşku hemen kayboldu.

"Hoşça kal," dedi Delfi ve sonra da bir göJge gibi hole süzüldü.

Pitt Delfi'yi daha çok oyalamakta ve Adnan'ın kaçırılışını önlemekte başarılı olamamıştı. Banyodaki adam dışarı çıkıp Pitt'e başıyla işaret ettiğinde ve daha sonra yine banyoya girdiğinde Pitt sandalyesine bağlı, acı içinde oturmaktaydı. Öteki nöbetçi silahını bir sandalyeye koydu ve Pitt'e yaklaştı. Adamın yuvarlak ve alışılmış yüzünde en küçük bir sadistlik belirtisi yoktu.

Pitt inen darbeyi gördü ama sakınması için çok geç kalmıştı. Yalnızca başını öne eğebildi. Adamın yumruğu kafasının tam tepesine indi ve Pitt'î balkon perdesine doğru sandalyesiyle birlikte yere yıktı.

Darbenin etkisinden Pitt'in gözleri karardı, bayılmak üzereydi. Ama hızla silkindi ve sersem gibi ayakları üzerinde dikilmeye çalıştı. O an

da hayal meyal yerdeki halıya diz çöken adarm gördü, eğri büğrü bileğini öteki eliyle tutmuş yaralı bir hayvan gibi inlemekteydi. Alçak herif bileğini kırmış olmalı, diye Pitt düşündü ve Pitt'in yüzüne açı bir gülümseme yayıldı. Çünkü kafasındaki ağrı kırık bir kemiğin verdiği açı yanında hiç kalırdı.

Pitt hareket etmeden olduğu yerde durdu. Sonra perdenin arkasından uzanan bir el koluna dokundu. Pitt bir bıçağın ileri geri hareket ederek kollarına ve bileklerine sarılı kordonu kestiğini hissetti. O tatlı ve mis gibi koku dalga dalga vücudunu kaplamaya başlamıştı. Bir an sonra da kordonun kesilmesi sona erdi ve iki tarafı da keskin küçük bir bıçak dikkatle sağ avçuna dokundu. Pitt geri dönmeye ve onu gizleyen perdeyi açmaya kalkışmadı. Yerine bıçağı sıkıca kavradı ve elinin karıncalanmasını gidermek için parmaklarını açıp kapadı.

Yerdeki adam derinden derine inlemeyi kesti ve Pitt'e doğru halının üzerinde sürünmeye başladı. Arkadaşıysa banyoda kendi işiyle ilgiliydi, küvete dolan suyun sesinden hiçbir şeyin farkında değildi. Odadaki adam kırık bileğini

kucağına yerleştirdi, sağlam eliyle sandalyeye uzandı ve silahı kaptı. Sonra da duyduğu acıdan ve öfkeden Delfi'nin kaza ölümü görünmesi konusunda verdiği emirleri bir kenara iterek silahın namlusunu Pitt'e çevirdi ve onun tam göğsüne nişanladı.

O anda Pitt'in vücudundaki her delikten ter boşandı. Yerdeki adama karşı hiçbir hareket yapamazdı, çünkü adam çok uzaktaydı. Aradaki uzaklığı aşmak için ileriye doğru atıldığı an

da adamın elindeki silah kendisini delik deşik edebilirdi. Adam işkence yapar gibi uzun bir süre Pitt'e yalnızca bakarak öylece bekledi. Sonra da yavaş yavaş ilerlemeye başladı, önce bir dizini sonra da ötekini öne atıyordu. Her öne yaptığı harekette otuz santim ilerliyordu. Aralarında daha bir buçuk metre vardı. Yine de çok fazlaydı.

"Pitt kahrolası bir işkence içindeydi. Bir metre; Pitt umut verici bir atak yapıp adamı öldürebilmesi için aralarındaki uzaklık bir metre olmalıydı. Bu bir kol boyu uzaklığıydı. Gereken uzaklığı hesap ederken kendi kendine bunun bir kol boyu olduğunu söyledi."

Adam daha da yakına süründü. Silahın namlusu Pitt'in göğsüne çevriliydi. Namluyu zaman zaman da alnına doğru yöneltiyordu. Bir keresinde de Pitt'in erkeklik organlarına doğru indirince yüzünü yılışık bir gülümseme kapladı.

Sabır, dedi Pitt kendi kendine. Sabır. Kafasında o an için en önemli iki sözcüğü tekrarladı. Sabır ve umut. Belki başarılı olabilirdi, adam istediği uzaklığa hemen hemen girmiş gibiydi. Pitt gergin bir biçimde iyice kesin olsun diye birkaç saniye daha bekledi. Eğer acele ederek erken davranırsa, adam ateş etmeden önce Pitt silahı kendi vücudundan yeterince uzağa itemeyebilirdi. Ve en küçük bir hareketinde de adamın parmakları silahın küçük ateşleme düğmesine dokunacağından hiç kuşkusu yoktu. Tek başarı şansı adamı saşırtmasıydı. Pitt serbest kollarını hâlâ arkasında tutuyordu. Böylece adama kurbanını kolay öldüreceği izlenimini veriyordu. Bu aldatmacayı sürdürmeliydi. Ağzını iyice açtı ve dehşet içindeymiş gibi gözlerini dört açtı.

Ve Pitt hamlesini yaptı. Sol eliyle adamın elindeki silaha yukarıya doğru vurdu, omzunun tam yanından tıslayarak geçen mermiye aldırmadan, hemen hemen aynı atakta, sağ kolunu küçük bir yay çizdirerek savurdu ve keskin bıçak adamın boğazını nefes borusuna dek .yardı. Kan göğsüne, halıya ve Pitt'in kollarına fışkırırken boğazındaki yarıktan iğrenç bir hırıltı yükseldi. Adamın gözlen gözkapaklarının altına doğru devrilmeden önce Pitt'e büyük bir şaşkınlıkla baktı, sonra da vücudu yavaşça yere yığılırken bir kez şiddetle

kasıldı.

Pitt ölünün görünüşü karşısında bir an mıhlanmış gibi kalakaldı. Ardından da yerdeki silahı aldı ve banyoya doğru ilerledi. İçerden, öteki adamın Pitt'in ölümü için hazırladığı elektriikli traş makinesinin sesi geliyordu. Küvet de dolu ve kendisini bekliyordu. Pitt sessizce du* var boyunca ilerlerken gözlerini de banyonun kapısından ayırmadı.

Tüm daireyi ansızın çalan kapı zilinin sesi doldurdu. Pitt bu beklenmedik sesle yerinden sıçradı, ama hemen silkinip kendine geldi, çünkü o anda öteki adam banyodan çıkmış yerde yatan ölü arkadaşının korkunç görünümüne büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu. Ardından adam hemen döndü ve boş gözlerle Pitt'e bakmaya başladı.

"Elindeki silahı at ve sakın kımıldama!" dedi Pitt sert bir sesle.

Delfi'nin celladı kımıldamadan durdu ve Pitt'in elindeki küçük otomatiğe gözlerini kısarak hayretle baktı. Kapı zili yine duyuldu. Adam silahını doğrultmaya çalışarak yana doğru sıçradı, ama Pitt'in mermisi caninin tam kaibine saplandı.

Adam Pitt'e şaşkın ve boş gözlerle bakarak dikiliyordu. Elleri yana düştü, silahı yavaşça halının üzerine kaydı, vücudu dizlerinin üzerine çöktü,sonra da yana devrildi ve yerde iki büklüm kıvrıldı kaldı.

Pitt bir yandan kapıdaki çılgın yumruklamayı dinleyerek bir yandan da ayaklarının dibinde yatan ölüye bakarak öylece hareketsiz kaldı. Odanın dört duvarı üzerine yıkılacak gibiydi. Eksik birşey vardı. Aklı bir türlü kendisiyle işbirliğine yanaşmıyordu, çünkü son birkaç dakika kendisini şaşkın ve duygusuz yapmıştL Odada birisi daha olmalıydı.

Summer!

Pitt hızla balkon perdesini çekip açtı ama arkasında hiçbir şey yoktu. Kadının adını söyleyerek çılgın gibi odayı araştırdı, ne var ki kendisine yanıt veren olmadı. Balkon, diye Pitt düşündü. İzlemiş olmalıydı. Çatıdan gelen Delfi'yi ve adamlarını izlemiş olmalıydı. Balkon bostu, ama demirine bağlı bir ip tam altındaki dairenin balkonuna uzanıyordu. Yine daha önce kaçtığı gibi kaçmıştı.

Daha sonra Pitt'in gözüne şezlonglardan birinde duran küçük bir çiçek ilişti. Bu, narin bir pîumeria çiçeğiydi, zarif beyaz çiçeğinin iç kısmı sapsarıydı. Çiçeği aldı, başkalarının ender rastlanan bir kelebeği incelemesi gibi, çiçeği dikkatle inceledi. Deifi'nin kızı, dîye düşündü kendi kendine. Böyle bir şey nasıl olabilirdi?

Hunter'in güvenlik görevlileri kapıyı kırarak içeriye girdiklerinde Pitt hâlâ bir elinde çiçek, ötekinde silah balkonda durmuş ilerde görünen göz alıcı renkteki dalgalarla kaplı okyanusu seyrediyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Çekici genç kadın görevli duraksayarak, ."Bay Pitt..." dedi. "Amiral de sizi bekliyor. Oh! aklıma gelmişken," Genç kadın gözlerini yere devirerek ekledi, "Martha Ann'de yaptıklarınızdan sonra sizi 101. Filoda görmekten hepimiz büyük bir onur duyuyoruz."

"Amiral kızının kaçırılmasını nasıl karşılıyor?" diye soran Pitt'in sesi elinde olmadan biraz sert çıkmıştı.

"Amiral güçlü bir ihtiyar kurttur," dedi genç kadın.

"Şu anda bürosunda mı?"

"Hayır, efendim. Toplantı odasında herkes sizi bekliyor." Genç kadın yerinden kalktı ve masanın arkasından dolaşarak öne geldi.

"Bu yönden, lütfen."

Pitt kadını izleyerek bir koridoru geçtiler, kadın sağdaki bir kapıya vurdu. Ardından da kapıyı açarak Pitî'in adını söyledi ve Pitt yanından geçip odaya girdikten sonra da arkasından kapıyı sessizce kapadı.

Odada dört kişiydiler. Pitt ikisini tanıyordu, ama öteki iki kişiyi hiç tanımıyordu. Amiral Hunter Pitt'in elini sıkmak için öne doğru ilerledi. Pitt Amirali son görüşünden beri daha yalnızca dört gün geçmesine karşın Amiral yaşlı, hatta çok daha yaşlı ve çok daha yorgun görünüyordu.

Pitt'i şaşkına çeviren büyük bir içtenlikle Amiral, "Kurtulduğun için Tanrıya şükürler olsun," dedi. "Ayağın nasıl oldu?"

"İyi," dedi Pitt yalnızca ve gözlerini kaldırıp yaşlı adamın gözlerinin içine baktı. "Çok üzgünüm, Albay Cinana... ve Adrian için. Benim hatamdı. Keşke biraz daha uyanık olabilseydim."

"Saçma!" dedi Amiral yüzünde hafif bir sırıtışla, "O alçaklardan ikisini hakladın. Oldukça zorlu bir çatışma olmuştur, sanırım."

Pitt daha karşılık veremeden Denver yanına yaklaşarak elini güm diye Pitt'in sırtına indirdi. "Seni gördüğüme sevindim. Ama çok berbat görünüyorsun."

"Belki de bitkin oluşumdandır. Yirmi dört saat içinde otuz dakikalık bir uyku

tüm yakışıklılığımı alıp götürmüştür, tabii."

"Bunun için üzgünüm," dedi Hunter. "Ama zamanımız azalıyor. Starbuck'ı çok kısa bir süre içinde kurtaramazsak, onu defterden tümüyle silmemiz gerekecek." Amiralin içinde bulunduğu gerginlik gözlerinin çevresindeki çizgilerde açıkça görülüyordu. "Bize zaman kazandırdığı için de Pitt'e teşekkür borçluyuz. [Denizaltının ön torpil bölmesini suyla basması dahiyane bir davranıştı."

Pitt sırıttı. "Martha Ann'ın dümencisi bu davranış sonucu uğranılacak maddi zararın maaşlarımızdan kesilerek bize ödetileceğinden çok emindi."

Hunter dudaklarının köşesiyle belli belirsiz hafifçe gülümsedi. "Gel, otur. Ama sana önce Tripler Askeri Hastanesi Araştırma Şefi Dr. Elmer Chrysler'! tanıtayım."

Pitt kerpeten gibi kemikli elleri olan kısa .boylu adamla tokalaştı. Adamın kafasında hiç saç yoktu, usturayla kazınmıştı. Kulakları da kemik çerçeveli kocaman gözlüklerini tutuyordu. Gözlüğünün ardındaki kahverengi gözleri boncuk gibiydi, ama gülümseyişi cömertçe ve içtendi.

"Ve Eton Denizbilim Okulu Deniz Jeolojisi Bölümü Başkanı Dr. Raymond York." York bir jeologa benzemiyordu, daha çok iriyarı bir kamyon sürücüsüne, ya da dok işçisine benziyordu. İri yapılı, bir metre seksen santim boyunda ve geniş omuzluydu. Ağzındaki mükemmel denilecek denli düzgün dişleri pırıl pırıldı. Birbirleriyle tanıştırılırken de Pitt'in elini o güne dek görmediği büyüklükte ve etli beş parmağıyla sıktı.

Hunter eliyle Pitt'e bir koltuğu işaret etti, sonra da "Martha Ann'ın yitirilmesi ve otel odandaki savaş konusunda anlatacaklarını büyük bir merakla bekliyoruz," dedi.

Pitt koltuğa oturdu ve yorgun kafasını zorlayarak tüm olayları oluş sıralarına göre dizmeye çalıştı. O anda ağzından çıkacak en küçük bir ayrıntıyı bile iyice duymak için odada bulunan herkesin kendisini büyük bir merakla izlediğini biliyordu.

Denver başıyla bir işaret yaptı ve "Hiç acele etme, arada bir soru sorarak sözlerini kesersek de bizi bağışla," dedi.

Pitt yavaşça konuşmaya başladı. "Sanırım her şey sualtı topografya haritalarımızda olmayan deniz dibi yükseltisini bulunca başladı." Ve Pitt daha sonra her şeyi anlattı. Denver konuşmayı banda alan teybe arada bir göz atarken iki bilimadamı da sürekli not aldılar. Toplantı masasını çevreleyen adamlardan bin arada bir soru sorunca da Pitt bunu en iyi biçimde yanıtladı. Atladığı tek yer

Summer'la ilgili bölümdü. Delfi'nin adamları kendisini bağlamadan önce eline bir bıçak geçirip ovucunda gizlediğini belirterek bu konuda yalan söyledi.

Hunter cebinden yeni bir paket sigara çıkardı, üzerindeki selofanı yırttı ve buruşturarak kül tablasına attı. "Delfi denilen bu adam için ne diyorsun? Şu ana dek, Binbaşı Pitt'in bu adamla arasında gecen olay Pasifik Girdabı denilen yerle ilgili aramızda kurulan tek bağlantıdır."

Dr. Chrysler masanın üzerine eğildi. "Bu adamı ayrıntılı olarak tanımlayabilir misiniz?"

"Aşağı yukarı iki metre boyunda," diye Pitt karşılık verdi. "Vücudu da boyuna göre orantılı. O boyda birinin kilosunu kolay kolay tahmin edemem. Pürüzlü ve kırışık bir yüzü, gümüş rengi saçları ve tabii, en çok göze batan san gözleri var."

Chrysler'in kaşları çatıldı. "San mı?"

"Evet, nerdeyse altın gibi."

"Böyle birşey olamaz," dedi Chrysler. "Bir albinonun gözleri çok hafif portakal rengine çalan pembe renkte olabilir. Ayrıca, belirli bazı hastalıklarda gözün rengi soluk grimsi sarıya dönüşebilir. Ama parlak sarıya? Asla. Çünkü gözün irisinde böyle bir rengi oluşturacak renk maddeleri yoktur."

Dr. York cebinden bir pipo çıkardı ve elinde oynamaya başladı. "Sarı göziü bir devi tanımlamanız son derece garip, çünkü gerçekten de böyle biri vardı."

"Ruhlar Dünyasının Kahini," dedi Chrysler yavaşça. "Dr. Frederick Maron, tabii."

"Böyle bir adı anımsamıyorum," dedi Hunter.

"Frederick M o ran çağının ünlü antropologlarından biriydi, insan neslinin ilerde tümüyle yok olmasından en öneml'i etkinin insan beyni olacağını savunuyordu."

York başını salladı. "Akıllı ama çok bencil birisiydi. Aşağı yukarı otuz sene önce denizde kaybolmuştu."

"üeifi Klhini," diye Pitt .kendi kendine mırıldandı.

Denver Pitt'in ne demek istediğini hemen çınladı. "Haklısın, tabii. Delfi sözcüğü eski Yunanistan'daki gaipten haber veren kahinin adıydı."

"Böyle birşey olamaz," dedi Chrysler. ?Dr. Moran öldü."

"Öyle mi dersin?" diye Pitt sordu. "Belki de Kanoli'yi bulmuştur."

"Bu bir Hawai Düşler Ülkesine benziyor," dedi Hunter.

"Beki de gerçekten öyledir," dedi Pitt,

sonra da kısaca Piskopos Müzesinde George

Papaaloa'yla aralarında geçen konuşmalardan söz etti.

"Ben hâlâ Dr. Moran gibi bir adamın yıllarca hiç görünmeyip sonra ansızın bir cani ve zorla insan kaçıran biri olarak yine oraya çıkmasına bir türlü inanamıyorum," dedi York.

"Bu Delfi denilen adam onun Dr. Moran olup olmadığını anlamamıza yarayabilecek herhangi birşey söyledi mi?" diye Chrysler sordu.

Pitt gülümsedi. "Yalnızca benim zekamın kim olduklarını bilmediğim Lavella ve Roblernann'dan çok geri olduğunu söyledi."

Chrysler ve York birbirlerine bakıştılar.

"Çok garip," dedi York. "Lavella hidroloji konusunda uzman bir fizikçiydi."

"Ve Roblemann da ünlü bir cerrahtı," diye devam eden Chrysler'in gözleri aniden büyüdü ve Pitt'in yüzüne dikildi kaldı. "Roblemann ölmeden önce insanların da sudan oksijen alabilmelerini sağlayacak mekanik bir solungaç sistemi üzerinde deneyler yapmaktaydı."

Chrysler bir süre konuşmasına ara verdi. Yerinden kalktı, odanın bir köşesinde duran bir su soğutucusunun yanına gitti, soğutucunun üstündeki cam kapta çağıltı sesi çıkartarak kâğıt bir bardağa su doldurdu, sonra da yine masaya döndü. Konuşmasına devam etmeden önce de bardaktaki suyu midesine indirdi.

"Hepimizin de bildiği gibi herhangi bir sofunum sisteminin ona görevi canlı için gerekli oksijeni almak ve dışarıya karbondioksit atmaktır. İnsanlar da ve hayvanlarda akciğer göğüs kafesinde serbest bir biçimde asılıdır, di

yafram aracılığıyla ve hava basıncının etkisiyle de şişip inmesi gerekmektedir. Hava bir kez akciğerlere dolunca da oksijen akciğer epitelince emilir, sonra da kan dolaşımına geçer. Öte yandan balıklar oksijeni bir tarağın dişleri gibi yanyana sıralanmış açılır kapanır levhalardan oluşan solungaçlar aracılığıyla alır ve karbon dioksiti atarlar. Roblemann'ın sözüm ona yarattığı aygıtsa bir akciğersolungaç karışımı birşeydir. Bu aygıt ve oksijen naklini sağlayacak bağlantı kanalları ameliyatla göğse takılıyordu."

"inanılmaz gibi görünüyor," dedi Hunter.

"İnanılmaz, evet," dedi Pitt, "Ama Martha Ann'a baskın yapan adamlardan hiç

birinde neden dalış takımı olmadığını açıklığa kavuşturuyor."

Chrysler sözlerine devam etti. "Yalnız bu tür bir aygıtla insan suyun altında ancak yarım saat kalabilir."

Denver şaşkın şaşkın başını iki yana salladı. "Belki yarım saat çok uzun bir süre olmayabilir, ama yine de günümüzde kullanılan dalış takımlarının hamalllığını yapmaktan kurtarmış olur."

"Baylar, Lavella ve Robiemann'a ne olduğunu biliyor musunuz?" diye Hunter sordu.

Cyrysler omuz silkti.

"Yıllar önce öldüler."

Hunter bir telefonu kaptı. "Bilgi Bölümü mü? Ben Amiral Hunter. Lavella ve Roblemann adlı iki bilimadamının ölümleriyle ilgili ayrıntıları istiyorum. Sonuç alır almaz hemen gönderin. Şey, bu yalnızca bir başlangıç. Dr. York, Girdap bölgesindeki deniz dibi jeolojik yapı konusunda ne düşünüyorsunuz?"

York bir çantayı açtı ve içinden çıkardığı bir sürü haritayı masanın üzerine yaydı. "Hastanede Martha Ann'den kurtulan araştırma odası personelini ve Komutan Boland'ı sorguya, çektikten, Pitt'in de anlattıklarını dinledikten sonra tek bir sonuca ulaştım. Bu da, Girdabın daha önce keşfedilmemiş bir sualtı dağından başka birşey olmadığıdır."

"Peki, öyleyse bugüne dek nasıl keşfedilmemiş olabilir?" diye Denver sordu.

"Karalardaki dağ zirvelerinin 1940'ların sonlarına doğru belirlendiğini ve ayrıntılarıyla haritasını çıkarmamız gereken okyanus dibinin daha yüzde doksan sekizi olduğunu düşünürsen bunun hiç de öyle olağandışı bir şey olmadığım anlarsın," dedi York.

"Çoğu sualtı dağları sualtı yanardağlarının kalıntıları değil midir?" diye Pitt sordu.

York tütün kesesinden piposuna tülün doldurdu. "Bir sualtı dağı deniz dibinden, daire biçiminde, oldukça dik bir yamaçla ve küçük bir zirve alanı olacak biçimde yükselen başlıbaşına ayrılmış bir yükselti diye tanımlanabilir. Ama soruna yanıt verirsem, çoğu sualtı dağlarının yanardağ kökenli olduğunu söyleyebilirim. Yine de, tabii bilimsel araştırmalar aksini kanıtlayana dek, konuya başka bir açıdan yaklaşmayı önerebilirim." Piposundaki tütünü sıkıştırmak ve piposunu yakmak için bir ara duraksadı.. "Bir an için Kanoli efsanesinin doğru olduğunu ve korkunç bir felaket sırasında adanın ve halkının

deniz dibine gerçekten de battığını kabul eder

sek, o zaman adanın yanardağdan çok bir fay hareketi sonucu önce yükselerek ortaya çıktığın! sonunda yine batt'ğı varsayımını kabul edebiürim."

"Yani, bir deprem," dedi Denver, "Aşağı yukarı öyle denilebilir," diye York karşılık verdi. "Fay yer kabuğunda oluşan bir •çatlaktır. Haritalarda da görebileceğiniz gibi. sözünü ettiğiniz bu sualtı dağı Fullerton Yarığı Kuşağında bulunuyor. Pekâlâ da büyük bir deprem hareketi deniz dibinden yüzlerce metrelik bir yükseltiye neden olabilir, tabii aradan geçen binlerce yd boyunca bu yükselti sürekli yukarıya itilerek su yüzeyinin üzerine çıkmış, sonunda da bir kaç gün içinde yine gerisin geriye batmıştır." York o anda pencereye doğru bakıyor ve gözlerinin önünde de anlattıklarını canlandırıyor gibiydi. "Bay Pitt'in sualtı dağındaki yükselti ve dağın çevresindeki deniz suyu ısısının daha düşük olduğu konusundaki sözleri de pay varsayımımızı destekliyor. Soğuk, derin deniz dibi suyu sık sık deniz yatağı boyunca oluşan uzun çatlaklardan yukarıya doğru yüzlerce metre çıkarak su yüzeyine ulaşır. Bundan başka, neden hiç mercan bulunmadığın! da açıklıyor. Çünkü mercanlar otuz sekiz dereceden daha düşük ısısı olan sularda yasayamazlar." Hunter konuşmadan önce düşünceli düşünceli haritalara baktı. "Martha Ann'a saldıran adamların mutlaka bir yerden gelmeleri gerektiği gözönüne alınırsa, bu adamlar sualtı dağından gelmiş olabilirler mi?" "Anlamadım," dedi York. "Martha Ann'ın radarında görülen hiçbir şey yoktu. Bu, bölgede başka bir gemi olmadığını gösteriyor. Batık enkazlar dışında sonarda da hiçbir belirleme yapılmadı. Bu da çevrede hiçbir denizaltının olmadığını gösterir. Geriye iki olasılık kalıyor. Onlar da, adamlar ya insan yapısı bir sualtı yaşam odasından ya da dağın içinden geldikleridir."

"Sualtı yaşam odası düşüncesini hemen bir kenara atmak zorunda kalacağım," dedi Pitt. "Yaklaşık iki yüz kişinin saldırısına uğradık. Ve bu denli çok insanı alacak büyüklükte bir sualtı yaşam odasının yapımı çok büyük hüner ister."

"Öyleyse geriye tek olasılık kaldı, o da sualtı dağı," dedi Hunter.

Chrysler çenesini ellerinin üzerine koydu ve masadan karşısında oturan Pitt'e baktı. "Bin başım, sanırım gemiyi sis kaplamaya başladığında okaliptüs kokusu aldığınızı söylemiştiniz."

"Evet, efendim. Öyle söyledim."

"Garip, çok garip," diye Chrisler mırıldandı. Sonra da Hunter'a döndü. "Çok şaşırtıcı gelebilir, Amiralim, ama sualtı dağı konusundaki düşünceniz bu durumda öyle pek olağandışı birşey gibi görünmüyor artık."

"Nasıl yani?"

"Okaliptüs yağı birkaç yıldır Avustralya'da madenlerdeki havayı temizlemekte kullanılıyor, Ayrıca, kapalı bir yerdeki nem oranını düşürdü' ğü de bilinir."

Telefon çaldı. Hunter almacı kaldırdı, hiçbir şey söylemedi, yalnızca dinledi. Almacı yine yerine koyduğunda yüzünü tatmin olduğunu be

îirten mutlu bir anlatım kapladı. "Dr. Lavella ve Dr. Roblemann Exlorer adlı bir araştırma gemisindeyken denizde kaybolmuşlar. Gemi, Pisces Metal Şirketi tarafından ve umut vadeden bir maden çalışması konusunda derin deniz jeolojik incelemelerinin yapılacağı bilimsel bir gezi için kiralanmıştı. En son görüldüğünde gemi Hawai'nin kuzeyine doğru seyrediyormuş, tarihse aşağı yukarı..."

"Otuz yıl önce," diye Denver tamamladı. Gözlerini elindeki bir sürü kâğıttan ayırarak Pitt'e baktı. "Exlorer Girdapta kaybolan ilk gemiydi."

"İddiaya girerim ki Frederick Meran da aynı gemideydi," dedi Pitt.

"Belki de bilimsel gezinin önderiydi," diye Cyrysler ekledi.

"Bitmece ortaya çıkmaya başladı," diye York mırıldandı. "Evet, şükürler olsun ki şekilleniyor, artık." York koltuğunda arkasına yaslandı, sonra da başını kaldırarak tavanı seyrediyormuş gibi bakındı. "Pasifik yerlilerinin yaşadığı adalardan çoğu mağaralarla dolu birer bal peteğini andırır. Bu mağaralar öncelikle dini amaçlarla kullanım Mezar mağaraları, tapınaklar, put odaları ve bunun gibi. Şimdi, eğer Girdaptaki sualtı dağı bir yanardağsa ve patlama sonucu parçalanıp yok olduysa, o zaman yerli medeniyetinden hiçbir şey kalmayacağı açıkça ortadadır. Ama, eğer ada Fullerton Yarığının bir hareketi sonucu su yüzeyinin altına düşmüşse, o zaman mağaralardan çoğunun olduğu gibi kalması çok büyük bir olasılıktır."

"Düşünceniz nedir?" diye Hunter sabırsızca sordu.

"Dr. Lavella'mn uzmanlık alanı hidrolojiydi. Ve hidrolloji, Baylar, suyun karada, havada ve yeraltındaki hareketiyle ilgilenen bir bilimdir. Kısacası, Dr. Lavella bir sualtı mağaralar ağındaki suyu pompayla çekip kurutacak bir sistemi planlayabilecek Batı Dünyasındaki birkaç kişiden biri olurdu."

Hunter'm yorgun gözleri sabit bakışlarlr York'a dikildi kaldı, ama doktor daha başka açıklamada bulunmadı. Hunter birkaç kez parmaklarını masada tıklattı sonra da aycığa kalktı.

"ör. York, Dr. Chrysler, bize büyük bir yardımda bulundunuz. Deniz

Kuvvetleri size minnettardır... Şimdi, bizi lütfen affederseniz..."

iki sivil odadakilerie tokalaştı, veda sözcükleri söylediler ve sonra da gittiler. Pitt ayağa kalktı ve uzun salonun öteki ucundaki büyük haritaya doğru yavaşça yürüdü.

Denver koltuğunda yayıldı. "Bundan böyle, hiç olmazsa neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz."

"Acaba..." dedi Pitt yavaşça, haritadaki kırmızı daireye dik dik bakarak/ "Acaba, bunu gerçekten öğrenebilecek miyiz?"

"Pitt rahat bir uykudan sonra gözlerini açtığında aradan dört saat geçmişti. Bir an kımıldamadan öylece durdu ve gözlerini tüm yüzünün önt;nde dimdik duran iki bronz rengi sütuna dikti. Kafasındaki sis bulutu bir an için a"

ralandı ve sütunların bir çift düzgün ve güneşte iyi yanmış kadın bacağı olduğunu anladı. Elini uzattı ve parmağının dış kısmını ncylon çoraplı kalçalardan biri üzerinde dolaştırdı.

"Yapma!" diye kız çığlığı bastı. Genç kız sevimliydi, yüzünde de hafif bir şaşkınlık belirtisi okunuyordu. Biraz kiloluydu ve vücudunu bir deniz, subayının şık üniforması, sıkıca sarıyordu.

"özür dilerim. Düş görüyordum, sanırım," decli Pitt gülümseyerek.

Kadının yüzüne bir kızarıklık yayıldı, farkında olmadan eteğini diU.eltfi ve gözlerini cilveli cilveli yere dikti. "Sizi uyandırmak istememiştim. Daha önce uyandığınızı sanıp size kahve getirmiştim." Gözlerinin içi aniernlı anlamlı panldadı. "Ama şu anda kahve içmek istemediğinizi görüyorum."

Pitt kadının odadan çıkarken kalçalarını oy..natışını seyretti, sonra da gerinerek yattığı deri kaplı kanepede oturdu, gözlerini Amiralin duvarları pano kaplı çalışma odasında dolaştırdı.

Hunîer'm çok işi olduğu açıkça görülüyordu. Bir sürü harita ve belge masasında ve yerde dağınık bir biçimde duruyordu. Büyük bir süslü kül tablası tamamen sigara izmaritleriyle doluydu. Pitt elini cebine soktu, sigara aradı, ama tek bir sigara bile bulunamadı. Buna sessizce boyun eğdi ve kahveye uzandı. Kahve sıcaktı. Buruk tadı uykusunu hemen hemen tümüyle almıştı. Bîr anda içeriye canlı yürüyüşüyle Hunter daîdı.

"Seni uzun süre uyutmadığım için beni bağışla, hem bu arada biz de boş durmadık. Birkaç hamle yaptık."

"Bundan Delfi'n'in vericisini büklüğünüzü anlıyorum."

Hunter'in kaşları hafifçe yukarıya doğru kalktı. "Derin bir uykudan uyanan biri olarak çok anlayışlısın."

Pitt omuz silkti. "Akıllıca bir tahmindi, o kadar."

"Bir keşif uçağıyla vericinin yerini belirlemek yalnız iki saat sürdü," dedi Hunter. "Doksan metrelik anten direği de öyle kolay kolay gizlenemiyor, tabii."

"Peki, neredeymiş bu verici?"

"Maui adasının uzak bir köşesinde. İkinci Dünya Savaşı yıllarında kıyı koruması yapacak topuçu birliği için kurulmuş ve sonradan terkedilmiş eski bir Kara Kuvvetleri üssünde bulunuyor. Tüm kayıtları gözden geçirdik. Üs yıllar önce bin şirkete satılmış, adı da..."

"Pisces Metal Şirketi," diye Pitt tamamladı.

Hunter kaşlarını hafifçe çattı. "Yoksa bu da başka akıllıca tahmin mi?"

Pitt evet anlamında başını salladı.

Hunter Pitt'e kurnaz kurnaz sırıttı. "Peki, Martha Ann'ın yarın bu saatlerde Honolulu limanına ulaşacağını da biliyor muydun?"

Pitt bu kez iyice şaşırmıştı. "Böyle birşey nasıl olabilir?"

"Sen mürettebat dolu helikopterini uçuş platformundan havalandırdıktan dakikalar son, ra bilgisayarları gemiyi Hawai'ye geri getirecek, biçimde programlamıştık," dedi Hunter.

"Birkaç aygıtı parçalayıp, birkaç kabloyu kesmişşinizdir," dedi Pitt. "Yoksa Delfi'nin çıdamları gemi makinalarını durdurabilir, ya da kontrol donanımını devreden çıkarabilirlerdi, kuşkusuz."

"Sen öyle san," dedi Hunter. "Ama Martha Ann'ın kendine özgün kumanda sistemi akla gelebilecek her tür olasılık gözönünde tutularak yapılmıştır. Bizler, dost olmayan yabancı ülkelerin gemiye her an el koyup bir havuza kapatacağı tehlikesiyle iş görüyoruz. Yani anlayacağın, 101. Filo daha çok gizii kurtarma cperasyonları yapıyor. Makine dairesini ve seyir kumanda kontrollerini elektronik kumandayla otomatik olarak kapanan ve parçalanması en az on saat sürecek kalın çelik kapılar koruyor. Tabii, bu süre içinde de gemi o ülkenin karasularından çıkıp uluslararası sulara ulaşıyor ve başka bir gün enkaz çıkarma işlemine yine devam ediyor."

"Şu anda Martha Ann mürettebatsız mî seyrediyor?"

"Hayır. Gün ağarır ağarmaz helikopterle yeni mürettebat gönderildi," dedi Hunter. "Bu iş çok da yararlı oldu. Çünkü helikopter tam Martha Ann'ın bir balıkçı teknesini parçaladığı görüldüğü anda ulaşmış. Zavallı balıkçıyı köpekbalıkları yutmadan bir iki dakika önce kurtarabilmişler. Nerdeyse ölmek üzereymiş."

"Demek ki Martha Ann şu anda yuvaya dönüyor. "Peki, ya Starbuck ne olacak?"

Onu gözden çıkarıyoruz," dedi Hunter bıkkınlıkla. "Bu, Pentagon'un (ABD Milli Savunma Bakanlığı) emri. Kurmay Başkanları verdikleri kararı kesinleştirdiSer. Sterbuck'ın en kısa sürede yok edilmesi daha iyi olacak, böylece füzelerinin fırlatılmass, kendisinin de daha sonra yüzdüriilmesi önlenmiş olacaktır."

"Onu nosı! 'yok etmeyi' düşünüyorsunuz?" "Yarın sabah saat 05.00'de modern bir savaş gemisi olan Monitör tam Starfoıtck'ı bulduğun yere bir Hyperion füzesi fırlatacak. Füzenin savaş başlığının oluşacak sarsıntı su basıncıyla da birleşince denizalîıyı yok etmekten başka sualtı dağının içinde bulunan türn hava boşluklarını da yok edecektir."

"Ama böylesine büyük bir yok etme operasyonu çok kötü birşey," dedi Pitt.

"Ben de aynı kanıdayım. Onlara bir SAS (Sualtı Savaş Komandosu) komandosu timiyle saldırıp, denizaltıyı yine ele geçirmeyi önerdim, ama kabul edilmedi. Potomac'daki büyük patron "Korkulu rüya görmektense, uyanık oimak daha iyidir" dedi. Delfi denizaltidaki füzeleri fırlatmasını öğrenirse, o zaman dünyanın herhangi bir yerindeki otuz kenti yerle bir edebileceğinden korkuyorlar."

"Arna bu iş son derece karmaşık bir işlemdir. Füzeleri Rusya dışındaki hedeflere gönderebilmesi için yeniden programlaması gerekir."

"Füzelerin nereye fırlatılacakları hiç önemII değil. Kurmay Başkanların asıl korktukları şey Delfi'nin bu isi nasıl yapacağını öğrenebilmesi."

"Aynı kanıda değilim. Eğer Delfi kimseye haber.vermeden altı aydır otuz nükleer füzenin üzerinde oturuyorsa, ya da onları kullanmakla gözdağı veriyorsa, bu onun fırlatma sistemlerini daha öğrenmediğini gösterir."

"Belki de haklısın, ama bu yine de bir şeyi değiştirmeyecek. Bu konuda emir atdım ve onfarı uygulamak niyetindeyim."

Pitt uzun uzun Hu.nter'a baktı. "Üstlerin Adricın'm kaçırıldığını biliyorlar

mı?"

Hunter yavaşça başını hayır anlamında iki yana salladı. "Konuyu kişisel sorunlarımla çıkmaza sokmayacağım."

"Eğer Adrian ve Delfi hâlâ adalardaysa ve yarın sabahtan önce izleri bulunabilirse..."

"Neler düşündüğünü biliyorum. Delfi'yi yakalarız, sorun da ortadan kalkar. Güze! bir düşünce, ama hiçbir işe yaramayacak. Çünkü üzülerek belirteyim ikisi de şu anda sualtı dağında bulunuyorlar."

""Bundan emin olamazsınız." "Adamlarım adalardaki lisans'! tüm özel uçakları soruşturdu. Ve Pisces Meta! Şirketine kayıtlı [et motorlu bir deniz uçağı olduğunu belirlediler. Bir güvenlik timi uçağın korunduğu doku kuşattı, ama çok geç kalmışlardı. Tanıklar iki saat önce bir dev adamla siyah saçlı bir kadının uçağa bindiklerin; sonra da havalanıp gittiklerini belirttiler. Hemen uçağı uydu kontroluna aldık ve onun Starbuck'ın bulunduğu yere gittiklerini izledik.""

"Öyleyse Adrian'ın onunla birlikte sualtı dağında olduğunu düşürebiliriz."

Pitt Hunter'in masasının karşısına bir sandaiya çekerek oturdu. cStorbuck'ı ve çevresindeki deniz gibi görünümünü tümüyle ortadan kaldırmak çok büyük bir hata. Delfi ve örgütü konusunda hiçbir bilgimi?: yok. Dünyanın başka yerlerinde de üsleri olabilir. Acaba, Delfi yabancı bir devletin ajanı rnı? Peki, ya Storbuck'ın mürettebat! sualtı dağında hâlâ canlı olarak tutsaksa, o zaman ne olacak? Bunun gibi yanıtlanmamış daha bir sürü soru var. Yedi bin mi! ötedeki bir grup masabaşı akıllısı bir kaç kâğıt parçasına bakarak harekelerimizi belirlerken, bizim burada neden eli kolu bağlı sessizce oturmamız gerektiği konusunda tek bir şey söyleyebilir misin? Diyeceğim şu ki, biz de..."

"Yeter!" Hunter'ın sesi emrediciydi. "Bana ne söylenirse onu yaparım ve sen de öyle davranacaksın."

"Hayır, davranmayacağını!" dedi Pitt yavaşça. "Korkunç bir hata işlenirken, boş boş oturmayı kabul etmiyorum."

Deniz Kuvvetlerinde geçirdiği otuz yıl boyunca Hunter'a kendinden küçük rütbeli hiçbir 'astı karşı çıkmamıştı. Pitt'e nasıl tepki göstereceğini bilemedi. "Sakinleşene dek seni bir yere kapatabilirim," dedi yalnızca.

"Böyle bir şeyi yapabilirsiniz, tabii," dedi Pitt, buz gibi bir sesle. "Haklıyım ve bunu siz de biliyorsunuz. Adı ne olursa olsun, Moran ya da Delfi denilen bu kişiyi ortadan kaldırırsak ve ondan sonra başka bir gemi kaybolursa, o zaman

hep merak edip duracağız. Ve önümüzdeki birkaç yıl içinde daha başka gemi kaybolmaları da olursa, yine sıfırdan başlamamız: gerekecek, başarısız olduğumuz konusunda içimizi bir kuşkunun kemirmesi sürüp gidecek." Hunter dik dik Pitt'e baktı. Yirmi yıl önce olsaydı masanın karşısında oturan Hunter olurdu. Yaşamını bir inanç uğruna düşünmeden tehlikeye afar, inandığı konuda tüm meslek yaşamıyla kumar oynamaya hazır olurdu. Bir gemiden vazgeçmek, ki bu durumda Starbuck oluyordu, Deniz Harp Okuluna girdiği iik günden beri tüm meslek yaşamı boyunca uyduğu geleneklere aykırıydı. Ne var ki, yaşamında uymadığı hiçbir emir olmamasına karşın yine de verilen emre uymamak istediği zamanlar olmuştu. Belki de hemen hemen umutsuz ve gerçekleşmeyecek küçük bir şansı daha vardı. Bu da o anda anımsadığı ve Amiral Sandeçker' in Pitt için söylediği sözlerdeydi: "Bu adamla olmaz diye hemen hemen hiçbir şey yoktur."

Hunter sonunda kararını verdi. "Pekala, kendini gösterebilirsin. Washington bunu bize çok pahalıya ödetecek ama bu konuda daha< sonra kaygılanırız. Planın ne olursa olsun farketmez, yeter ki bir işe yarasın."

"Pitt rahatladı. "Kısaca şöyle; Sabah saat 05.00'den önce Starbuck'a usta denizaltıcılar yerleştireceğiz ve bir takım deniz piyadesine de Delfi'nin vericisini yok etmesini emredeceğiz.""

"Söylemesi ne kolay," diye Hunter mırıldandı. "Ama on beş saatten az zamanımız var."

Pitt birkaç saniye sustu. Yine konuşmaya başladığındaysa sesi iyice kararlıydı.

"Bir çözüm var. Vergi verenlere birkaç delarcı mcıloicıcak bir şey. Ama yüzde elli başarı olasılığı var."

Pitt planını açıklarken Hunter rahatsız olmuş gibi yerinde kımıldandı. Ve planın ya çılgınlık olduğunu ya da Pitt'in ona herşeyi anlatmadığını düşünerek uygulanması için istemeye istemeye izin verdi. Hunter daha sonra ikinci olasılığın doğru olduğunu tahmin etti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Eski Douglas G5 uçağı burnunu iki yanında işaret lambaları yanan siyah asfalt pistin ucuna yöneltmiş uçuşa hazır bekliyordu. Uçağın kanatlan ve gövdesi sarsjla sarsıla çalışan dört motorun oluşturduğu senfonide yaprak gibi titriyor bu arada pervaneleri de yerdeki tozlan savuruyordu. Kısa bir süre sonra uçak harekete geçti. İşkence gibi gelen bir yavaşlıkla hızını gittikçe arttırırken kenardaki pist lambalarının ışıkları da uçağın parlak alüminyum gövdesinde yansıdı, pencereleri kısa sürelerle aydınlattı. Sonunda tekerlekleri pistten kesti, Honolulu'nun ışıkları üzerinde kuş gibi süzüldü ve Elmas Burnu üzerinde sola yatışla geniş bir dönüş yaparak burnunu kuzeye, esen alizeye doğru yöneltti. Daha sonra da Pitt hız kolunu geriye çekti, motorların devir ve güç ölçerlerine göz atarken bir yandan da motorların sesine kulak verdi. Ve sonunda titreyen bu gürültülü antikanın kendisini gitmek istediği yere götüreceğine inandı.

"Sana sormak istediğim birşey var, KaprMan. Daha önce bir uçağı denize indirmiş miydin?" Konuşan kişi yardımcı pilot koltuğunda oturan kısa boylu geniş göğüslü adamdı.

"Son zamanlarda hayır," diye Pitt yanıt verdi.

Siyah kıvırcık saçlı küçük adam hızla kollarını iki yana açtı ve yalandan yüzünü ekşitti. "Oh! Tanrım, neden beni de çılgınlar komedisine katmalarına izin verdin ki?" Sonra da döndü, Pitt'e dudağını çarpıtarak hafifçe gülümsedi. "Sanırım, öyle çok yumuşak başlıyım ki herkes benden yararlanmaya bakıyor."

"Bana böyle pislik atıp durma," diye Pitt ^parlayıverdi. "Seni ana okuluna gittiğin günden beri tanırım... ve hiçkimse senden yararlanmamıştır."

Al Giordino koltuğunda şöyle bir öne doğru eğildi ve bir gözünün üzerine düşen siyah bir saç demetini eliyle arkaya attı. "Öyle mi? 'Peki, amigo kızların başkanı olan göz kamaştırıcı küçük sarışını tek lisenin mezuniyet balosuna götürebilmek için sokak köşelerinde aylarca menekşe satmama ne dersin?" "Ee, ne derim ki?"

"Aman tanrım ne küstahlık bu böyle... Ee, ,ne derim ki?" diye de Pitt'in taklidini yaptı. "Aicak herif baloya gittiğimizde ona b'elsoğukluğu,na yakalandığımı söylemiştin... Tabii, böyle oluncada gecenin geri kalanında onun işine yaramayacaktım."

""Ah! evet şimdi anımsadım," diyen Pitt kı""kır kıkır güldü. "Kendisine evine götürmemi bile istemişti." Pitt basını geriye attı, gözlerini ka"

padı ve kızı gözlerinin önünde canlandırmaya, başladı. "Ne de yumuşak ve cana yakın bir yaratıktı o öyle. Doğrusu ikinizin anlaşamamış olması çok yazık."

Giordino'nun yüzünde büyük bir şaşkınlık belirdi. "Sen, centilmence davranışından söz etsene."

Pitt'le Giordino yakın arkadaştılar. Hem lisede, hem de üniversitedeyken sınıf arkadaşıydılar. Giordino kollarını yukarıya kaldırıp gerindi. Kısa boyluydu, bir metre altmış beş santimden daha uzun değjldi. Teni esmerdi ve İtatyan kökenli olduğu kıvırcık siyah saçlarından kolayca anlaşılıyordu. Dış görünüş olarak birbirlerinin tümüyle karşıtıydılar ama gerçekte Pitt'le Gioıdino ideal denilecek ölçüde birbirleriyle iyi anlaşıyorlardı ve bu onun Özel Projeler Müdür Yardımcısı olması için Pitt'in ısrar etmesinde en önemli etkenlerden biri olmuştu. İkisinin birlikte yaşadıkları serüvenler Amiral Sandecker için birer üzüntü kaynağı olmasına karşın yine de tüm NUMA personeli arasında birer efsaneye dönüşmüştü bile.

"Hickam Field'in komutanı kendi özel uçağını aldığımızı öğrenince bir parça kızmayacak mıdır?" diye Giordino sordu.

"Bekleyemez. Bu müzelik eski parçanın suya indiğini öğrenir öğrenmez generalimiz yeni bir jet motorlu nakliye uçağı verilm'esini isteyecektir."

Giordino özlemle iç çekti. "Ah! İnsanın kendi uçağı olması ne güzel olur bence. İçinde kocaman bir yatağı ve içki dolu bir barı olan eski bir B17 Uçan Kale'm olsun istenim."

"Ve sen de hemen kanatlardaki Hava Kuvvetlerinin işaretlerini sildirir, yerlerine birer tavşan kız resmi çizdirirsin."

"İyi fikir," dedi Giordino. "Ve bu fikrin hatırına belki de uçağımı sana arada sırada kullanman için izin verebilirim. Tabii, küçük bir ücret karşılığında."

Pitt konuşmaktan vazgeçti. Pilot kabininin yan penceresinden dışarıya baktı ve burnunu kuzeydoğuya yöneltmiş San Françisço'ya doğru seyreden bîr ticaret gemisinin ışıklarını gördü. Denizde köpüklü dalgalar göze çarpmıyordu, sanki simsiyah okyanus dümdüz ve çarşaf gibiydi. Sakin bir deniz, uçağın suya ilk dokunuşu bakımından en iyi durumdur, ama bu da su yüzeyinin yüksekliği konusunda karar vermeyi güçleştiriyor, diye Pitt aklından geçirdi.

"Şu senin gizemli bölgen daha ne kadar uzakta?" diye. Giordino sordu.

"Beş yüz mil," diye Pitt yanıtladı. "Demek ki bu yaşlı balinanın hızıyla iki saatten önce orada olacağız." Giordino ayaklarını aygıt panosuna dayadı. "Üç bin altı yüz metre yükseklikte uçuyoruz. Alçalmaya ne zaman başlamak istiyorsun?"

"Yaklaşık bir saat kırk dakika sonra," dedi Pitt. "Son bir rota düzenlemesi yapmak istiyorum. Bu bebeği tam istediğimiz yere indirmek için işimi şansa bırdkamam."

Giordino hafif bir ıslık çaldı. "Desene ilk denememizde tam yerine inmek zorundayız."

"Öyle, çünkü bir ikinci deneme için şansımız olmayacak."

Giordino öne eğildi ve eliyle hafifçe aygit panosunun ortasındaki geniş bir göstergeye vurdu. "Denizaltının yerini belirten o sualtı işaret vericisi sinyal gönderdiği sürece bu işi başarabiliriz."

Pitî gözlerini rota göstergesine dikti ve yuvarlak camın ardındaki ibre istediği yere gelene dek uçağın yönünü değiştirdi.

"Bölgeye yaklaştıkça verilen sinyaller daha da güçlenecek."

"Yeîer ki bizi beş yüz metreden daha yakına ulaştırsın," dedi Giordino umutla. "Gerisini de Selma Snoop halleder," diyen Giordino başıyla koltuğunun kol dayama yerine sıkıca, tutturulmuş küçük mavi renkteki sugeçirmez bir kutuyu işaret etti. Bu, aküyle çalışan bir telsiz sinyalleri yön belirleyicisiydi.

"Selma'nm kontrol edildiğinden emin misin?" diye Pitt sordu.

"Çalışıyor, kaygılanma," dedi Giordino. "Dediğim gibi, sen tek uçağı denizaltının yerini 'belirleyen işaret vericisine beş yüz metreden daha az bir yere indir, gerisini düşünme. Ondan sonra ben de denizaltıyı elimle koymuş gibi bulurum."

Pitt gülümsedi. Tembelce davranışlarına karşın Giordino hemen her durumda ne yapar eder ama sonunda o isi en mükemmel bir biçimde sonuçiandırırdı. Pitî'i de şaşkına çeviren onun bu özelliğiydi. Pitt Giordino'ya sessizce bir baş işareti yaptı ve ellerini uçağın kontrol kolundan çekti. Giordino da ona bir baş îşaretiyle karşılık vererek uçağın kontrolünü devraldı. Bu arada Pitt de pilot koltuğundan her yeri tutulmuş bir durumda kalktı, kabini terke derek arka taraftaki yolcu bölümüne girdi.

Generalin özel uçağının lüks konforu içinde oturmakta olan yirmi adam vardı... belki de yeryüzünde yazgılarına en çok boyun eğmiş yirmi adam, diye

Pitt aklından geçirdi. Boyun eğdikleri şey de ölümdü. Bunun başka türlü bir tanımı yoktu. Doğruydu tabii, işi gönüllü olarak kabul etmişlerdi, ama atıldıkları serüvenin görüşünü onların uzun ve verimli bir yaşam özlemlerini silip süpürmüştü. Her adamın üzerinde siyah renkte kauçuktan dalış giysileri vardı ve serîn hava girsin de derilerinden boşanan teri buharlaştırsın diye giysilerinin fermuarları açıktı. Arkada, yerdeki yük halkalarına bağlanrr^ş çeşitli araç ve gereçlerle farklı büyüklüklerde paketler duruyordu. Ve uçak gövdesinin geri kısmına doğru da iniş anında bölmede yuvarlanmaları önlenmesi için sıkıca bağlanıp korumaya alınmış bir dizi hava tüpü göze çarpıyordu.

İskandinavya özelliklerini anımsatan sarışın bir adam olan en yakın dalgıç Pitt'in içeriye girdiğini görünce başını kaldırdı, gözlerini Pitt'e dikti. "Bu bir çılgınlık. Hem de tam bir çıigınhk," dedi.

Yarbay Samuel Crowhaven kesinlikle çok mutsuz biriydi. "Denizaltılarda parlak bir geleceğim var ve ben şimdi tutmuş geceyarısı okyanusa çarpıp parçalanarak bu geleceği bîr kenera atmak zorunda kalıyorum."

"Büyük bir tehlike yok. Aslında bir arabays garaja sokmaktan pek de farklı bir iş değil," Pitt, adamı yatıştırmak istercesine. "Ben olsam öy!e çok kaygılanmazdım..."

Crowhaven'in şaşkınlığı yüzünden Kolayca okunuyordu. "Tıpkı bir araoayt garaja,,, hadi, canım sen de, şaka yapıyor olmalısın."

"Bu kuşu yavaşça suya kondurmak benim sorumluluğumda. Komutan. Senin yerinde olsam daha sonra neler olacaklardan kaygı duyardım."

"Ben de bir denizaltının çarkçısıyım," dedi Crowhaven suratını asarak. "Komando rolü oynamaya uygun biri değilim."

"Seni ve adamlarını suya inişte öldüreceğime söz veriyorum," dedi Pitt yavaşça, "Giordino da sizi doğruca Starbuck'ın üzerine götürecek. Ondan sonrasıysa size kalıyor."

"Denizaltının suyla dolu olmadığına emin misin?"

"Ayrıldığımda ön torpil bölmesi dışında tümüyle kuruydu."

"Hiçbir şeye dokunulmadıysa dört saat içinde on torpil bölmesinin suyunu boşaltır, denizaltıyı da yola çıkarabilirim."

"Programa göre dört buçuk saatlik süreniz var. Yani, güvenlik payı olarak fazladan yarım saatiniz oluyor demektir." "Çok sayılmaz."

"Ne yapalım, tüm süreniz bu kadar." Crowhaven üzgün üzgün basını salladı. "Bu bir intihar, başka bir şey değü."

"Tabii, denizaltının içinde karşılaşabileceğin kişilerle savaşmak zorunda olduğunu anlıyorsunsur."

"Dediğim gibi, ben bir komando değilim. O nedenle de komando birliğinden şu gördüğün sert bakışlı savaşçıları çağırdım."

Pitt Crowhaven'in parmağıyla gösterdiği beş adama baktı. Deniz Kuvvetlerinin seçkin güvenlik gücü üyeleriydi. Oldukça çetin ceviz oldukları daha ilk bakışta anlaşılıyordu. Ayrı bir grup oluşturmuşlar, birlikte oturuyorlar, siSahlarmı ve öteki donatımlarını sürekli olarak tekrar tekrar kontrol ediyorlardı. Bunlar, karada ve sualtında savaşmak için çok iyi eğitilmiş iriyarı, sessiz ve kararlı görünen kişilerdi. Pitt, Crowhave'ne sırtını döndü.

"Peki, ya ötekiler?"

"Denizaltıcılar," dedi Crowhaven gururla. "Starbuck büyüklüğünde bir denizaltıyı yönetmek için yeterli sayıda değiller, âmâ yine de Stortauck'ı Pearl Harbour'a götürebilecek kimseler varsa, bu kişilerde şu gördüklerindir. Yalnız, bu iş için gerekli olan şey reaktörlerden birinin hâlâ çalışıyor olmasıdır. Yoksa baştan başlamamız gerekirse asla başarılı olamayız."

"Çalışır durumda bir reaktör bulacaksınız," dedi Pitt kendinden emin bir sesle ve yüzüne de sakin bir hava vererek. Oysa gerçekte, denizaltının hâlâ yerinde durup durmadığı, ya da iskele reaktörünün hâlâ çalışıp çalışmadığı kesin olarak bilinemezdi. Bekle ve umut et, diye aklından geçirdi. Zamanı geldiğinde önüne çıkacak engellerle karşılaşmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Ama sorunların olursa adamlarını denizaltıdan en geç saat 04.30'da uzaklaştırmayı sakın unutma."

"Kahraman değilim," dedi Crowhaven sıkıntılı sıkıntılı.

Pitt omuzunu okşadı, sonra da döndü ve yürüyerek yine pilot kabinine girdi.

Amiral Hunter son bir saattir yirminci kez saatine baktı. Sinirli sinirli içtiği sigarasını hızla kül tablasına bastırdı ve duvarı kaplayan kocaman haritaya göz atmak için hareket salonunu karşıdan karşıya geçti. Arkasında Denver ayaklarını önündeki sandalyeye uzatmış bir biçimde tahta bir sandalyeye rahatça yayılmıştı. Denver o andaki uyuklar görünüşüyle Hunterl bir an mesaj aldatamadı, çünkü uçağın gidişiyle ilgili bir mesaj geldiğinde Denver hemen hemen aynı anda dimdik ayaklanıvermişti.

"Büyük Baba, ben Evlat. Duyuyor musun? Tamam." diyen Pitt'in sesi telsiz setinin üzerine asılmış hoparlörden duyuldu.

Pitt daha yanıt almadan Amiral Hunter ve Denver telsizcinin üzerine eğilmişlerdi bile.

"Evlat, ben Büyük Baba. Devam et. Tamam."

"Adamları çukur duruşu için hazırla. Damalı bayrağı gözleyeceğim. Tamam."

Bu sözler Pitt'in şifreli sözleriydi, alçalmaya başladığını ve uçağı suaitı dağının üzerinde suya indirmek için son hamlesine başladığını anlatmak istiyordu.

Telsizci mkrofona konuşarak karşılık verdi. "Kupa şampiyonu bekliyor. Tamam."

"Bitiş çizgisinde görüşürüz, Büyük Baba..."

"Hoparlördeki Pitt'in sesleri tam yarıda kesildi.

Hunter hızla mikrofonu kaptı. "Ne oldu, Evlat? Ben Büyük Baba. Tamam."

Kssa bir sessizlik oldu. Ama hemen sonra ses, tonunda hafif bir değişiklik daha güçlü geldi. "Gecikme için özür dilerim. Büyük Baba. Emirleriniz nedir? Tamam."

"Emirler mi?" diye Hunter yavaşça sordu. "Emirleri mi istiyorsun?"

"Evet. Söyleyin lütfen."

Hunter bir anda hipnotize olmuş gibi mikrofonu yere bıraktı, sonra da yayın düğmesini kapadı.

"Aman Tanrım! Bizi farketmişler," dedi robot gibi.

Denver'se uğradığı şaşkınlığı gizleyemedi. "O Pitt'in sesi değildi," dedi inanmayarak. "Delfi'nin vericisi frekansı bularak yaymı ele geçirmiş olmalı."

Hunter yavaşça koltuğa çöktü, kaldı. "Bu çılgınca plana asla izin vermemeliydim. Bundan böyle Crowhaven, Starbuck'a girdikten sonra bir daha bizimle ilişki kuramayacak."

"Haberleşme bilgisayarları aracılığıyla şifreli mesaj gönderebilir," diye Denver atıldı.

"Unuttun mu?" diye Hunter sabırsızca sordu. "Haberleşme bilgisayarları Starbuck'm denemeleri başlamadan önce gemiye zamanında monte

edilememişlerdi. Telsiz ancak belirli frekanslarda mesaj göndermeye yarıyor. Deniz piyadeleri Delfi'nin vericisini ele geçirmedikten sonra havadaki her frekanstan yapıîan yayını izleyeceklerdi. Delfi tüm planlarımızı şimdiye dek öğrenmediyse bile, Crowhaven denizaitıdan yayma başlar başlamaz öğrenecektir..."

"Ve Sîarbuck'a saldıracak, ya da onu havaya uçuracaktır," diye Denver Hunter'm sözlerinit amam!adı.

Hunîer'ın sesi ne dediği güçlükle anlaşılacak denli kısıldı. "Tanrı onlara yardım etsin," diye mırıldandı. "Şu anda onlara yalnızca Tanrı yardım edebilir."

Pitt başındaki kulaklığı hızla çıkararak yere fırlattı. "Orospu çocukları telsiz bağlantımızı kestiler," dedi öfkeyle. "Eğer Delfi ne yapacağımızı tahmin ederse, bize bir tuzak hazırlayacağından hiç kuşkun olmasın."

"Senin gibi arkadaşlarım olduğunu bilmek ne harikulade bir şey," dedi Giordino, yüzündeki alaylı gülüşle.

"Ama sen şanslısın," diyen Pitt'in yüzündeyse hiçbir gülümseme yoktu. "Sanırım Amiral Hunter şu anda büyük bir olasılıkla görevden vazgeçip geriye dönmemiz için dua ediyordur."

"Böyle bir şey olmaz," dedi Giordino ciddi ciddi. "Sizler bu sarı gözlü palyaçoyu gözünüzde fazla büyüttünüz. Seninle bir kasa viskisine bahse girerim ki daha Delfi Pasifik'teki en büyük iki denizaltı hırsızının oyununa geldiğini bile anlayamadan bölgeye girip çıkmış oalacağız."

"Öyle diyorsan."

"Dinle, bak," dedi Giordino bilmişcesine. "Aklı başında hiç kimse gecenin karanlığında bir uçağı denize isteyerek indirmeye kalkmaz... yani senin dışında. Bu Delfi denilen adam da olasılıkla bizim bir keşif uçuşu yaptığımızı sanır. Ve gün doğmadan önce herhangi bireyleme girişileceğinden de hiç kuşku duymayacak tır."

"Senin bu iyimserliğin hoşuma gidiyor."

"Ne de olsa, annem de her zaman ağzımın iyi laf yaptığını söyler durur."

"Peki, yolcular ne olacak?"

"Kimse onlara gelmeleri için yaivarmads. Şu anda arka tarafta belki de vasiyetlerini yazıyorlardır. Şimdi vazgeçip de onian düş kırıklığına uğratmanın gereği var mı?"

"Pekâlâ, öyleyse devam ediyoruz." diyen Pitt kumanda kolunun yanından uzandı ve altimetreye hafifçe vurdu. Küçük beyaz ibreler dip çizgilerde tembelce hareketsiz duruyorlardı. İniş projektörlerini yaktı ve hız göstergesinin ibresi saatte iki yüz yetmiş mili gösterirken uçağın gövdesinin altından kayıp geçen okyanusu izledi. Sonra da ikinci kulaklığı basma geçirdi ve bir süre dikkatle dinledi. "Sualtı işaret vericisinden gelen sinyaller en yüksek gücüne yaklaşıyor," dedi. "İniş için son kontrolü yapsak iyi oiur."

Giordino tembel tembel iç çekti, emniyet kemerini çözdü ve arkadaki uçuş mühendisinin yerine geçti, sonra da kontrol listesini Pitt'e uzattı. "Bana tek tek oku, ben de kontrolünü yapayım."

Pitî, Giordinon'un uzattığı matbu listede• kileri okudukça Giordino da gerekli kontrolleri yaptı.

"Erken ateşleme selektör anahtarları."

"Yüzde yirmi normal," diye Giordino karşılık verdi.

"Karışım dereceleri."

"Normal."

"Pitt yeknesak bir sesie sıkıcı ama gerekli olan bu işi sürdürdü, bu arada da bir iki saniyede bir gözlerini yalnızca yüz elli metre altındaki okyanusa çevirerek dikkatle izledi. Ve elindeki kontrol listesindeki son maddeye geldi.

"Merkez kanat tankı valfı ve voltaj yükseltme anahtarları."

"Kapalı, onlar da kapalı."

"Bu kadar," diyen Pitî elindeki kontrol listesini omuzunun üzerinden geriye fırlattı. "Nasılsa bir tiaha buna kimse gerek duymayacak."

Giordino kontrol panosunun üzerine eğildi ve parmağıyla işaret ederek, "Tam karşı ufkumuzdaki yıldızlar... gittikçe görünmez oluyorlar."

Pitt başını sallayarak onu doğruladı. "Sis bulutu."

Kısa bir süre sonra simsiyah ufukta uğursuz bir leke belirdi. Pitt hız göstergesi saatte yüz yirmi mil olduğunu gösterene dek motorların gazını yavaş yavaş kıstı.

"İşte, şimdi sihirbazlık gösterimiz başlıyor," dedi Pitt yavaşça ve Giordino'nun siyah gözlerinin içine şöyle bir baktı... arkadaşının yüzünde her ne kadar gülümseme yoktuysa da yine de sakin ve korkusuzdu.

"Yüz derece flapla, sonra da kontrolü bana bırakarak ana bölmeye, ötekilerin

yanına git ve onlara canı sıkılmış bir tramvay biletçisi gibi davran."

"Merak etme, onları en çok esnetecek öykülerimi anlaaccığım." Giordino yardımcı pilot koltuğunun üzerinden uzanarak flap düğmesi

ni çevirdi ve göstergedeki ibre yüz dereceye gelene dek düğmeyi açık durumda {uttu. "Hoşça kal, dostum, inişten sonra yine görüşürüz." Pitt'in kolunu hafifçe sıktı ve dönerek pilot kabinini teketti.

Rüzgâr yandan esmekteydi. Pitt C 54'ün rüzgârda sürüklenmesini eşitlemek için uçağı dümdüz değil de, yan yan götürdü. Uçak birkaç metre daha alçalınca Pitt iniş projektörlerinin ışığında aydınlanan dalgaların yüksekliğini açıkça görebildi. Yavaşça bir sesle kendi kendine uçağı hiçbir ışığı görünmeyeçek bir biçimde, yani dümdüz indirebilmeyi diledi, ama tabii böyle bir şey çok zordu. Daha değil, daha değil, dedi durdu kafasının içinde. Üç mil sonra Uçağı işaret vericisine ve sis bulutuna en yakın yere indirebilmek için zamanlama çok önemliydi. Bu bir an meselesiydi, yoksa her şey boşa giderdi. Suya indikten sonraysa uçağın hızı onu istenen bölgeye götürmeye hâlâ yeterli olurdu. Hız göstergesinde ibre yüz beş milin altına düşmekteydi.

"Gayret bebeğim. Düşmenin ,daha sırası gelmedi."

Pitt tüm dikkatini kanatları dalgalara tam tutmaya verdi... eğer kanat uçlarından biri bir dalgaya girerse, işte o zaman uçak hemen yana doğru büyük bir takla atardı. Pitt uçağı çok hafifçe alçalttı ve devrilen bir dizi dalganın tam arkasına soktu. Niyeti, uçağı bir dalga aşağıya doğru inerken üzerine oturtmaktı, böylece dalganın inme meyili uçağın ilk çarpma etkisini azaltacaktı. Uçağın pervaneleri suyu motorların arkalarına doğru sıçratmaktaydı. Uçak suya ilk dokunduğunda pilot kabininin pencerelerini de sis bulutu kaplamaya başladı.

İlk çarpışta çıkan ses gök gürlemesini andırıyordu, ama ondan daha güçlüydü. Yuvarlak ve kırmızı renkteki bir yangın söndürücüsü asıldığı yerden fırladı, Piît'in omuzu üzerinden uçarak geçti ve önündeki kontrol panosuna çarparak onu darmadağın etti. Uçak ilk dokunuştan sonra suda seken bir taş gibi zıpladığında Pitt de tam ilk çarpma etkisinden kurtulmak üzereydi ki, uçağın aiimunyum gövdesi ikinci kez suya büyük bir gürültüyle çarptı. Sonra da uçağın burnu bir dalganın arka kısmına girdi, ve C 54 büyük bir su serpintisinin tam ortasında birdenbire durdu kaldı.

Pitt şaşkın şaşkın sular damlayan ön çamdan dışardaki sise bakındı. Başarmıştı. Uçağı parçalanmadan bir bütün olarak indirebilmişti. Uçak o anda dalgalarla birlikte tatlı tatlı alçalıp yükseliyordu. Uçak, gövdesinin aldığı hasar derecesine göre suyun üzerinde yüzecekti, belki bir dakika, belki de günlerce.

Pitt elektrik bataryasının çarpışmadan kurtulduğuna ve hâlâ kabini aydınlatmaya devam 'ettiğini farkedince derin bir soluk verip rahatladı. Sonra da bataryanın boşalmasını geciktirmek için motorların ateşleme anahtarlarını ve iniş projektörlerini kapadı. Süratle emniyet kemerini çözdü ve hızla kapıdan çıkarak arkadaki ana kabine geçti.

Pitt bu kez karşındaki adamları kendilerinden çok daha emin buldu. Crowhaven, Piît'i görünce kalktı, yanma gelerek sırtını okşadı, öiekiler de ıslık çalıp onu alkışladılar. Bu seremoniye katılmayan yalnızca beş SAS komandosuydu. Onlar işbilircesine harekete geçmişlerdi bile. Kaçış kapısını açmaya ve öteki adamların donatımlarını teker teker kontrol etmeye başlamışlardı.

"iyi basardın, Dirk," dedi Giordino, ağzı kulaklarında sırıtarak. "Ben bile daha iyisini yapamazdım."

"Bunu sen söylediğine göre değerli bir övgü olarak kabul ediyorum," dedi Pitt. Sonra da sırtına hava tüpünü, yüzüne de maskeyi takarak çabucak dalış takımını kuşandı.

"Uçak böyle ne kadar süre yüzecek?" diye Crowhaven sordu.

"Alt bölmeyi kontrol etti," dedi Giordino, bir yadan da Pitt'in sırtındaki hava tüplerini gözden geçiriyordu. "Yalnızca küçük bir sızıntı var. o kadar."

"Batması için bir delik açmamız gerekemez mi?" diye Crowhaven sordu.

"Akıllıca birşey olmaz," dedi Pitt. "Delfi içinde mürettebatı olmayan terkedilmiş bir uçağm yüzdüğünü öğrendiğinde mürettebatının cankurtaran sallarına bindiklerini düşünecektir. O nedenle ben de tüm cankurtarma donatımını Hickam'de bırakmıştım. Böylece uçağın cankurtaran sallarının güvencede, sağlam ve açılmamış olduklarını öğrenemeyecektir. İnşallah, biz aşağıdayken Deifi bizi su yüzeyinde arar."

"İnsanı Amiral yapmak için daha kolay bir yol olmalı," dedi Crowhaven alaylı alaylı.

Pitt konuşmasına devam etti. "Denizaltıyı çalıştırıp harekete geçirdiğinde Amiral Hunter'

îa bir iki yüz eüi kilosaykıl üzerinden bağlantı kur."

Crowhaven'in gözleri kısıldı. "Sen beni aldatıyorsun. Çünkü bu frekans ticari bir frekanstır. Dediğin gibi bin iki yüz elli kilosaylkıî üzerinden haber gönderecek olursam sonra Federal Haberleşme Komisyonuyla başım belaya

girer."

"Olabilir, tabii,.> diye Pitt onu yorgun yorgun doğruladı. "Ama Delfi'nin de hiçbir yayını kaçırmayan çok güçlü bir yayın izleme istasyonu var. Önceden planlanmış frekansımızı ele geçirdi bile. Şansımız olur da güneşin doğuşunu görebilecek denli yaşarsak, ancak ondan sonra dediğin şey için kaygı, duymaya başlarız."

Pitt paletleri ayağına geçirdi ve hava regülatörünü kontrol etti. Ardından da açık kaçış kapısından dışarıya doğru eğildi ve altındaki karanlığa bir göz attı. Uçağın burnu hafifçe aşağı doğru bir durum alırken dalgalar da kanatların ön taraflarını enlemesine yıkıyordu. Giordino'ya döndü.

"Sihirli kutunla hazır mısın?"

"Giordino kolunu kaldırarak sinyal bulucusunu gösterdi.

"Gidelim mi?"

"Evet, gidelim."

"Haydi, öne geç ve bize bir denizaltı bul," dedi Pitt, başıyla da çıkış kapısını işaret etti.

Giordino ağızlığını düzeltirken sırtını denize dönerek bir an için oturdu. Sonra da Pitt'e eliyle kaygısızca bir selam verdi ve geriye doğru atlayarak denizde görünmez oldu.

Beş SAS komandosu, Crowhaven ve adamları sessizce ve teker teker uçağın dışındaki karanlığa atlayarak gözden kayboldular. Kapıdan atlarken tümü de suratlarını buruşturmuşlardı. Pitt aşağıya baktı ve sualtındaki adamlarm kıpır kıpır yanon dalma fenerlerinin ışıklarını, sonra da her edamın her feneri, ışığında bir önündekini görecek biçimde yönünü ayarladığını ve ardından da denizin derinliklerine doğru yüzmeye başladıklarını izledi.

Uçakta bir tek Pitt kalmıştı. Pitt gözlerini uçağın içinde şöyle bir dolaştırdı ve hafta sonu tatilini geçirmek için kent dışına giderken evini terkeden herhangi birinin yaptığı gibi kabin elektrik devre kutusunun kapağını açtı,, sonra da içerdeki tüm ışıkları söndürdü.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Karanlık ve ılık Pasifik suyu Piît'in başı üzerinde yine kapandı. Pitt suya daldıktan sonra kendisini kısa bir süre serbest bıraktı ve ağırlığıyla gidebildiği kadar gitti. Dalma fenerinin yuvarlak ışın demeti altı metre altındaki balıkadamı aydınlattı, adam Pitt'in ardından gelip gelmediğini anlamak için başını omuzunun Çizerinden çevirmiş geriye bakmaktaydı. Pitt birdenbire konvoydaki son kişi olmanın tehlikeli olabileceğini farketti. Ve denizin boğucu karanlığı büyük bir kuruntuya kapılmasına neden oldu. Aklına gelebilecek her türde yırtıcı canlının bacaklarından hızlı bir ısırış yapacak biçimde yanına sokulmaya başladıklarından emindi. Birkaç saniyede bir arkasına döndü ve dalma fenerinin ışığını her yönden dolaştırdı, ama hiçbir geçe canavarıyla karşılaşmadı. Görüntü alanındaki tek garip görünümlü yaratık altında kayıtsızca yüzen arkadaşı balıkadamdı.

Maskesinin ardında deniz gibi hayal gibi belirmeye başlayınca Pitt'in kuruntusu da bir

parça azaldı... çünkü bildiğine göre başaşağp bir durumda yüzüyor olmalrydı. Kayalar hayaleti andıran yüzeyleriyle ürkütücü şekiller oluşturuyorlardı, ama onlara yaklaşıp da eliyle kaba ve sert yüzeylerine dokunduğunda birer eski dosta dönüşüyorlardı.

Sinirli bir kalamar denizdeki yaşamın ilk belirtisi olarak dar görüş açısının önünden hızla geçerek kayboldu. Daha sonra kaya oluşumları gittikçe azaldı, kumla kaplı deniz tabanı görünmeye başladı. Hareket eden bir sürü ışın demetinin ardında kocaman siyah bir şekil belirince de Pitt'in adrenalini vücudunda hızla yükseliverdi.

Karanlığın içinde büyük bir hayali canavarı andıran Starbucfc aynı bıraktığı durumda yatmaktaydı. Ayak vuruşlarını hızlandıran Pitt tüm adamları geçerek konvoyun en önüne uiaştı ve Giordino'nun kolunu yakalayarak gözlerini arkadaşının maskesinin ardına dikti. Pitt'in dalma fenerinin ışığından rahatsız olan maskenin ardındaki Giordino'nun yüzü hafifçe buruştu, ama gözleri pırıl pırıldı ve ağızlığı olmasına karşın sırıtışı "Başardık" der gibi açık ve seçikti.

Pitt mesaj tahtasına birkaç sözcük yazdı ve eliyle Crowahven'e işaret ederek tahtayı yüzüne doğru kaldırdı.

BURADA AYRILIYORUZ. STARBUCK SÎZİNDİR.

Crowhaven anladığını belirten bir baş işareti yaptı, bu arada yüzünün yanından kurtulan birkaç sarı saçı da suyun içinde dalgalandı. Crowhcven hemen arkadaşlarını dağıtma

ya başladı. Dört denizaltıcı ve bir SAS komandosu denizaltıya su basılı ön torpil bölmesinden girecekler ve daha önce Martha Ann'ın adamlarının açtıkları valfleri ve kapakları kapatacaklardı. Geri kalanlar da kıç kaçış bölmesinden denizaltının kuru bölmüne girecekler ve ortadaki kontrol odasına doğru ilerleyeceklerdi.

Denizaltıcıların korkusu tümüyle kaybolmuştu. Bundan böyle kendi beceri ve deneyimlerine güveneceklerdi. Önceki adamlar tek bir grup olarak denizaltıya girdiler, ama kıçtaki adamlar kaçış bölmesinin küçklüğü nedeniyle üç gruba ayrılmak zorunda kaldılar. Pitt iîk beş adam denizaltıya girdikten sonra çıkış kapısını arkalarından kapadı ve kaçış bölmesinden atıfan suyun aktığını hissedene dek bekledi. Sonra da bıçağının kabzasını tekneye üç kez vurdu. Hemen karşılığında da içerden üç boğuk vurma sesi geldi, bu 'şu ona dek hiçbir sorun oîmadıj anlamına gelmekteydi. Pitt dar üst güverte boyunca denizaltının burnuna doğru yüzdü ve orada da aynı vuruşları yaptı. Bu kez aldığı yanıtlar su basmış torpil bölmesinin akustiği nedeniyle hemen hemen duyulmayacak denfi çok zayıf geldi.

Pitt yine mesaj tahtasına birşeyler yazdı ve Giordino'ya gösterdi.

GiRiŞ BURALARDA. 18 DAKİKA.

Giordino Pitt'in ne demek istediğini anladı. On sekiz dakikalık havaları kalmıştı ve sualtı dağının girişini araştırmak zorunda olacakları tüm zamanlan buydu. Pitt, Giordino'nun omuzuna hafifçe vurdu ve sağa doğru ileriye

atıldı. Giordino, Pitt'in kayar gibi ilerleyen şeklini izledi ve dalma fenerinin titrek ışıklarında beliren ürkütücü deniz görünümünün üzerinden sessizce kayıp ilerlediler. Geçtikleri yerleri ezberlemeye uğraşmadılar, ama onun yerine havaları tükenmeden önce Starbuck'ın yeniden bulmalarını sağlayacak tek şey olan Pitt'in soî bileğindeki aygıta güvendiler.

ilk karşılaşmaları dalma fenerinin iki sütun gibi uzanan ışığında yavaş yavaş şekilleşen Girdabın başka bir kurbanıyia oldu. Teknenin yanındaki çelik tabaklar dümdüz ve tertemizdi. Üzerlerinde hiçbir bitki oluşumu yoktu, belli ki yeni bir kurbandı. Pitt şaşırdı, çünkü kayıp gemilerin listesini incelemişti ve Starbuck dışında son altı ay içinde kaybolduğu bildirilen hiçbir gemi olmamıştı. Nasıl

olurdu da bu büyüklükteki bir gemi varış limanına geciktiği bildirilmeden ortadan kaybolabilirdi?

Gemi kötü sonunu bir türlü kabul etmek istemiyormuş da hâlâ su yüzeyinde seyrediyormuş gibi dimdik oturuyordu. İki adam geminin bomboş güverteleri üzerinden geçtiler ve bunun bir zamanlar bir balıkçı teknesi, hem de büyük bir balıkçı teknesi olduğunu gördüler. Çok yazık, diye Pitt aklından geçirdi .Güzel bir gemiydi, kuşkusuz. Küpeştesi pırıl pırıldı ve üst yapısında birçok gelişmiş elektronik tarayıcılar ve antenler göze çarpıyordu.

O ana dek Delfi'nin adamlarıyla karşılaşmamışlardı ama yine de bir önlem olarak kendisi geminin kaptan köprüsünü araştırırken Giordino'nun da gözcülük ederek dışarda beklemesini işaretle anlattı. Giordino anladığını be

lirten bir el işareti yaptı, sonra da köprünün sancak kanadı altındaki bir bölmenin yanma sokuldu, dalma fenerini söndürdü ve bir anda karanlığa gömüldü.

Pitt sessizce dümen köşkünün açık kapısından içeriye süzüldü. Garip görünümlü çevresine tuttuğu fenerinin yuvarlak ışın demetini dört bir yanında dolaştırdı. Gözlerine tavana doğru yükselen ve sonra da açık bir delikten yok olan çirkin, saydam bir yılan takıldı. Bir süre sonra bunu bir başkası izledi. Bu yılanlar, önce kabinin tavanına oradan da su yüzeyine çıkmak için açık bir delikte yok olan kendi hava kabarcıklarıydı.

Pitt gemide ne öğrenmeyi umduğunu bilmiyordu ama bulduğu bu gemi yıllarca bir karabasan olarak düşlerini süsleyecekti. Akıntıyla öne arkaya katlanan haritalar masanın üzerinde duruyordu ve hâlâ dokunulacak denli sertti, hiç bozulmamışlardı, sanki gemi daha dün batmış gibiydi. Dümen dolabının parmaklığı kendisini bundan böyle hiç kimsenin kullanmayacağını biliyormuş gibi insanı etkileyen bir umutsuzlukla yanlara doğru uzanmaktaydı. Pusula dolabının pirinç koruyucusu fenerin hafif ışığında parıldadı, pusulanın ibresiyse hâlâ büyük bir bağlılıkla unutulmuş bir rotayı göstermekteydi. Makine telgraf aygıtının okuysa STOP durumundaydı.

Pitt yakınına eğildi, dikkatini çeken bir şey olmuştu, işaret kolunun altındaki sayılar îngiîizce değildi. Bir an için dikkatle inceledi, sonra yine pusula dolabının yanına yüzdü, Fenerin ışığını pusula kapağının üzerine vidayla tuttu

rulmuş geminin adı yazılı tabeieya yöneltti, Rusça Dilgisi yirmi sözcüğü aşmazdı ama yine de anımsayabildiği Rus harfleriyle geminin adını çözebildi: ANDREI VYBORG.

Demek ki Rus casus teknesi Starbuck'ı bulmuştu, diye Pitt düşündü. Ama bu yalnızca batırılıp Starbuck'm yakınına yatmasına yaramıştı, Oelfi ve korsanlarının sayesinde, tabii, Pitt'in daha çok düşünecek zamanı yoktu. Tam o anda sol omuzuna arkadan birşey dokundu. Pitt hızla döndü, ışığı adamın yüzünü aydınlattı.

Bu yüz korkunç derecede olağandısıydı ve çok kötü bir biçimde eğri büğrü olmuştu. Açık ağzındaki beyaz dişleri parlıyordu ve kırpmadığı tek gözüyle bakıyordu, öteki gözündeyse küçük bir yengeç vardı. Yengeç gözün yansını yemiş, göz çukurundcki yoluna devam ediyordu. Sessiz ve acımasız bir akıntının etkisiyle, sanki sarhoş bir sokak serseri el kol işaretiyle çağırıyormuş gibi, adamın kolları kalkıp düştü. Korkunç şey bir metre alçaldı ve görüntüden olduğu yerde donup kalan Pitt'e doğru hareket etti.

Pitt ölüyü çılgıncasına itti, sonra da ölünün dümen köşkündeki bir iç kapı aralığına doğru yüzerek karanlığın içinde kayboluşunu izledi.

Rus gemisinde daha fazla görülecek bir şey, ya da yapılacak bir iş kalmamıştı. Gemiyi bir an önce terketmenin zamanı gelmişti. Kendisinin ve Giordino'nun yedek havaya başlamaları için ancak birkaç dakikaları kalmıştı.

Giordino uzaktan ses dalgaları geldiğini duyduğunda hâlâ sancak kanadının altındaki

bölmede nöbet tutmaktaydı. Hemen yukarıya dümen köşküne yüzdü ve o anda içerden çıkmakta olan Pitt'e fenerini söndürmesini işaret etti.

Pitt Gicrdino'nun isteğini yerine getirdi ve ikisi de îumbuzun altına çömeldi. Önce birkaç saniye yaîkaşan bir elektrik motorunun gürültüsünü dinlediler, sonra da zayıf bir ışık belirdi.

ilk bakışta garip ve ilkel bir deniz yaratığın.! andırıyordu. Oysa yaklaştıkça bunun bir yunusbalığı biçiminde yapılmış, arkasında kontrol için yassı bir kuyruk bulunan bir sualtı taşıtı olduğunu görebildiler. Düzgün ve parlak mini taşıta iki kişi ata biner gibi binmişti. Önde oturanı dümeni kullanıyor, arkada oturanıysa aracı yönetip kaptanlık ediyordu. Kıçtaki küçük bir pervane suyu çarparak dövüyor ve iki adamı .denizin derinliklerinde yaklaşık beş mil hızla götürüyordu. Taşıt ve yolcuları dosdoğru Andrei Vyborg'un kaptan köprüsüne doğru geliyordu.

Pitt ve Giordino îumbuzun altına iyice sokuldular. Soluklarını tutmaları için çok geç kal.mışlardı. Hava kabarcıklarının yukarıya, taşıtın yolu üzerine doğru yükselmelerini çaresizce izlemekten başka ellerinden bir şey gelmedi. Sonra da

iki adam tek bir hareketle aynı anda •bıçaklarını çekti ve kaçınılmaz çatışma için beklemeye başladılar... çünkü hava kabarcıklarından oluşan iki izi kendilerini açığa çıkarmaya yetecekti.

Taşıt ön serenin çevresinden dolanarak dü"men köşküne yaklaştı. Öyle yakındılar ki, Pitt

taşıttaki adamların göğüslerine tutturulmuş küçük soluma aygıtlarını bile açıkça görebildi, bıçağı daha sıkı kavradı. Adamların garip silahtarının kendi küçük bıçağından çok üstün olduklarını bildiğinden ilk atakta başarılı olabilmek için ileriye atılmaya iyice hazırlandı.

Gerilim dolu an geçip gitti. Taşıt son anda burnunu birdenbire havaya yöneltti, hava kabarcıklarının içinden geçerek köprünün üzerinde gözden kayboldu. Motorunun sesi yavaş yavaş duyulmaz oldu. Hemen hemen aynı anda da ışığı görünmez oldu, birkaç saniye sonra da suyu döven pervanesinin sesi kesildi.

Giordino fenerini yaktı ve Pitt onun şaşkın şaşkın sorarcasına omuz silktiğini gördü. Ve birden Pitt yavaş yavaş anlamaya başladı. Andrei Vyborg'un hava boşluklarının tümü daha boşalmamıştı. Teknesi ve üst yapısı boyunca her yerde küçük küçük hava ve yağ karışımları oluşuyor, sonra da tembel tembel okyanus yüzeyine doğru yükseliyorlardı. Anlaşılan, Detfi'nin adamları batık bir geminin içinde hapis olan havayı dışarıya aylarca hatta bazen de yıllarca attığını bildiklerinden kendilerinden çıkan hava kabarcıklarına da aldırmamışlardı.

"Pit saatini hafifçe tıklattı ve mini taşıtın gittiği yönü işaret etti. Giordino başını sallayarak anladığını belirtti. Geminin parmaklığını aştılar ve dipteki bitki örtüsünün kendilerini gizlemesi için deniz tabanına indiler. Andrei Vyborg'un teknesi gerilerde kalırken Pitt omuzunurt üzerinden son bir bakış attı. Şu anda Amerikalılar onun mezarının nerede olduğunu biliyorlardı ama Ruslara onu nerede bulabilecekleri;" hiçbir zaman söylemeyecekti, Pitt bundan emindi.

Pitt'in derinlik Ölçülerindeki rakamlar yükselmeye başladı, çünkü Pitt Giordino'yu sualtı dağındaki bir yamaçtan yukarıya çıkarmaktaydı. Su doğuktu, hem de Pasifik'in bu bölümünde olması gerektiğinden çok soğuktu. Gözleri fenerlerinin ışık uzantılarına dikilmiş, dipte herhangi bir hareket belirlemeye çalışıyorlardı, ama ne var ki insan yapısı olduğunu kanıtlayacak hiçbir geometrik şekil ya da yapıyla karşılaşmadılar. Bir giriş olması gerekir, diye Pitt aklından geçirdi. Miniîaşıt bir yerlerden gelmiş olmalıydı.

O anda geriye dönme zamanını açmışlardı, bir daha Satrbuck'm güvencesine ulaşabilme şansları kalmamıştı. Hava tankları iyice azalana dek ilerlemek, sonra da Monitor'dan atılacak füzenin patlamasıyla vücutları birer et yığınına

dönüşmeden önce kurtarılmak gibi asla gerçekleşmeyecek bir umutla su yüzeyine çıkmaktan başka yapacakları hiçbir seçenekleri yoktu.

Pitt ansızın, su ısısındaki değişikliği farketti. Su daha sıcaktı, belki beş derece kadar. İşte o anda, önünde küçük küçük dönen bulutlar biçiminde kumu süpüren ve şu yosunlarını da yamaca yatay bir biçimde yatıran çok güçlü bir akıntı yamaçtan aşağıya doğru indi. Aniden kopup gelen bu güçlü akıntı iki adama hızla çarptı ve onları kasırgaya yakalanmış birer pingpong toplan gibi deniz tabanına doğru fırlattı. Akıntının etkisiyle iki adam su yosunlarından oluşan bir ormanın içinde sürüklendi, yosunlarm yaprakları yüzlerini çizerek yanaklarında ve alınlarında birer kırmızı iz oluşturdu.

Pitt bir takla attı ve deniz bitkilerinden oluşan kalın bir tabakayla kaplı büyük bir kaya çıkıntısına çarptı. Yeşil bitkiler ellerinin arasında kaydı ve kayanın üzerindeki kabukla canlılar topluluğunun keskin kenarları kauçuk balıkadam giysisinin içine gömüldü, Pitt bir an için Kayalara öylece yapıştı kaldı, ama güçlü akıntı onu yine önüne katıp sürüklemeye başladı. İste, o anda bacağını birşeyin yakaladığını hissetti. Bu, kasığının tam altından bacağına dolanan ve kendisini bir hidrolik mengene gibi tüm gücüyle yakalayan Giordino'nun kofuydu.

Pitt, Oiordino'nun maskesinin içine baktı ve o anda kahverengi gözlerden birinin kendisine göz kırptığını gördüğüne bile yemin edebilirdi. !ki adamın birleşik ağırlığı akıntının sürüklenmesini azaltmıştı bile, ama bundan da önemlisi Giordino'nun kendisini yakalaması kum bulutu ve suyosunları arasında döne döne yaptıkları çılgınca yolculuk sırasında birbirlerinden uzaklaşmasını önlemişti.

Pitt hafif bir madeni ses farketti. Boğuk bir çan sesi gibi tekrarlanan bu garip ses kayalara çarparak ezilen hava tüplerinden çıkıyordu. Pitt bir anda arkaya devrildi ve fenerinin ışığı yukarıyı aydınlattı, bu orada da çok kısa bir süre ışıkta beliren yüzeyi izledi. Sonra da dokunmak ister gibi elini uzattı, ama hemen aklının başında olmadığını anladı ve kendisini toparlayıp ancak son anda kolunu yukarıya kaldırarak midye kaplı büyük bir kayaya hızla çarpmaktan yüzünü koruyabildi.

Çarpmanın şok etkisi yapan ilk birkaç saniyesinde Pitt'i koruyan şey kauçuk balıkadam giysisinin kalınlığı oldu. Ama bu bile onu tümüyle korumaya yeterli değildi. Kayalardaki keskin midyeler kauçuğu ve içindeki naylon astan kesip geçtiler. Pitt'in kolu çevresinde kendi kanından bir bulut oluşurken Pitt de acıyla kıvrandı. Sonra da yüzündeki maske parçalandı ve bir anda gözlerine, burnuna

hızla dönen kum tanecikleri dolmaya başladı. Burnundaki kumu dışarıya atmak için kuvvetle soluk vermeye çalıştı, ama bu davranışı rahatsızlığını, daha da arttırmaktan başka bir işe yaramadı. Kum v'e tuzlu suyun birlikte saldırısından gözleri yanmaktaydı. Ansızın gözkapaklarının kapanması da kafasını fırıl fırıl dönen bir karanlığa itti.

Sonra da Pitt'in kafası alçak bir kayaya çarptı ve gözlerinin önünde rengarenk bulutlar uçuşarak kendinden geçti. Bacağına tutunan Gicrdino Pitt'in vücudunun gevşeyerek çökmeye başladığını hissetti, bu arada Pitt'in daima feneri de açılan elinden kayarak dibe düştü. Pitt'in bayıldığını anlayan Giordino fenerini Pitt'in yüzüne tuttu ve ağızlığının hâlâ dişleri arasında olduğunu görünce de rahatladı ve küt kollarını yine Pitt'in bacağına sıkıca dolayarak ona asılmaya devam en\.

Giordino'nun altından kumlu bir taşlık geçiyordu. Giordino ayaklarını uzatarak umutsuzca fren yapmaya ve akıntıdan kurtulmaya çalıştı. Bu arada her iki ayağındaki palet yırtıldı, ayaklarındaki ve topuklarındaki derisi yüzüldü. Gi

ordino dişlerini hava hortumunun ağızlığını kesecek denli çok sıktı ve kanayan ayaklarını kuma biraz daha gömdü. Ayakları tutuşunu sona erdirmeden önce de boyun eğen deniz tabanın•da oluk gibi iki derin iz oluşturdu.

Ansızın, tıpkı fareyi yaran bir kedi gibi, haiin sualtı akıntısı da kendilerini yolundan dışari•ya atarak terketti. Giordino hızla uzandı ve bir •avuç deniz çimenini yakalayarak bilinçsiz bedenini dipteki krateri andıran küçük bir hava boşluğuna doğru çekti. Kısa bir süre sonra da ellerini gevşeterek sakin suda aşağıya doğru ikaydı ve Pitt'i de yavaşça yanına çekip yatırdı.

Pearl Harbuor'daki hareket merkezi büyük 'bir sessizlik içindeydi. Daktilo makineleri sessizdi, bilgisayarlar çalışmıyordu, bant makaraları da gözkapakları olmayan kocaman birer •göz gibi duruyorlardı. Görevlilerin yarısı telsizin .çevresinde kümelenmişti. Erkekler konuşmadan düşünceli düşünceli sigaralarını tüttürüyorlar, solgun ve yorgun görünen kadınlar da sinirli sinirli kahvelerini içiyorlardı. Havadaki gerginlik iyice artmıştı ve bu herkesin sinirlerini perişan etmişti. Hunter ve Denver telsizcinin iki •yanında oturmuş, kan oturmuş yorgun gözleriyle birbirlerine bakmaktaydılar.

Denver göğüs cebinden küçük bir plastik şişe çrkardı ve masanın üzerinde ileri geri yuvarlayarak şişeyle tembel tembel oynadı. Hunier ,bır süre Danver'i izledi, sonra da sorarcasına kaşlarını kaldırdı. "Nedir o?"

Danver plastik şişeyi alıp Hunter'a gösterdi, "içindeki sıvının analiz edilmesi için Pitt vermişti. Sıvı daha önce bir şırınganın içindeydi." "Onu sana Pitt mi verdi?" diye Hunter ısraria sordu. "Ne var içinde?"

"DG10," dedi Denver kısaca. "Bilinen en öldürücü zehirlerden biri. Anlaşması son dere'ce güç. Bunun zerkedildiği vücut tıpkı bir kalp krizi belirtileri gösteriyor."

"Pitt bununla ne yapıyordu ki?" Denver omuz silkti. "Bilmiyorum. Bu konuda ağzı çok sikiydi. Bana yalnızca sonunda öğrenebileceğimizi söylemekle yetindi."

Hunter'in gözleri uzaklara dafdı. "Bir bitmece, o adam başlı başına bir bilmece..." "Telefon, Amiralim."

Hunter'in konuşması bir subayın bir telefon almacını uzatmasıyla kesildi. "Kim arıyor?"

Subay bir an unutmuş gibi göründü, sonra da duraksayarak konuştu. "POPO radyo istas. yonundan sabaha karşı programının diskcokeyi Aloha Willie."

Hunter'in ağzı bir karış açık kaldı. "Bu da ne demek oluyor, Bayım? Kahrolası hiçbir diskcokeyle konuşmak istemiyorum. Hem bizim özet haltımıza girebilmeyi nasıl becermiş?"

Subay son derece huzursuz görünüyordu. "Çok ivedi olduğunu söyledi, efendim. Yarışma bilmecesi de: 'Karatavuk yerleşmek için yuvaya geldi.' Yanıtını bilirseniz bir ödül kazanacağımızı söyledi."

"Ns biçim saçmaiık bu böyle? diye Hunter birden öfkeyle patladı. "O çatlak herife söyle de..." Ansızın Kunter'in gözlen kısılırken dudakları da dondu kaldı. "Aman Tamım, Crowhaven."

Hunter hemen almacı kaptı ve öte yandaki sesle hızlı hızlı konuşmaya başladı. Sonra da almacı şaşkın şaşkın bakan subaya geri uzattı ve Denver's döndü.

"Crowhaven Honolulu radyo istasyonunun frekansı üzerinden mesaj gönderiyor."

O anda Denver'in yüzünde beliren tam bir şaşkınlıktı. "Anlamıyorum."

"Akıllıca bir düşünüş. Hem de yok akıllıca," dedi Hunter heyecanlı heyecanlı. "Delfi bir ticari radyo istasyonunun frekansını izlemeyi dünyada akıl etmeyecektir, hem de RockandRoll programı sırasında. Sabahın bu saatinde bu programı dinleyen bir avuç gençten başka hiçkimse yoktur." Telsizcinin üzerine eğildi. "Frekansı bin iki yüz elli kilosaykıla ayarla."

Önce beton duvarlardaki hoparlörde orada bulunanların kulak zarlarını patlatacak denli yüksek seste bir müzik duyuldu. Daha sonra da şaşkın topluluğun ilk an şokundan kurtulup telsizcinin çevresine toplanmasına fırsat

kalmadan hoparlörden sözcükleri makineli tüfek gibi birbiri ardına sıralayan çok tiz bir ses duyuldu.

"Hey, oradakiler, siz sabahın bu erken saatinde kuş gözleyenler. Ben Aloha Willie. Çalınan plakları bilmeye çalışarak yapacağınız avlarınız için birkaç ünlü şarkıcının da söylediği en sevilen kırk parçayla tropik dalgaları aşıp

sizlere ulaşıyorum. Saat şu anda tam üç elli,. Pekala, hazır mısınız? Kulaklarınızı bize iyice vererek az sevilen yüzünü çalacağımız Büyük Baba ve Çetesinin söylediği en son komik plağı dinleyin. Evet, Büyük Baba seni dinliyoruz." Hareket merkezindeki telsizci yayın düğmesine dokundu ve radyo yayınını keserek araya girdi. "Büyük Baba Çeteyi arıyor. Yanıt verin, lütfen. Tamam."

"Burası Çete. Büyük Baba duyuyor musun? Tamam."

Denver hızla yerinden fırladı. "Bu, Crowhaven. Başarmış! Bizi Starbuck'm içinden arıyor."

"Sizi duyuyoruz Çete. Tamam."

"Son durumu bildiriyorum. Konuklar: Bir sayı, bir vuruş, üç hata. Ev sahibi Takım: Sayı yok, üç vuruş, dört hata."

Hunter boş gözlerle dik dik hoparlöre baktı. "Şifre kayıpları bildiriyor. Gowrhaven denizaltıyı kontrolü altına almış ama bu ona bir öJii ve üç yaralıya malolmuş."

"Sonucu aldık Çete," dedi telsizci yeknesak bir sesle. "Başarıları için konuk takımı kutlarız. Sahayı ne zaman terkedebilirler?"

Yanıt duraksamadan hemen geldi. "Oyuncular şu anda istim alıyorlar. Soyunma odasının da bir saat içinde boşaltılması gerekiyor. Otobüse binip saat 04.04'den önce stadyumu terkedeçeğiz."

Denver sevinçli yüzünde beliren ve ağzı kulaklarına varan bir gülümsemeyle yumruğunu masaya vurdu. "Reaktörler türbinlere istim üretiyormuş, bir saat içinde de ön torpil böl

meşindeki suya tümüyle boşaltaçaklarmış. Tanrıya Şükür, programa göre ilerdeler."

Hunter uzandı ve mikrofonu telsizciden aidi.

"Çete. Ben Büyük Baba. Evlat nerede?"

"Evlat ve arkadaşı kayıp altın madenini bulmak için tepeyi araştırmaya gittiler.

O zamandan beri de hiçbir haber alamadık. Çölde 'kaybolduklarını ve sularının tükendiğini sanıyoruz."

Hunter mikrofonu sessizce yere bıraktı. Bu sözleri çevirmeye gerek yoktu, çünkü mesaj çok açıktı.

"Saat 05.00'de size sporda son haberleri vermeyi yine sürdüreceğiz," diye Crowhaven'in sesi devam etti. "Çete'den şimdilik bu kadar."

Aloha Willie bir an bile duraksamadan yine ilk yayına döndü.

"İşte, çalıyoruz. Şimdi de listelerde on ikinci sırada parça: Avery Anson Pants söylüyor. 'Büyük Bikini Hırsızlığı...'"

Telsizci hoparlörün düğmesini çevirerek kapadı. "Saat 05.00'e dek tamam, efendim."

Amiral Hunter yavaşça yürüyerek uzaklaştı ve kendini bir koltuğa bıraktı. Sonra da gözlerini duvara dikerek aptal aptal bakındı.

"Çok yüksek bir bedel," dedi Hunter ya

•vaşça.

"Pitt. Crowhaven'le birlikte kalmalıydı,* dedi Denver acı dolu bir sesle. "Kızınızı aramaya asla gitmemeliydi..." Denver hemen sustu, ama çok geç kalmıştı.

Hunter başını kaldırarak Denver'a baktı. ."Adrian'ı araması için Pitt'e izin vermedim."

"Biliyorum, efendim," diyen Denver çaresizce omuz silkti. "Onu bu işten caydırmaya çalıştım, ama o bir kez denemekte ısrar etti. İstediği şeyi yapıyor."

"İstediği şeyi yaptı," dedi Hunter çok yavaş, bir sesle ve umutsuzca.

"Yürüyen ölünün ülkesine hoş geldin." Pitt gözlerini yavaşça yukarıya doğru kaldırdı ve Giordino'nun her zaman sırıtan yüzüne baktı.

"Yürüyen kim?" diye Pitt homurdandı. O anda yine baygın olmayı, yaralı kolundaki yakıcı alıcının ve çarptığı kafasındaki zonklamanın başkasında olmasını isterdi. Hiç kımıldamadı, yalnızca olduğu yerde öylece yattı ve tüm vücuduna yayılan ağrı denizini hissetti.

""Bir ara sana artık bir tabut gerekeceğini"" düşündüm," dedi Giordino."

Pitt elini uzattı, Giordino da tutup çekerek Pitt'i oturttu. Sonra da Pitt kumu ve tuzlu suyu çıkarmak için gözlerini kırpıştırdı. "Hangi cehennemdeyiz böyle?"

"Bir sualtı mağarasında," diye Giordino yanıtladı. "Burasını sen bayıldıktan ve kahrolası akıntıdan kurtulduktan hemen sonra buldum." Pitt çevresine, Giordino'nun çarpmaktan göçmüş dalma feneriyle yarı aydınlanan küçük bölmeye bakındı. Aşağı yukarı altı metre genişliğinde, dokuz metre uzunluğundaydı ve tavanın yüksekliği de iki, üç metre arasındaydı. Taban kısmının dörtte üçü suyla kaplıydı, gen kalanıysa o anda Giordino'nun ve kendisinin ü

zerinde dinlediği bir kaya tabakasından oluşuyordu. Mağaranın duvarları dümdüzdü ve korkmuş karıncalar gibi kaya tabakasından kaçan bir sürü yengeçle kaplıydı.

"Acaba ne kadar derinlikteyiz?" dîye Pitt mırıldandı.

"Derinlik ölçerim yirmi dört metre derinde olduğumuzu gösteriyor."

Pitt o anda bir sigaranın özlemini duydu, Sonra da siyah renkteki kauçuk balıkadam giysisini lekeleyen kanına sessizce, büyülenmiş gözlerle bakarak vücudunu kayalığın üzerinde çeke çeke bir duvarın yanına ulaştı ve sırtını duvara yasladı.

"Yanımda bir fotoğraf makinesi olmaması çok yazık," dedi Giordino. "Yoksa büyük ilgi uyandıracak bir öykü oluştururdun."

"Aslında olduğundan daha kötü görünüyor, o kadar," diye Pitt yalan söyledi. Sonra da başıyla Giordino'nun ayaklarını işaret etti. "Ama senin şu böcek ezicilerin için aynı şeyi söyleyemeyeceğime üzgünüm."

"Öyle, haklısın. Bu küçük domuzcukların bir süre işe yarayacağını sanmıyorum." Giordino öksürüp balgam çıkardı ve onu suya tu kürdü. "Şimdi ne olacak?"

"Geriye dönüp dışarıya çıkamayız," dedi Pitt düşünceli düşünceli. "Böylesine çok kania on millik bir bölgedeki tüm köpekbalıklarını üzerimize çekeriz." Bir an durdu, saatine baktı ve sonra da gözlerini suya dikti. "Monitör füzeyi fırlatmadan önce hemen hemen daha iki saatimiz var. Bunu çevreyi araştırarak geçirmeye ne dersin?"

Gordino'nun yüzündeki anlatımda heyecanın kırıntısı bile yoktu. "Hiç de mağara keşifJeriyle uğraşacak durumumuz yok, hani."

"Ama boş oturup durmaktan ne çabuk sıkıldığımı bilirsin."

Giordino yorgun yorgun başını iki yana saîladı. "Ne yapalım, arkadaş hatırı için katlanacağız." Bir yengeci dikkatle nişanladı, sonra da tükürdü ama denk

getiremedi. "Kaldı ki, so.nunda ne olursa olsun bu yaratıklarla birlikte bir gece geçirmekten daha iyidir, sanırım." "Elimizdeki donatımın durumu nedir?" "'Bunu sormayacağını umuyordum," dedi Giordino. "Elimizdekiler de tıpkı benim durumumda. Böyle dediğim için beni bağışla ama son nefeslerini vermek üzere olan tanklarımız dışında tam olarak bir maskemiz, on iki metre naylon ipimiz, bir tek palet ve bir de pili bitmek üzere olan bu fenerimiz var."

Pitt paleti tek ayağına geçirdi ve naylon ipin bir ucunu beline bağladı. "Sen burada dinlenmene bak, bu arada da şu ipin öteki ucunu tut. Üç kez asılma hissettiğinde buradan elinden geldiğince çabuk kaç. İki asılma hissettiğinde ipi hızla çekmeye başla. Bir asılma hissettiğinde de beni izle."

"Burası sıkıcı olacak," diye Giordino iç çekti. "Yalnızca ben ve yengeçler olacağız."

Pitt sırıttı. "Kaygılanma, yalnızlığın uzun sürmeyecek."

Piîî feneri eline aldı ve kaya tabakasının kenarına oturdu. Vücudundaki tüm karbon dioksiti atıp iyice temizlenmek için birçok kez soluk alıp verdi Sonunda ciğerlerinin daha çoğu

nü almayacağına ikna olarak yavaşça karanlık suya kaydı, mağaranın dibine doğru yüzmeye, başladı.

Pitt mükemmel bir dalgıçtı. Sualtında soıuğunu tutarak yaklaşık iki dakika kalabilirdi. Pitt' in adaleleri ağrıdı ve kolundaki kesikler tuzlu sudan yandı, ama yine de bir eliyle feneri tutup yolunu aydınlatırken öteki eliyle de duvam dümdüz yüzeyine dokuna dokuna dalmaya devam etti. Duvar dar bir açıyla dört buçuk metrelik bir eğim oluşturdu, sonra da enlemesine yatay olarak uzanan dar bir boşluğa dönüştü. Pitt'in yoluna bir kaya parçası çıktı, az kalsın ilerlemesini engelleyecekti, ama Pitt bu engelin üzerinden yılan gibi kıvrılarak geçmeyi başardı ve boşluğun iki yanındaki duvarların görüş alanından genişleyerek uzaklaşmaya başladıklarını farketti. Ardından da ayağındaki paleti hafifçe oynatarak yukarıya, yeni bir bölmeye doğru yükseldi.

Pitt birkaç saniye içinde hoş kokulu havası olan ve yumuşak sarı renkte bir parlaklıkla aydınlanan bir galeriye ulaştı. Burası sapsarı bir dünyaydı. Gölgeleri bile sarının tonlarından oluşan bir sarı renk dünyasıydı. Tavan en az altı metre yükseklikteydi ve hemen her yere küçük su damlacıkları damlamasına neden olan bir sürü küçük sarkıtlarla parıldıyordu.

Pitt basamaklarında garip görünümlü üçgen biçiminde oyuklar bulunan ve uzun kıvrımlı bir tünele doğru uzanan kayaların yontulmasıyla oluşturulmuş

büyük bir merdiven yönünde sarı renkli suda kurbağalama yüzerek ilerledi. Ayak yerine balık kuyruğu bulunan sa

kolları köşeli kesilmiş iki erkek haykeli merdiven sahanlığında sfenk gibi çömelmiş oturuyordu. Heykeller tavandan damlayan suların etkisiyle çok aşınmışlardı ve görünüşlerine bakılırsa son derece de eskiydiler.

Pitt kalçasını kaldırarak merdiven sahanlığın en alt basamağına oturdu. Işığın garip yabancılığına alıştırmak için gözlerini kırpıştırarak yüzündeki maskeyi çıkardı. Üzerindeki kauçuk balıkadam giysisi yaralı kolunu iyice rahatsız etmeye başlamıştı. Yavaşça ve kolundaki kesiklere dikkat ederek giysiyi çıkarmayı başardı. Beîine doladığı ipi çözdüğünde geriye ancak iki metrelik bir ip kaldığını gördü. İpi gergin duruma getirdi ve bir kez hızla asıldı. Sonra da ipin gerildiğini hisseder hissetmez Giordino'nun kıvırcık saçlı kafası görünene dek ipi iki eliyle çekti.

Sapsarı bir cehenneme gelmişim," dedi Giordino, ağzındaki suyu püskürterek. Gözlerinin önüne düşen saçlarını itti ve elini Pitt'e uzattı.

"Delfi'nin Korku Evine hoş geldin," diyen Pitt Giordino'nun elini yakaladı ve onu sudan çekip basamağın üzerine çıkardı.

Giordino başıyla heykelleri işaret etti. "Karşılama heyeti mi?" Sonra da elini heykellerden birinin sakalında ve yüzünde dolaştırdı. "Bu garip ışığa neyin neden olduğu konusunda bir fikrin var mı?"

"Görünüşe bakılırsa, ışık kayalardan yayılıyor."

"Haklısın," diye Giodino da onayladı. "Şu elime bir bak." Avucunu kaldırdı, derisi çok hafif bir ışık yayıyordu. "İçindeki bileşimin kimyasal analizini tam olarak bilemem ama fosfor oranının oldukça yüksek olduğuna eminim."

"Fosforun bu denli çok parladığını bilmezdim," dedi Pitt.

Giordino havayı kokladı. "Okaliptüs kokusu alıyorum."

"Okaliptüs yağı. Bunu, havanın nemini azaltmak ve bayatlatmasını önlemek için kullanıyorlar."

Giordino yaralı ayaklarına dikkat ederek yavaşça üzerindeki balıkadam giysisini çıkarmaya başladı. Pitt bu garip ışığın altında Giordino'nun ayaklarının kemiğe kadar paramparça olduğunu ve üzerindekini çıkarınca da ayaklarının çevresinde yayılan bir kan gölü oluştuğunu gördü. Ama hâlâ yürüyebilecek durumda, diye Pitt aklından geçirdi.

"Merdivenin nereye uzandığını şöyle bir araştıracağım. Burada kal ve manzaranın Keyfini çıkar. Olur mu?"

"Hayır, olmaz," diye Giordino cesurca gülümsedi. "Bir arada bulunmamız daha akıllıca olur sanırım. Ben kendimi idare ederim. Sen önden yürü yeter."

Pitt bir Giordino'nun kanayan ayaklarına bir de kendininkilere baktı. Acı çektiği yüzünden okunan bir saldırı gücü oluşturduğumuza hiç kuşku yok, diye düşündü. Çünkü bu ilerlemede ikisinin de canı çok yanacaktı.

"Pekala, sıkı adam, ama sakın sessiz kahraman rolü oynamaya kalkma." Pitt bu sözlerin gereksizliğini biliyordu. Giordino acıdan bayılana dek kendisini izleyecekti, nasıl olsa.

Karşılık vermesini beklemeden döndü ve merdivenleri tırmanmaya başladı.

İki adam bu gerçekdışı görünüm ortamında kıvrımlı tünelin içine doğru işkence gibi gelen bir tempoyla ağır ağır ilerlediler. Duyulan tek ses, güçlükle soluk alışları ve tavandan damlayan su damlacıklarıydı. Tünel aşağı yukarı bir buçuk metre yüksekliğe, bir metre genişliğe düşüne dek gittikçe daraldı. Basamaklar ansızın kısaldı, bir süre sonra da dümdüz birer rampaya dönüştü.

Pitt sırtını duvarın nemli yüzüne sıkıca yasladı ve dar geçitte öylece santim santim ilerlerken başını çarpmamak için de öne eğildi. Elindeki dalma fenerinin pilleri bitmek üzereydi ve çıkardığı ışık fosforun ışımasından azıcık fazlaydı. Her on metrede bir durakladı ve Giordino'nun seke seke kendisine birkol boyu kadar yaklaşmasını bekledi. Pitt her duruşunda Giordino'nun kendisine daha uzun sürede yetiştiğini farketti. Giordino'nun yakında dayanamayıp bayılacağı açıkça belli oluyordu.

"Bir daha yürüyen merdivenli bir mağara bul," diye Giordino soluk soluğa söylendi. Bu sözleri birbirine iyice kenetlenmiş dişleri arasından söyleyebilmek için ağzını üç kez açmak zorunda kalmıştı.

"Birazcık hareket etmenin kimseye zararr oîrnaz," dedi Pitt. Giordino'yu ayık tutmak zorundaydı. Sualtı dağının tepesinden su yüzeyine ulaşacak bir yol bulamazlarsa, binlerce tonluk kaya ve su altında kalarak kötü bir bi•:, çimde öleceklerdi.

Pitt ileriye atıldı. Fenerin ışığı belli belir

siz olmuştu. Umursamaz bir tavırla parmaklarını gevşetti, fener de elinden kayarak kaya zemine düştü. Bir an durup tırmandığı yönde aşağı doğru yuvarlanışını kayıtsızca izledi. Sonra da kendisine doğru fenerin tangır tungur

yuvarlandığını görünce Giordino'nun ne düşüneceğini merak etti.

Pitt vücuduna ansızın çarpan soğuk hava dalgasıyla tüyleri bir anda diken diken oldu. İlerde bir açıklık ya da bir delik olmalıydı. Kısa bir süre sonra tatlı mavilikte bir renk tabakasıyla karşılaştı. Mavi renk tabakası sanki kıpırdıyor ve bulunduğu dar gecitin duvarlarında yumuşak hareketli gölgeler oluşturan farklı tonlara dönüşüyordu. Pitt biraz daha yaklaştı. Gözlerinin önündeki şey kendisine hiç de yabancı gelmeyen bir hareketle kıvrıldı. Onu neden tanımıyorum, diye şaşkın şaşkın bakarak merak etti. Beynini kalın bir sis bulutu kaplıyordu. Yorgunluk damarlarında hızla yayıldı ve tüm .düşünebilme işlevini durdurdu. Olduğu yerde durdu ve Giordino'yu bekledi ama Giordino gelmedi.

Pitt üzerine iyice sinen ve kendisine çevresinden soyutlanan bitkinliğiyle başa çıkamadı. Son bir saat içinde ikinci kezdir gözlerinin önündeki siyah perdeyi aralamaya çalıştı. Elini ileriye uzattı ve titreyen mavi renk tabakasına hafifçe dokundu. Parmaklan yumuşak ve düz bir maddeyle buluştu.

"Bir perde," diye kendi kendine mırıldandı. "Kahrolası bir perdeymiş."

Pitt perdeyi araladı ve sendeleyerek siyah taş yontularla dolu, duvarları da mavi kadifeyle kaplı bir masal ülkesine girdi. Büyük oda zarif bir biçimde yontulmuş siyah renkte balık yontularıyla doluydu ve bunlar yerdeki kalın, çivit mavisi halının içine gömülmüşlerdi. Halı Pitt'in daha önce gördüklerinin hiçbirine benzemiyordu. Pitt'in ayaklarını bileklerine dek örtüyordu. Başını kaldırdı ve tüm bu fantastik dekorun tavanı bir duvardan ötekine kaplayan dev bir aynada yansıdığını gördü. Odanın orortasında, sıçrayan dört ucan balık yontusu üzerinde hafifçe yükseltilmiş istiridye biçiminde bir yatak vardi. Yatakta da parlak saten örtünün üzerinde çırılçıplak bir gene kadın yatmaktaydı. Kadının bembeyaz teni odanın,siyah ve mavi renkleriyle canh bir tezat oluşturuyordu.

Genç kadın bir dizini yukarıya çekmiş, bir elini de okşuyormuş gibi küçük beyaz göğsünün üzerine koymuş bir biçimde sırtüstü yatmaktaydı. Yüzü yastıkta uzanan ve odanın ışığında parlayan uzun, düz saçlarıyla insanı baştan çıkaracak biçimde gizlenmişti. Soluk aIıp verişleri de karnının sımsıkı ve dümdüz olduğunu iyice gözler önüne seriyordu.

Pitt sallana sallana yatağın üzerine eğildi ve kadının yüzündeki saçları temizledi. Dokunuşu onu uyandırdı ve kadın hafifçe inledi. Sonra da gözleri yavaşça açıldı ve Pitt'in üzerinde takıldı kaldı. Biran için görmeden, boş boş baktı, ama hemen sonra uyku sersemi beyni yatağının başında dikilen kanlı görüntüyü algıladı. Ve sevimli yüzünde büyük bir şaşkınlık belirdi, Çiğlik atmak için cezbedici dudakları aralandı ama seni çıkmadı, öylece dondu kaldı.

"Selam Summer," diyen Pitt yalancı bir

gülümsemeyle mırıldandı. "Bu yöreden geçiyordum şöyle bir uğruyayım dedim."

Ve o anda Pitt'in kafasının içindeki kapı gürültüyle hızla kapandı, vücudu arka üstü halıya devrildi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Pitt karanlık buluttan sıyrılıp kurtulmak i<çin kaç kez çabaladığını unuttu. Her çabasında tam ayılma sınırına ulaşıyor sonra yine gerisin geriye karanlık boşluğa yuvarlanıyordu. Fırıl fırıl dönen kafasının içinde birbirleriyle ilişkisiz insanlar, konuşmalar ve görüntüler karmaşık bir biçimde sel gibi hızla akıp geçiyorlardı. Bulanık görüntü akışını yavaşlatmaya caçalıştı, ama bir görüntü vardı ki bir türlü kaybolmuyordu. Bu karabasanı kafasından silip atmak için gözlerini actığındaysa karşısında karabaşının gerçeği durduğunu gördü. Bunlar, Delfi'nin sarı gözleriydi.

Delfi kuru bir sesle, "Günaydın, Bay Pitt," dedi. Ses tonu kibardı, ama yüzündeki çizgilerde büyük bir kin okunuyordu. "Yaralarınız için üzgünüm, ama bunlar için bir tazminat isteyemezsiniz, öyle değil mi?"

Pitt, "Üzerinde GİRİŞ YASAKTIR yazılı levhalar asmayı unutmuşsun," dedi. Sesi kulağına sanki bunak bir ihtiyar ölmeden önce son sözlerini söylüyormuş gibi geldi.

""Bir hata. Ama yine de enerji türbinimizin; çıkış akıntısına aptalca kapılmanız için sizi davet eden hiçkimse olmadı.""

"Enerji türbini mi?"

"Evet," Delfi Pitt'in sonra bakışlarmdarv zevk alıyor gibiydi. "Bu kutsal evimin içinde dolanan dört milden uzun tünel var ve senin defarkettiğin gibi suyu bir parça soğuk olabilir. O nedenle de yalnızca buharlı türbinlerin üretebileceği ölçüde büyük ısı ve elektrik enerjisine gereksinimiz oluyor."

"Tüm konforunuz var demek ki," diye Pitt mırıldandı, hâlâ tam olarak kendine gelmeye çalışıyordu. "Anladığıma göre su yüzeyindeki sis bulutunun nedeni de sizin enerji türbini."

"Evet, haklısın. Enerji üretim ünitelerinden atılan sıcaklık kendisinden daha soğuk suyla karşılaşınca buğu görünümünde yoğunlaşmaya neden oluyor. Sonuç: Ani sis bulutu.!"

Pitt kendini zorlayarak yerinden doğrulup oturdu ve saatindeki rakamları okumaya çalıştı ama kadranı bulanıktı.

"Ne kadar süredir baygın yatıyorum?"

"Kızımın yatak odasında bulunduğundan beri tam kırk dakika geçti." Delfi yüzünden hiçbir duygu belirtisi olmadan Pitt'in çürüklerle v'e kesiklerle dolu vücuduna dalgın dalgın bakmaya başladı.

"Benim ki de kötü bir alışkanlık," dedi Pitt gülümseyerek. "Hep en olmayacak zamanlarda kadınların yatak odalarında ortaya çıkıyorum."

Delfi'nin yüzündeki donuk anlatım bozul

rradı. Gümüş renkli saçları olan dev adam üzerinde kırmızı saten yastıklar bulunan oyma taştan beyaz bir kanepede oturmaktaydı. Oysa kendisi'soğuk ve mermer gibi dümdüz yerde oturuyordu.

Pitt bir an için Delfi'yi bıraktı, bakışlarını çevresinde dolaştırmaya başladı. Bulunduğu yer, Dünya fuarlarında rastlanabilecek türde geleceğin yaşamını yansıtan bir yere benziyordu. Oda yaklaşık sekiz metre kare büyüklüğünde oldukça ferah bir yerdi. Duvarlarını düzenli bir biçimde süsleyen deniz manzaraları işlenmiş yağlıboya tablolar vardı. Odayı aydınlatan kırmızı ışık beyaz tavana sıralanmış yuvarlak pirinç apliklerden yayılıyordu.

Dipteki duvarın yanında üzeri kırmızı deri kaplı geniş bir ceviz masa ve ona uygun aksesuarlar vardı. Bundan başka, masanın üzerinde modern ve pahalı bir iç haberleşme aygıtı göze çarpıyordu. Ama tüm bunların ötesinde bulunduğu odayı her şeyden ayıran en büyük özelliği denize açılan büyük ve şeffaf bir kapının olmasıydı. Yaklaşık üç metre genişliğinde ve iki buçuk metre yüksekliğindeydi. Pitt kalın ve berrak kristalin ardında sualtı ışıklarıyla aydınlatılmış kıvrımlı ve mantar görünümlü kayalardan oluşan aydınlatılmış bir bahçe uzandığını görebildi. Üç metre boyunda bir murana balığı kapının alt kenarı boyunca kayar gibi geçip gitti. Bu arada da soğuk bakışlarda odada bulunanlan süzdü. Delfi balığı farketmedi bile, yarı kapalı göz kapakları altındaki sarı gözleri hâlâ Pitt'e çevriliydi.

Pitt'in bakışları yine Delfi'ye yöneldi.

"Bugün pek konuşkan değilsin," dedi Defti gülümseyerek. "Yoksa arkadaşına ne olduğur,u mu düşünüyorsun?"

"Arkadaşım mı? Neden söz ettiğini anlamıyorum."

"Yaralı ayakları olan adam. Onu terkedilmiş bir koridorda bırakmıştın."

"Bugünlerde her yer birbirine karıştı."

"Bir şeyden haberin yokmuş gibi davranmakla aptallık etmiş oluyorsun. Adamlarım uçağınızı da buldular."

"Kötü bir alışkanlığım daha. Her zaman yolun ortasına parkederim."

Delfi duymazlıktan geldi. "Burada ne aradığını anlatman için tam otuz saniyen var."

"Pekala. Hepsini anlatacağım." dedi Pitt düşünmeden. "Las Vegas'taki bir kumarhaneye özel olarak gitmek için bir uçak kiraladım, daha sonra da yolumuzu kaybettik. Hepsi bu. Yemin ederim."

"Çok komik," dedi Delfi bıkkınlıkla. "Bir süre sonra acımam için bana yalvaracaksın."

"İşkenceye ne kadar dayanabileceğimi hep merak etmişimdir."

"İşkence görecek kişi sen olmayacaksın, Pitt. Sana en küçük bir rahatsızlık vermeyi bile düşünemem. Gerçeğe ulaşmak için bir sürü daha zarif yol vardır." Delfi kanepeden kalktı, masadaki iç haberleşme aygıtına uzandı. "Bana ötekini getirin." Sonra da doğruldu, Pitt'e soğuk bir biçimde gülümsedi. "Rahatına bak, nasılsa çok bekleyeceksin."

Pitt sallana saltana ayağa kalktı. Başının dönmesinden ve bitkinliğinden kolayca yuvar

lamp düşebiJirdi. Ne var ki, anlaşılmaz bir nedenle damarlarında adneralin yükselmeye başladı ve iyice kendine geldi.

Çaktırmadan saatine bir göz attı. Saat 04.10'du. Deniz piyadelerinin Maui'deki vericiye saldırmalarına elli dakika kalmıştı. Ayrıca, Monitor'un sualtı dağını paramparça edecek füzeyi fırlatmasına da elli dakika kalmıştı. Şimdi artık canlı kurtulabilmek için çok az şansları kalmıştı. Yeter ki, Crow/haven, Starbuck'ı seyir durumuna sokmuş olsun, bu kendilerinin kurban olmalarına değerdi, diye acı acı düşündü. Gözlerini kapadı ve kafatasında Starbuck'ın Hawai'ye doğru okyanus sularını yara yara ilermesini canlandırmaya çalıştı, ama nedense görüntü bir türlü canlanmadı.

Crowhaven daha önce ne zaman bu denli çok kan gördüğünü anımsayamadı. Kontrol odasının zemini tümüyle kanla kaplıydı. Bundan başka, sanki soyut bir tablo oluşturuyormuş gibi, elektrik panoları boyunca birçok yer de çevreye saçılan kanla çılgınca bezenmişti.

İlk önce her şey iyi gidiyordu. Hem de çok iyi. Kıç bölmeye girdiklerinde hiçbir güçlükle karşılaşmamışlardı, hatta üzerlerindeki dalma takımlarını çıkarmışlar, kısa bir süre de durarak dinlenmişlerdi. Ne var ki, önde ilerleyen SAS komandoları kontrol odasına girdiklerinde ortalık ansızın cehenneme

dönüşmüştü.

İşte, bunu izleyen dört dakika Croowhaven' in yaşamındaki en korkunç anlar olmuştu. SAS

komandolarının ellerindeki otomatik silahlarla kulakları sağır edercesine takırdamasıyla geçen dört dakikaydı. Batık denizaltının çelik duvarlarında yansıyarak daha da büyüyen çığlıklar ve inlemelerle dolu dört dakikaydı:

SAS komandolarının otomatik silahlarıyla en az altışar isabet alarak biçilene dek Delfi'n'in, adamları ellerindeki garip görünümlü sessiz silahları ateşlemişlerdi. Bir insan çıldırmadıkça nasıl olur da böyle bir cezaya dayanabilir diye Crowhaven merak etti. Üç adam hemen, öteki dördü de Amiral Hunter'a mesaj çektikten sonra ölmüştü. Onları hiçbir şey kurtaramazdı.

Crowhaven'in ekibindense bir SAS komandosu ölmüştü. Yerde yatan o alçaklardan biri komandoyu sol şakağından vurmuştu. Ayrıca, üç SAS komandosu da ağır yaralıydı. Adamlar açıdan dişlerini iyice kenetlemişlerdi ve Sihirbaz Crowhaven'in çelikten yapılmış bu büyük ölüm kapının su yüzüne çıkaracağına sonra da mermiden daha hızlı yol alarak onları bir hastaneye ulaştıracağına inanıyorlardı.

Ama daha şimdiden belirlenen programa göre on dört dakika geride kalmışlardı. Starbuck'ı saat 04.00'den önce seyir durumuna sokacağı konusunda Amiral Hunter'a söz verdiği için Crowhaven o anda üzüntü duymaktaydı. Denizaltı deniz dibinden ayrılmıyordu... okyanusun dibinde altı ay öylece yatmış olmakla tekne deniz tabanına şaşılacak ölçüde büyük bir güçle yapışıp kalmıştı. Denizaltının tüm balast tanklarını çalıştırmışlar ama yine de deniz dibinin bu sıkı kavrayışından kurtulamamışlardı. Ve yavaş yavaş kendi sonlan da Starbuck'ın

.mürettebatının sonlarına benzeyip benzemeyeceğini Crowhaven düşünmeye başladı.

Crowhaven'in yanma yardımcısı olan çatık kaşlı başçavuş yaklaştı.

"Boşaltacak başka hiçbir şey kalmadı. Komutanım. Ana balast tankları boş, ayrıca türn dizel yakıtı ve tatlı su tankları da boşaltıldı. Ama hâlâ kımıldamıyor, efendim."

Crowhaven boyun eğmeyen bir çocuk gibi harita masasını tekmeledi.

"Hayır, Tanrını olamaz. Geminin tüm iç yapısını parçalayıp atmak zorunda kalsam bileyine de hareket ettireceğim." Crovhaven başçavuşa solgun bir bakış attı. "Tam yol tornistan!"

Başçavuşun gözleri büyüdü. "Efendim?" "Lanet olsun, tam yol tornistan dedim!" "Komutanım beni bağışlayın, ama böyle bir şey geminin perçinlerini söker, efendim. Şu anda deniz tabanına yarı yarıya yapışmış durumdalar. Kaldı ki, bu arada bir şaft da kırabiliriz." Crowhaven ters ters, "Hiç olmazsa tümüyle yok olmasından daha iyidir," dedi. "Bu denizaltıyı, batağa saplanmış bir katırı tekmeleye tekmeleye çıkarır gibi çekip çıkaracağız. Beş saniye süreyle tam yol tornistan sonra da beş saniye süreyle tam yol ileri yapacaksın. Bu işi tekrar tekrar yapacaksın, sonunda ya parçalanır, ya da deniz tabanından kurtulur. Başka çaremiz yok."

Başçavuş yenilgiye uğrayarak omuz silkti ~ve hızla makine dairesine doğru uzaklaştı.

Türbünler harekete geçtikten sonra kontrol odasına ilk kötü haber ulaştığında aradan yal

nızca yarım dakika geçmişti.

"Makine dairesi, Komutanım," diyen başçavuşun sesi hoparlörde duyuldu. "Gemi daha çok dayanamaz. Kuma çarpan uskur kanatlarını eğdik bile. Kanıtların ayarı bozuldu, çılgın gibi titriyorlar."

Crawhaven hemen atılarak, "Devam et, sen," dedi. Başçavuşun söylemesine gerek yoktu. Ne de olsa, deniz dibine hızla çarpan dev uskurların neden olduğu titreşimi ayaklarının altında hissedebiliyordu.

Crowhaven tavana dek yükselen kontrol panosunun önünde dimdik durmuş bir sürü gösterge ve renkli ışığı dikkatle inceleyen kızıl saçlı, yüzü çilli genç bir adamın yanma gitti. Adamın yüzü bembeyaz olmuştu ve kendi kendine bir şeyler mırıldanmaktaydı. Adam dua ediyor olmalıydı. Crowhaven elini adamın omuzuna koydu. "Bir sonraki torn yo! tornistanda tüm ön torpil kovanlarını da ateşle," dedi.

"Bir işe yarayacağını sanıyor musunuz, efendim?" Adamın sesi yalvarır gibiydi.

"Geri tepmeden oluşacak basınç çok az olacaktı, biliyorum. Ama ne yapalım ki yararı olabilecek her yolu denemekte niyetliyim."

Makine dairesindeki Başçavuşun sesi yine duyuldu. "Sancak şaftı gitti, Komutanım. Bağlantı yerinden parçalandı. İki tane de dişli yatağını 'dağıttı.."

"İşe devam," dedi Crowhaven.

"Ama, efendim," Başçavuşun sesi üzgün ve yalçarır gibiydi. "İskele şaftı da

parçalanırsasonra ne olur? Dipten kurtulup yüzeye ulaşsak bile sonra nasıl yol alabiliriz?"

"Kürek çekeriz," dedi Crowhaven sert bir sesle. "Tekrar ediyorum, işe devam!"

Eğer her iki şaft da kırılacaksa, bunun önüne geçemezdi, sonuçta yine kırılırlardı. Ama iskele şaftı da sancak şaftı gibi parçalanana dek Starbuck'ı ve mürettebatını hâlâ kurtarma şansı olduğundan, bu ise devam edecekti. Crowaven kendi kendine su soruyu sordu: Tanrım, nasıl olur da her şey tam son anda bu denli kötüye gidebilir?

O anda elindeki otomatik tüfeğiyle bir beton sığınağını kısa bir mermi yağmuruna tutan Deniz Piyade Yüzbaşısı Robert. M. Buckmaster da kendi kendine aynı soruyu sormaktaydı. Harekat çok kolay olmalıydı. Ona verilen emir yalnızca şuydu: Vericiyi ele geçir. Ve bunun için de bir grup deniz piyadesi tropik bitki örtüsünde gizlenmeye hâlâ devam ediyorlardı. Vericiyi ele geçirdikten sonra da Buckmaster'ın'hiçbir şey anlamadığı şifreli bir mesaj çekilecekti. Deniz piyade Yüzbaşılarına gizli bilgiler çok ender olarak söylenir, diye Buckmaster kafasından geçirdi. Görevdeyken ölürse buna bir diyeceği yoktu,, oma bir türlü kabul edemediği bir şey vardı, o da bunun nedenini bilmemekti.

Maui'nin kuzeybatı ucundaki eski Kara Kuvvetleri üssü yeterince boş ve zararsız gibi görünüyordu, ama Buckmaster ve adamları üsse sızmaya kalkıştıkları anda Fort Knox'daki alîm deposundan daha sıkı güvenlik önlemleriyle karşılaştılar. Bunlar: Elektrikli teller, ku

lakları sağır edecek güçteki sirenleri harekete geçirecek olan ışık demetleri ve tüm üssü gündüz gibi aydınlatan çok güçlü projektörlerdi. Görev öncesi yapılan brifingte böyle şeylerden hiç söz edilmemişti, diye Buckmaster öfkeyle aklından geçirdi. Öylesine bir planlamaydı. Karşılaşılacak engeller konusunda ayrıntılı uyanda bulunulmamıştı. Yüzbaşı olsa da, olmasa da kişisel olarak bu belayı açtıkları için dönüşte komutanlarına çatacaktı.

"Yalnızca birkaç dakika öncesine dek bomboş görünen pencerelerden, kapı aralarından ve çatılardan otomatik silahlarıyla yoğun bir ateşe başlayan üs sakinleri Buckmaster'ın komando birliğini oldukları yere mıhlamışlardı. Deniz piyadeleri de hemen karşı ateşe başlamış ve atışları öldürücü olmuştu. Çünkü üs sakinlerinin cesetleri üstüste yığılmaya başlamıştı. Çatışmanın en şiddetli anında iriyarı, kır saç""lı Çavuş projektörlerin oluşturduğu gölgelerin arasından koşarak geldi, kendini Buckmaster""in yanında yere fırlattı attı."

"Bir ölüden kullandıkları silahlardan birini almayı başardım," dedi bağırarak. "Bu bir Rus yapısı ZZK Kaleshrev."

"Rus mu?" diye Buckmaster inanmayarak

sordu.

"Evet, efendim." Çavuş otomatik silahı Buckmaster'ın gözlerinin önüne kaldırdı. "Sovyet ordusunda kullanılan en yeni hafif otomatik silah. Bu silahları nasıl ele geçirdikleri konusu midemi bulandırdı."

"Onu Haberalma Bölümü için sakla." Gecenin karanlığında silah sesleri artarken Buck

master da dikkatini yine verici binalarına yöneltti.

"Onbaşı Danzig ve adamları bir istinat duvarının arkasına çakılıp kaldılar," diyen Çavuş karşı tarafın ilgisini üzerine çekmek için bir seri atışa geçti. "Şu anda bir adet doksan milimetrelik tank imha mermisi için tüm emekli ikramiyemden vazgeçerdim."

"Bunun bir sürpriz saldırı olduğu sanılıyordu, anımsıyor musun? Bize, ağır silahlara gerek duymayacağımızı söylemişlerdi."

Ansızın çok güçlü bir patlama oldu. Büyük bir toz bulutu yükseldi ve tüm bölgeye dolu gibi beton parçaları yağdı. Patlamanın şokundan Buckmaster'ın soluğu kesildi. Sonra da yavaş yavaş yerinden doğruldu ve verici binalarından geriye kalan yıkıntıya dik dik baktı.

"Telsizci!" diye bağırdı. "Lanet olsun, nerede bu telsizci?"

Komando giysili ve yüzü siyaha boyalı bir deniz piyadesi gölgelerin arasından koştu geldi. "Buradayım, Komutanım."

Yüzbaşı Buckmaster söylemek zorunda olduğu şifreli sözlerden gizli bir korku duyarak komandonun uzattığı vericiyi aldı.

"Büyük Baba... Büyük Baba. Ben Çılgın Balta. Tamam."

"Ben Büyük Baba, Çılgın Balta. Devam et. Tamam." Vericideki ses sanki bir .kuyunun dibinden geliyor gibiydi.

"Blokun altındaki çete suratlarımızın tam ortasını dağıttılar. Tekrar ediyorum. Suratlarımızın tam ortasını dağıttılar."

"Büyük Baba anladı. Çılgın Baita. Üzgün

olduğumuzu söylüyor. Tamam. Bu kadar."

Buckmaster vericiyi çarparak hızla yerine koydu. Çılgına dönmüştü ve bu işi gerekirse taa Pentagon'a kadar götürecekti, umrunda bile değildi. Çünkü bu gece burada korkunç bir hata işlenmişti. Bunu havaya sinen uğursuz kokudan anlıyordu. Adamları yine toplamaya başlarken Buckmaster da kendi kendine, aca^ ba bu işin kimin başının altından çıktığını hiç öğrenebilcek miyim, diye merak etti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kapı açıldı ve iki adam Giordino'yu sürükleye sürükleye içeriye getirdi, sonra da sertçe yere bıraktı. Pitt soluğunu tuttu. Al acınacak durumdaydı. Parçalanmış ayağına herhangi bir tedavi yapılmamıştı. Ne mikrop öldürücü bir şey sürülmüş, ne de bantlanmıştı. Sol gözünün üzerindeki bir yarıktan akan kan pıhtılasıp kalmış, gözünü yan yarıya kapalı tutacak biçimde yapıştırmıştı. Bu da gözünde karşı koyma ateşiyle yanan korkunç derecede kötü bir görünüm oluşturmuştu.

"Eee, Bay Pitt," diye Delfi kınayan bir sesJe konuşmaya başladı. "Çocukluk arkadaşına birşey söylemeyecek misin? Hayır mı? Yoksa adını mı unuttun? Albert Giordino adı sana bir şey anımsatıyor mu?"

"Adını anımsıyor musun?"

"Elbette. Bu seni şaşırttı mı?"

"Pek de değil," dedi Pitt. Sanırım, Orl Çinana Giordino ve benimle ilgili tam bir rapor vermiştir."

Masanın ardında yükselen dev gibi adam bir süre anlamadı. Daha sonra, Pitt'in sözlerini yavaş yavaş anlamaya başladı ve soru sorarcasına bir kaşını havaya kaldırdı.

"Albay Cinana mı?" Sesi kaya gibi sertti ama Pitt bu seste belli belirsiz bir kuşku sezmişti. "Yanlış yerde balık avlıyorsun. Bunu kanıtlayacak elinde hiçbir kanıt..."

"Kes artık şu rol yapmayı," dedi Pitt sertçe. "Cinana albay maaşını ABD Deniz Kuvvetlerinden alıyordu, ama yine de oyunu senin adına oynuyordu. Doğrusu karşı tarafın en üst yetkilileri arasına bir muhbir yerleştirmek çok güzel bir düşünce. Böylece 101. Filonun harekât planlarını daha kâğıt üzerine geçmeden öğrenmiş oluyordun. Cinana'yı nasıl elde ettin. Delfi? Parayla mı? Yoksa şantajla mı? Çalışma yöntemini göz önüne alırsak bunun şantajla olduğunu söyleyebilirim."

"Çok iyi bir gözlemcisin."

""Yok, canım. Aslında bunu anlamak çok kolay oldu. Muhbir albayınızın artık size yararı dokunmaz olmuştu, bilgi göndermeyi kesmişti. Çünkü daha uzun süre hain rolü oynamayı sürdüremezdi. Cinana çatırdamaya başlamış ve bir sinir krizi

geçirecek duruma gelmişti. Bundan başka, Adrian Hunter'la arasındaki yasak aşk da olunca ağzından örgütünüzü ortaya çıkaracak bilgiler kaçırmadan Cinana""mn öldürülmesi gerekmişti. Ama Cinana'yı öldürme işini yüzüne gözüne bulaştırdın, Delfi. Hem de tüm anlayışın ötesinde bir beceriksizlikle öldürdünüz.""

Delfi, Pitt'e hafif bir kuşkuyla bakmaya başladı, "Yalnızca tahminde bulunuyorsun."

"Tahmin falan değil," dedi Pitt. "Planınız! ortaya çıkaran şey Cinana'yla Royal Hawai Otelinin barında rastlantı eseri karşılaşmam oldu. Bara girdiğimde Cinana da Adrian Hunter'ı beklemekteydi. Benim de Adnan'ın sevgililerinden biri olduğumu bilmiyordu, tabii. Ama yine de yanma gelince Adrian'ı bana tanıştırmak tehlikesini göze almadı, çünkü bir barın karanlık köşesinde kendinden yirmi yas küçük bir amiral kızıyla buluşması bende hoş olmayan düşünceler uyandırabilirdi. O nedenle de Adrian gelmeden bardan ayrıldı. Bir süre sonra Cinana'yı öldürmeye gelen Summer sahneye çıktığında beni Cinana sandı. Hem böyle sanmaması için bir neden varmıydı ki? Ona Cinana için söylenen tanımlamaya uyuyordum. O gece ne Cinana, ne de ben üniforma giyiyorduk. Bunlardan da önemlisi Summer geldiğinde oldukça samimi bir biçimde Bayan Hunter'la içkilerimizi yudumlamaktaydık. Bizi öyle görünce Summer'ın aklına kuşkulanmak gelmedi. Önce Adrian'm icabına baktı, sonra da çekiciliğini kullanarak kendisini plaja, yani zehir dolu şırıngayı vücuduma zerketmeye çalıştığı yere götürmemi sağladı. Korkunç bir yanılgıya düştüğünü ancak oteldeki odamda gözlerini açtıktan sonra anlamaya başladı. Olanları çözümlemekte dikkatimi çeken ilk ipucu Summer'in bardayken bana Albay demesiydi. Ve daha sonra sen de bir muhbiriniz olduğunu itiraf ettiğin zaman bu ipucu iyice kesinlik kazandı, çünkü birbirini tutan iki şey vardı ve bunun da yanıt! Cinana'ydı. Hepsi bu. Görüyorsun ya, ne denli basit bir şey."

"Evet, sen keaı soyundan geliyor olmalısın, Delfi. Yoksa kendi soyundan olan birini geceyarısı cinayet işlemesi için başka kim gönderebilirdi ki? Herhalde Yılın Babası göndermezdi. Bir de robot gibi dolaşan yardımcıların var. Onları nasıl kandırıyorsun, Delfi? Yemeklerine beyinlerini uyuşturan ilaçlar mı katıyorsun yoksa? Onları şu yalancı sarı gözlerinle mi hipnotize ediyorsun?"

Delfi, Pitt'e kuşkuyla baktı, çünkü Pitt'in söyleyecekleri daha bitmemiş gibiydi.

"Çok ileri gidiyorsun," diye Delfi öne doğru eğildi ve bakışlarını hipnotize etmek istermiş gibi Pitt'in gözlerinin içine dikti.

Pitt'in koyu yeşil gözlerinde en küçük bir sapma olmadı, aksine Delfi'nin bakışını öfke dolu bir sertlikle karşıladı. "Kendini zorlama, Delfi. Bakışından hiç etkilenmedim. Söylediğim gibi o sarı gözlerin yalancı. Sarı rerrkte birer kontakt lensten başka birşey değiller. Seninle alay eden birini etkileyemezsin. Çünkü sen tam bir sahtekârsın. Lavella ve Roblemann'dan söz etmekle sen kimi kandırmaya çalışıyorsun ki! Sen o adamların tebeşir tahtalarını bile silecek biri değilsin. Lanet olsun, sen iyi bir Frederick Moran izlenimi bile veremezsin..."

Pitt ansızın sözlerini yarıda kesti ve Öfkeden dişlerini sıkan Delfi masasından hızla atıîarak havada yay çizen yumruğunu sallarken Pitt de kurtulmak için yana çekildi. Delfi'nin büyük gücü tümüyle darbesinde toplanmıştı. Ne var ki gözlerini kör eden aşırı öfkesi zamanlamayı iyi yapamamasına neden olduğundan yumruğu boşa gitti. Delfi sendeledi, sonra da dengesini kaybetti, yan tarafına inen Pitt'in tekmesinden acı dolu bir inlemeyle elleri ve dizleri üzerine yere düştü. Acıdan iki yana sallanarak bir süre öylece kaldı.

Delfi sallana sallana yerinden doğrulurken ve ağır masanın üzerine abanırken odada da şaşkınlığın neden olduğu bir sessizlik hüküm sürdü. Delfi'nin solukları kesik kesikti ve ağzı da dümdüz beyaz bir çizgi gibi olmuştu.

"Pitt kendine fazla güvenip aşırı gittiğine lanet ederek olduğu yerde dondu kaldı. O anda Delfi'nin kendisini ve Al'ı öldürmeye çalıştığı konusunda kafasında en küçük bir kuşku yoktu. Odada bulunan herkesin kafasında da böyle bir kuşku olamazdı. Delfi masanın arkasına ufaştı, bir çekmeceyi çekti, silah çıkardı. Bu, daha önce gördüğü eldiven biçimindeki garip silahlardan biri değildi, ama bir otomatik tabancaydı. Delfi'nin bu tür silah kullanacağını daha"" önce hiç aklına getirmeyen Pitt karşısındaki 44.'lük Colt tabancanın koyu mavi çeliğine rahatsız olarak baktı. Delfi çabucak silahın içindeki mermileri kontrol etti. Sarı gözlerindeki bakışlar hiç değişmemişti... her zaman olduğu gibi duygusuz ve buz gibiydi. Pıt başını çevirdi, yerde kendisine hafif bir sırıtışla bakan Giordino'yla gözgöze geldi. İki adam kendilerini ölüme hazırladılar. Ama Delfi'nin sarı gözleri hedefleri üzerinden kaydı, kapıya doğru yöneidi."

"Hayır, Baba," diye Summer yalvardı. "Öy!e değil!"

Summer kapıda duruyordu, üzerinde kaljçalarını yarısına kadar örten yeşil bir giysi vardı. Bronz rengi ve dümdüz teniyse çevresine sıcaklık ve kendine güven duygusu yaymaktaydı, Pitt'in kanı damarlarında daha hızla akmaya başladı. Summer odanın içine doğru ilerledi, Delfi'nin üzerine diktiği bakışlarında kendine güven ve açık bir meydan okuma vardı.

"Karışma," diye Delfi fısıldadı. "Bu is seni ilgilendirmiyor."

"Onları burada öldürmezsin," diye Summer ısrar etti. "Yapamazsın bunu!" İri gri gözlerindeki bakışları ansızın yumuşadı ve yalvarır gibi oldu. "Bu duvarların arasında olmaz!"

"Kanlan yıkanıp temizlenebilir."

"Yararı olmaz, Baba. Kutsal evimizi korumak için öldürmek zorunda kalmıştın. Ama o dışarda, denizdeydi. Ölümü kendi evine sokmamalısın."

Delfi duraksadı ve silahı yavaşça yere indirdi.

"Çok haklısın. Kızım." Ve gülümsedi. "Mermiyle ölmek çok çabuk, çok merhametli ve çok kirli olur. Onları dışarıya çıkarıp su yüzeyine bırakacağız ve yaşamaları için bir şans vereceğiz."

"Ne de büyük bir şans ya!" diye Pitt homurdandı. "En yakın kara parçası yüzlerce mil ötede. İnsan yiyen canavarlarda insan eti yemek için bekleşip duruyorlar. Çok merhametlisin doğrusu."

"Bu kadar gevezelik yeter." Devin suratında alaylı bir anlatım belirdi. "Buraya nasıl geldiğini hâlâ öğrenmek istiyorum ve esprilerini

dinlemekle geçirecek zamanım kalmadı."

Bunun üzerine Pitt saatine göz attı. "Tam olarak otuz bir dakika kaldı."

"Otuz bir dakika mı?"

"Evet. Çok kıymetli evinin başına geçmesi, için yalnızca bu kadar zamanın kaldı."

"Yine espri yapmaya mı başladın, dostum?" Dedikten sonra Delfi cam kapının yanına yürüdü ve bir süre murana balığını izledi, sonra da birdenbire geri döndü. "Uçağınızda sizden başka daha kaç kişi vardı?"

Pitt sorusuna soruyla karşılık verdi. "Laveiîa, Roblemann ve Moran'a ne oldu?"

"Benimle oyun oynamakta hâlâ ısrar ediyorsun."

"Hayır. Son derece ciddiyim," dedi Pitt. "Sen birkaç sorumu yanıtlarsan, karşılığında ben de sana öğrenmek istediklerini anlatırım. Söz veriyorum."

Delfi düşünceli düşünceli elindeki silaha baktı, sonra da masanın üzerine bıraktı. "Sana inanıyorum."

"Başlangıç olarak, Binbaşı, adım gerçekten de Moran'dır."

"Frederick Moran yaşıyor olsa su anda seksen bir yaşında olması gerekirdi."

"Ben cnun oğluyum," dedi Delfi yavaşça, "Dr. Lavella ve Dr. Roblemann'la birlikte kayıp Kanoli adasını aramaya çıktığında ben bir delikanlıydım. Anlayacağınız babam barışsever birisiydi. İkinci Dünya Savaşı atom bombası cehennemiyle sona erdikten sonra insanlığın nükleer bir faciayla kendi kendisini yok etmesinin bundan böyie yalnızca bir za

man sorunu olduğunu biliyordu. Ülkeler savaş hazırlığı olarak silahlandığında bu silahlar sonsuza dek kullanılmadan duramaz, demişti bir kez. Daha sonra da radyasyondan etkilenmeyecek ve nükleer bombalara hedef olabilecek yerlerden uzakta güvenceli bölgeler aramaya başladı. Sonunda deniz altında kullanılacak bir üssün bu amaçlar için ideal olduğunu anladi, Kanoli odası yüzyıllar önce denize gömüldüğünde bu gömülme işi çok ani.olmuştu ve buna da ne bir volkanik hareket, ne de başka bir büyük afet neden olmuştu. Bu da efsanelerinde sözü edilen tören mağaraları ve tünellerinin hiçbir zarar görmemiş olabileceğini gösteriyordu. Davella ve Roblemann babamın düşüncelerini benimsediler, kayıp adayı aramak için babama katıldılar. Deniz dibini sonarla üç ay araştırdıktan sonra adayı buldular ve hemen dağın içindeki boşlukların suyunu pompalayıp boşaltmak için planlar hazırlamaya başladılar. Sualtı dağının içinde kendilerine geçici bir yerleşim yeri kurabilmeleriyse yaklaşık bir yıllarını aldı."

"Bu denli uzun bir süre gizlilik içinde nasıl çalışabildiler?'" diye Pitt sordu. "Kayıtlar bilimsel gezi gemisinin limandan ayrıldıktan sonra kayboluşuna dek yalnızca birkaç ay geçtiğini gösteriyor."

"Gizlilik sorun değildi," diye Delfi devarn etti. "Geminin teknesinde değişiklikler yapıldî, böylece dalgıçlar ve gerekli donatım denizde kolayca taşınabildi. Yapılan değişikliklerse: Burundaki adının değiştirilmesi, üst yapıların başka bir renkle boyanmasıydı. Sonuçta da gemi

Batı ticaret yolunda işleyen ve göze çarpmayan başka bir gemi olup çıkmıştı. En büyük sorun gizlilik değildi, ama gerekli harcamalon karşılayacak paranın bulunmasıydı."

"Gerisini biliyorum," dedi Pitt. Bu sözleri Delfi'nin güvenini kıracak kadar kendinden emin bir sesle söylemişti.

Delfi başını kaldırarak baktı. Summer de bir adım öne doğru ilerledi, ikisinin a'e yüzünde aynı şaşkınlık belirtisi vardı.

"101. Filonun, hatta tüm Deniz Kuvvetlerinin yaptıklarınızı öğrendiğini farketmemiş olmanız çok garip."

"Yalan söylemekle ulaşmak istediğin sonuç ne?" diye Delfi sordu.

"Böyle bir şeyi tahmin etmen gerekirdi, Delfi. Oteldeki odamdan ayrıldığın geceyi anımsıyor musun? O zaman sana Kanoii'den söz etmiştim, ama sen hiç oralı bile olmamıştın. Nedeniyse, belki de nasıl olsa öleceğimi ve bildiğimin bir anlam taşımayacağını düşünmüş olmandı."

"Nasıl... ama nasıl bilebildin?..." "Piskopos Müzesinin müdürü yardımcı oldu. Babanı anımsıyordu. Ama bu yalnızca başlangıç olmuştu. Bilmecenin tüm parçaları anlattıkları arasındaydı, Deffi, ve bu parçalar tüm gizemi olduğu gibi açığa kavuşturdu." Pitt yürüdü ve Giordino'nun yanında diz çöktü. Sonra yine Delfi'ye döndü. "Açgözlülüğünden öldürüyorsun, yoksa başka bir nedenden değil. Aynı acımasız düşüncelerini kendi kızına bile aşıladın, Delfi. Belki baban bir barış sever olabilirdi, ama Dr. Moran'ın tümüyle bilimsel ve insancıl

nedenlerle başladığı iş farkında olmadan senin elinde denizcilik tarihinde en kurnazca yapılan gemi kaçırma operasyonlarına dönüştü."

"Kesme, devam et," dedi Delfi acımasızca. "Herşeyi bilmek istiyorum."

"Peki, başka bir bakış açısından anlatılmasını da dinlemek istiyor musun?" diye Pitî tekdüze bir ses tonuyla sordu. "Ama.devam etmeden önce Giordino'yu biraz daha rahat bir duruma getirirseniz buna çok sevineceğimi söylemek istiyorum. Çünkü bir hayvan gibi yerde yatmak zorunda kalmak onun için utanç verici bir şey."

Delfi isteksizce odadaki koruyucularına bir baş işareti yaptı. Adamlar da Giordino'yu kollarından tutup kaldırarak kırmızı yastıklı kanepeye taşıdılar. Pitt konuşmasına ancak Giordino rahatça oturtulduktan sonra devam etti. İlk birkaç dakikada anlatacakları öyle pek önemli şeyler olmayacaktı, ama yine de Delfi'nin neler yaptığını yeterince doğru olarak tahmin edebilmeliydi. Patlamadan sonra kurtulma şansları yüzde bir bile olsa Giordino'yu ve Summer'! odadan uzaklaştırmak zorunda kalacaktı. Çünkü patlamadan sonra ilk parçalanacak olan şey kristal yapıydı ve parçalanmasıyla birlikte deniz suyu odayı bir anda kaplayacaktı. Daha sonra, Pitt derin bir soluk aldı ve düş gücünü harekete geçirerek konuşmaya başladı.

"Bilimadamları sualtı dağını içinde yaşanacak bir duruma getirdiğinde babanın gemisi Explorer da artık ömrünü tamamlamıştı. Bundan başka sualtı inşasına devam edebilmesini sağlayacak araç ve gereçleri alabilmesi için

Dr. Moran'a para gerekiyordu. O da bunun için dünyanın en yaygın dolandırıcılığına, yani sigorta dolandırıcılığına başvurdu. Sigorta şirketinin bilim

adına birkaç dolar dolandırılması vicdanını rahatlatıyordu. Geride merak edecekleri ne kalmıştı ki? Nasıl olsa baban da, Lavella ve Roblemann da toplumdan kopmuşlardı artık. Sonunda baban Explorer'! ABD'ye götürdü. Ambarlarını değersiz hurdayla doldurdu, tüm malı ve gemiyi sigorta ettirdi. Tabii, bütün işlemlerde başka bir ad kullandı. Daha sonra da gemiyi yine Kanoli'ye getirdi, tapalarını active gemiyi batırdı, onu Girdabın ilk kurbanı yaptı. Ardından da hemen sigorta şirketine başvurdu."

"Babanın planı çok iyi işlemişti, Delfi. Öyle ki barışsever bilimadcmları öldükten sonra aynı planı uygulayarak büyük çapta bir işe girişmekten kendini alamadın ve bunu uygularken de sana karşı çıkan olmadı. Yalnız bu kez planda küçük bir değişiklik yaptın ve bu iş için senin olmayan gemileri kullandın. Böylece daha çok kazanç sağlamış oluyordun, çünkü batırılacak gemiyi para verip almıyordun. Çok kazançlı bir is olmalıydı. Ve neredeyse gülünç denilecek ölçüde basitti. ABD'den Hindistan'a, ya da Asya'ya doğru batı yönünde seyredecek ticaret gemilerine birkaç adamını mürettebat olarak yerleştiriyordun. Peki, neden hep batıya giden gemiler? Çünkü batı deniz ticaret yolu Kanoli'nin çok yakınından geçiyordu ve tek neden de bu değildi. Ayrıca, 'MADE IN THE U. S.A.' damgalı malların karaborsada satışı çok daha kolay oluyordu. Mürettebatın arasına yerleştirdiğin adamlarının yapmak zorunda kaldık

lannı tek şey yalnızca gemiyi rotasından birkaç derece saptırmak, makine dairesine Tüm Makineler Stop' işaretini vermek, sonra da senin ve sevgili korsan grubunun gemiye çıkarak •mürettebatın öldürülmesini beklemekti."

"Hiçbir geminin izi bulunmadı. Nasıl bulunabilirdi ki? Ölüler ağırlıklar bağlanarak denize atılır, tekne baştan kıça dek tümüyle başka bir renge boyanır ve üst yapılarda da birkaç küçük değişiklik yapıldı mı hemen yeni bir gemi olur çıkardı. Geriye kalan tek şey de artık gemi yükünün satılması olurdu. Yükün kolayca tanınabileceği ve taşıması çok tehlikeli olduğu durumlardaysa bonkörce bir davranışla tüm yükü denize boşaltıyordunuz. Daha sonra, ele geçirdiğiniz bu gemiyle, yeni bir ad altında birkaç dürüst sefer yapıyor, ardından sigorta ettiriyor ve bir süre sonra sualtı dağının zirvesinde batınyordunuz. Böylece de hem sigortadan paranı alıyor, hem de daha sonraki geTnilerde yapacağın aldatıcı değişikllikler için elinin altında her zaman bol yedek malzeme buluyordun. Tanrım, eski İspanya korsanları bu yaptıklarınızı duysa, sizi ne de çok kıskanırlardı, Delfi. Sana göre onlar birer hırsız çetesinden başka birşey değillerdi, tabii. Ama siz de tüm dünyayı otuz geminin kaybolduğuna inandırdınız, aslında 'kaybolan gemilerin gerçek sayısı bu Bayırım yarısı. Çünkü her gemi kayıp listesine iki kez geçti. Birincisinde gerçek adıyla, ikincisinde de

ele geçirdikten sonra koyduğunuz adla."

"Çok etkileyici," diyen Delfi'nin sesindeki alayı gözlerindeki ederin bakışlar yalancı çıkardı.

Pitt sakin bir sesle konuşmasını sürdürdü. "Lülie Marene zekîce bir numaraydı. Sualtı da•ğının çevresinde isler karışmaya başlıyordu. Çevrede dolaşan özel yatların sayısı iyice artmıştı. Kayıp gemileri bulmaya çalışıyorlardı. Bir derinlik ölçerin, ya da sonarın enkazları belirlemesi artik yalnızca bir zaman sorunu olup çıkmıştı. Sen de örgütünü tehdit eden. bu tür aramalardan kurtulabilmek için Lilîie Martens numarasını düzenledin."

"Kıyı Koruma, Deniz Kuvvetleri ve Deniz •Nakliyat Birliği yatın güvertesindeki garip bulgularla çok ilgilendiler. Sen büyük bir basın ajanı olabilirsin, Deîfi. Yatın güvertesinde yatan cansız bedenlerin yeşile dönüştüklerini, yüzlerinin de yanık olduğunu söylemekle Pasifik'te seyreden ve batıl inancı olan her denizcinin yüreğine büyük bir korku salmış oldun. Adamlar bu bölgeden vebadan kaçar gibi kaçmaya başladılar. Herkesi kandırdın. Hiç kimse bunun başarılı bir aldatmaca olduğunu düşünmedi. Sonra da LîHie Marlene'nin telsizini kullanarak o göz boyayan mesajı gönderdin. Aslında mesajı gönderdiğinde yatın gerçek telsizcisi çoktan ölmüştü. Onu ve yatta bulunan herkesi İspanyol şilebi San Gabriel'in mürettebatı öldürmüştü." Pitt sözlerini Delfi'nin iyice sindirmesi için bir an duraksadı. "Ullie Marlene'i ve yata çıkan keşif grubunu havaya uçurup batırdığını söylemen de çok etkileyici o!du. Ama gerçekte böyle bir patlama falan olmamıştı. Yalnızca yatı ele geçirdiniz, dış görünüşünü tümüyle değiştirmek için sualtı dağına getirdiniz, çünkü yaî batrılamayacak denli çok güzeldi. Belki de şu

anda Honolulu yat limanında bağlı bulunuyordur. Tabii, başka bir adla ve kâğıt üzerinde öteki gemilerinin de sahibi bulunan aynı şirkete kayıtlı olarak. Şirketin adı neydi, Delfi? Pisces Pasifik Şirketi miydi?"

Delfi birdenbire kaskatı kesildi. "Pisces Pasifik'ten haberiniz var mı, yoksa?"

"Kimin yok ki?" diye Pitt karşılık verdi. "Şu anda sualtı dağının dışında neyin var, neyin yoksa tümüne el konulmuş olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Deniz uçağın, şirket büroların, Maui adasındaki vericin bunlardan yalnızca1 birkaçı." Pitt yaptığı tahminlerde tam isabet kaydettiğini anladı. "Çok iyi giden bir işin vardı, Delfi. Her beklenmedik olayın üstesinden1 geliniyordu, hatta kurbanlarından biri imdat işareti verebilmeyi basarsa bile adadaki vericin bu yayını etkin bir biçimde bozuyor, sonra da şaşırtıcı bir mesaj yayınlıyor ve gerçek korsanlığın geçtiği bölgeden yüz mil ötede bulunan bir yerin

koordinatları veriliyordu."

Delfi'nin yüzü bir kötülük maskesine dönüşmüştü. "Çoktan ölmeliydin, Pitt. Hem de en az üç kez."

"Ah! Evet," diyen Pitt omuz silkti. "Birincisi, gri kamyondaki pis katil tarafından. Senin yeteneğinde birine göre son derece acemice bir denemeydi, ama sanırım seni buna zorlayan zamanın azalmış olmasıydı. Çünkü Çinana sana Amiral Hunter'in yanında görevlendirildiğini bildirmişti. Bir gece önceki Summer'in beceriksizliğinden sonra bir araştırma yapmaya kalkışsaydım, ya da daha kötüsü Adrian Hunter. Çinana'yia olan ilişkisini ortaya koyacak

birkaç sözü ağzından kaçırsaydı bu senin için hiç de iyi olmayacaktı. Kısacası, tüm bunlar tek bir sonuca ulaşıyordu: Pitt korkutulup kaçırılmalıydi ve bu kısa sürede olmalıydı."

"Akıllı bir adamsın," dedi Oelfi yavaşça, "Hem de düşündüğümden çok akıllısın. Ama blöf yaptın. Tahminlerin bir dereceye dek doğru. Ama yine de babamla ilgili sözlerinde yanıldın, çünkü o iyi bir insandı. Babam ve yanındaki bilimadamları tüm işlerini tamamlamalarından kısa bir süre önce bir su tünelindeki pompanın bozulması sonucu boğularak öldüler. Kayıp gemilerle ilgili tüm eylemleri ben düzenledim. Explorer'ia başlayan bütün harekatı ben planlayıp uyguladım. Küçük hatalarım oldu, ama hepsinin de üstesinden gelindi. Evet, Bay Pitt, blöf yapıyorsun. Çünkü Albay Çinana ölene dek bana her olanı biteni anlattı. O nedenle de Amiral Hunter'in tüm öyküyü yirmi dört saatte derlemesi olanaksız bir şey."

Delfi elini yüzüne götürdü ve kapalı gözlerini ovuşturdu. Sanki geçmişte yaptığı bir hatayı silmeye çalışıyor gibiydi. "Sen benim en affedilmez hatam oldun. Otuz yıldır büyük bir başarıyla sürdürdüğüm işi sen neredeyse yok ediyordun."

"Böylesine korkunç bir suçla kaçabilmek için otuz yi! çok uzun bir süre," dedi Pitt. "Sen kendi kendini yok ettin, Delfi. Ağzına çiğneyemeyecek denli büyük lokma aldın. En kötü haıan da Starbuckjı ele geçirmen oldu. Bir ticaret gemisini, ya da özel bir yatı ele geçirmen neyse, çünkü Kıyı Koruma bu gibi durumlarda

teknenin bilinen son koordinatlarında şöyle bir üstünkcrü araştırma yapar, daha ileri gitmez. Oysa Deniz Kuvvetlerinin bir gemisi kaybolduğunda, Deniz Kuvvetleri aramaktan hiçbir zaman vazgeçmez. Ve bunu ne uzaklıkta, ya da ne derinlikte olursa olsun geminin enkazını bulana dek sürdürür."

Delfi başını kristal kapıya çevirdi ve uzun bir süre dik dik dışarıya baktı.

"Eğer Komutan Dupree kendi rotasını izlemeyi sürdürseydi ve rotasından sapıp kutsal evimizi keşfetmemiş olsaydı, kendisi ve mürettebatı hâlâ yaşıyor olabilirlerdi."

Pitt'in o anda gözlen sanki birer yuvarlak buz topuydu. "Bu işi nasıl becerdin? Seyir durumundaki bir nükleer denizaltıyı nasıl ele geçirdin?"

"Gerçekte oldukça basit," dedi Delfi. "Adamlarım denizaltının yolu üzerine ağır bir çeiik kablo uzattılar ve denizaltının uskurları bu kabloya takıldı. Gemi kıpırdayamaz duruma gelince de dıştaki balanst kapaklarını zorla açtık ve böylece iki iç bölmeyi su basarken geminin hava tankları da suyla doldu. Denizaltı dibe batarken gönderilen alçak frekans telsiz sinyalleri bozuldu ve denizaltının kaçış kapılarr dışardan sıkıca kapatıldı. Aylar sonra, yiyecek stoklan tükenip mürettebat açlıktan güçsüz duruma düşünce, adamlarım gemiye girdiler ve işierini bitirdiler."

"Gerçekten de oldukça basitmiş," diye Pitt acı acı söylendi. "Starbuck çağın en büyük ödülüydü ve yaptığın soygunlarda elde ettiğin en değerli ganimetti. Ve sea evinde rahat

tın, çünkü Deniz Kuvvetlen gemiyi yüzlerce mil öteden arıyordu. Su basan iki bölmeyi temizlemen yalnızca birkaç gününü almıştı. Stcrbuck artık ilk günkü gibi yepyeni bir durumda su yüzeyinden yalnız otuz metre derinlikte yatıyordu. Ama senin küçük bir sorunun vardı, Oelfi. İlk önceleri bunu düşünememiştin, çünkü anlamsızdı. Evet, Delfi, elinde nükleer baslıkları füzeleri de bulunan dünyanın en gelişmiş nükleer denizaltısı vardı ve senden birkaç yüz metre ötede duruyordu, ama sen onu bir santim oîsun hareket ettiremedin. Çünkü onu nasıl kullanacağın! biliniyordun. Baban ve öteki biümadamları öldükten sonra geriye kafasında akıl kırıntısı bulunan bii tek sen kaldın. Tüm örgütün sana körü körüne boyun eğmeleri üzerine kuruluydu. Adamlarının hiçbirinde akıl kırıntısı diye bir şey yoktu. Denizci Farris'i öldürmemenin nedeni de buydu... ona işkence yaparak adamlarına gemiyi hiç olmazsa satılacağı bir Rus, ya da Çin limanına dek nasıl götürebileceklerini öğreteceğini ummuştun. Ne var ki, Farris aklını yitirmişti. En son kendisi kalana dek arkadaşlarının ve subaylarının ölmelerini ya da ortadan yok olmalarını izlemek Farris'in dayanamayacağı bîr işkence oldu çıktı. Bir daha asta tam anlamıyla iyileşemeyecek."

"Küçük bir yanlış hesaplama," dedi Delfi yorgun yorgun.

"Andrii Vyborg'a ne oldu, Delfi? Yoksa hırsızlarla bir arada bulunmanın onurlu birşey olmadığını anlayıp Starbuck'ı kaçırmaya mı kalkıştılar?"

"Bu kez çok yanıldın. Binbaşı Pitt." Dolfi yavaşça Pitt'in tekme attığı yeri

ovuşturdu. "Sizin gemi, yani Martha Ann uzun süre bir böigede kalınca Andrei Vyborg'un kaptanı kuşkulanmıştı. Buraya araştırma yapmaya geldi. Onu da ötekiler gibi ortadan kaldırmaktan başka hiçbir seçeneğim yoktu."

"Martha Ann'ı elinden kaçırman yüreğini sızlatmış olmalı," dedi Pitt alaylı alaylı. "Elinizden kaçıp kurtulan ilk ve tek kurban olarak ününüzü zedeledi."

"Ne yazık ki gemiyi ele geçirirken, çok kayıp vermiş olduk," dedi Detfi. "Adamlarım gemiyi durdurmak için gerekli düzenlemeleri yapmaya fırsat kalmadan gemi Pearl Harbour'0 geri dönmeye başlamıştı bile."

"Gemiyi havaya uçrabilirdiniz." "Çok geç kalmıştık. Albay Cinana yeni bir mürettebat ekibinin helikopterle adalardan yola çıktığını bildirerek bizi uyarmıştı. Ölülerimizi ve yaralılarımızı taşımaya yetecek kadar zamanımız kalmıştı."

"işlerin ters gitmeye başlamıştı, değil mi?" dedi Pitt.

Delfi buz gibi bir sesle, "Sen Martha Ann' daydın," dedi. "Adamlarımı öldüren ve mürettebatı elimden helikopterle kaçıran kişi sendin. Planlarımı bozan da hep sen oldun."

"Lanet olsun," dedi Pitt. "Beni oyuna sokan sen kendin oldun, anımsasana. O aldatmaca mesaj kapsülünü bulmayı ben istemedim."

Delfi dişlerini sıktı. "Buraya neden geldin?" diye sordu. "Görevin ne?"

"Adrian Hunter'! kurtarmak," diye Pitt a•:Jdı.

"Yalan söylüyorsun!" diye Delfi bağırdı. "Sen bilirsin."

Oelfi'nin gözleri irileşti, ansızın ne olduğunu anlamıştı. Pitt'in yüzüne çılgın gibi vurdu. Darbenin etkisinden Pitt duvara doğru geri geri sendelerken ağzına da kan tadı geldi.

"Denizaltı!" dedi Delfi, yavaş ve yeknesak bir sesle. "Starbuck'ı çalışabilir bir durumda buldun. Adamlarımı öldürdün ve Farris'le birlikte kaçtın. Şimdi de mürettebatla birlikte onu geri götürmek için döndün."

"Söz verdiğim gibi," dedi Pitt. "Sana yalnızca gerçeği söyleyeceğim. Haklısın, Delfi Starbuck'ı kurtarmak için Donanmadan bir denizaltı ekibi getirdim. Biz burada oturmuş günahlarından söz ederken denizaltı da yattığı yerden kurtarılmış oldu." Pitt saatine baktı. 05'00'e on bir dakika vardı. "Şu anda güneye doğru yirmi mil ilerlemiş olmalı."

"Savaş üstünlüğü taraflar arasında ne de çabuk el değiştiriyor, görüyorsun,"

dedi Pitt yavaşça, "Ama gerçekte bu olanlar seni çok şaşırtmamalıydı. Yaptıklarından sonsuza dek kaçabileceğini düşünecek denli aptal biri olamazsın. On bir dakika sonra Monitör adlı savaş gemisinden kıymetli dağının tam göbeğine küçük bir nükleer başlıklı füze atılacak. On bir dakika sonra hepimiz öleceğiz."

"Bu duvarları hiçbir şey parçalayamaz," dedi Delfi sakin bir sesle. "Şöyle çevrene bir bok. Binbaşı. Bu dağ granit bir kütle. Hem de, sert kuvarslı granit. Betonarme binadan daha•eiayer.n:klıdvr."

Piît başın) iki yana salladı, "Tek bir çatlak. Gerekli olan şey tek bir çatlak. Ondan sonrc, binlerce ton su itfaiys hortumundan fışkıran sudan on kat daha büyük bir basınçla mağaraların içine hızla hücum edecektir. İçerde bulunan herkes daha boğulmaya fırsat bile bulamadan akan suyun gücüyle ezilip ölecek."

"Aşın derecede yaratıcısın," dedi Delfi. "Nasılsa, sen ve arkadaşın burda olduğunuz sürece hiçbir füze atılmayacaktır."

"Buna pek güvenme. Kararı veren Washington'du, Amiral Hunter değil. Amirali yanlış değerlendiriyorsun. Verilen emirler karşısında bizim yaşamlarımız için yalvarmayacaktır. Bundan başka, şu anda belki de benim ve Giordino'nun öldüğünü sanıyordur. Adrian'a gelince, kızının Pasifik Girdabını yok etmek için girişilen bir hareket sırasında kazara öldüğünü her şey oiup bitene dek hiç kimse öğrenemeyecektir. Hunter duygularını aşın derecede kontrol altına alıyor. Senin örgütünü ortadan kaldırabilmek için Adrian'ı feda etmekte gözünü bir an olsun kırpmayacaktır."

Devin yüzündeki soğukkanlılık yavaş yavaş kayboldu, yerini kuşku almaya başladı. "Yalnızca konuşuyorsun. Başka birşey yaptığın yok. Hiçbir şey kanıtlayamazsın."

Pitt son kozunu oynamaya karar verdi. On dakika kalmıştı. Bunu ya şimdi yapacaktı, ya da asla yapamayacaktı.

"Sana sözlerimin doğru olduğunu gösterecek kesin kanıt verebilirim. Telsizinle kontrol et, bak. Maui'deki vericinin ABD Deniz piyade

lerinin eline geçtiğini öğreneceksin. Ayrıca Amiral Hunter'ın teslim olmanız için sen yirmi dakikadır sizinle bağlantı kurmaya çalıştığını da göreceksin."

Delfi ansızın kötülük ve öfke dolu bir biçimde kahkaha atmaya başladı.

"Bir aptalsın," diyebildi kahkahaları arasında. "Hem de kocaman bir aptal. Umutsuzca yaptığı blöfün tutmadı. Sandığın kadar akıllıca davranmadın.

Bilemezdin, tabii, değil mi? Maui'deki verici benim değil artık. Onu herşeyiyle olduğu gibi altı hafta önce Ruslara sattım. Yayınlarınızı izleyen ben değildim, Puslardı. Rus Deniz Kuvvetleri Pasifik'teki ABD Deniz Üssü karargâhına böylesine yakın olan vericiyi elde edebilmek için çok iyi bir ücret ödedi. Ve 101. Filonun mesajlarını izlemekle Sîar•buck'ın bulunduğu yeri öğrenmeyi umuyorlardı. Dahiyane bir aldatmaca, sen de böyle düşünmüyor musun, Binbaşı? Bu alışverişi yaparlarken, Starbuck'ı elinde tutan örgütle pazarlık yaptıklarından haberleri yoktu." Pitt'e kinle baktı. "Eğer son dakikada bir mucize olmasını bekliyorsan, zamanını boşa harcamış oluyorsun, sevgili Pitt. Amiral Hunter'la hiçbir haberleşme yapılmayacak. Bize teslim ol çağrısında da bulunulmayacak. Sualtı dağını terkedeçeğimden buraya nükleer bir füze de fırlatılmayacak. Çünkü fırlatılma nedeni ortadan kalkmış olacak. Yarın örgütümü yeni bir yere taşımaya başlayacağım. Buradaki haberleşme sistemim söküldü bile, o nedenle de Pearl Harbour'la, ne de başka bir yerle telsiz bağlantısi kurmamıza olanak yok."

Pitt karşılık vermedi. Yerinde sessizce oîurdu ve ilk on dakikanın ölmeden önceki son on dakikası olup olmayacağını merak etti.

"Ve bu işin yalnızca yarısı," diye Delfi alayıı alaylı konuştu. "Demek Starbuck şu anda buradan yirmi mil güneyde bulunuyor. Böyle kuyruklu yalanlan uydurduğunda inandırıcı görünebilmek için daha önce aynanın karşısına geçip kaç kez prova yaptın?" Yüksek sesle kahkaha attı. "Bir konuda haklıydın, Pitt. Deneyimsiz mürettebatla denizaitıyı çalıştıramadım. Ama onun balas sistemini öğrendim. Şu anda denizaltının tüm hava tankları boş durumda. Ve denizaltı hâlâ dipte öylece yatmasına devam ediyor. Büyük bir kurtarma harekâtına girişilmeden hiçbir şey teknesini dipten söküp alamaz. 'Dipte aylarca aynı yerde yatmakla, dipte denizaltının kendi gücüyle yenemeyeceği ölçüde ,büyük bir tutunma oluştu. Evet, çok yazık oldu. Yanında getirdiğin denizaltı mürettebatı da en iyi yedi adamım tarafından öldürülmedilerse bile şu anda yine birer ölü sayılabilirler. Deniz Kuvvetlerinin kolayca vazgeçemeyeceğini biliyordum, tabii. Kıymetli denizaltitnrını ele geçirmek için geri döneceklerini de bihyordum. O nedenle de denizaltıya en güvendiğfm adamları yerleştirdim... hem de öldürmekten zevk alanlarını. Onların karşısında yalnızco denizaltıyı çalıştırma konusunda uzman olan mürettebatın başarılı olma şansları on binde bile değil."

Pitt Delfi'nin üzerine atılarak sarı gözlerinin alttrvdaki dişlerine yumruğunu indirmeye

çalıştı, arna Delfi'nin koruyucularından biri hemen silahını ateşledi ve Pitt'i sol omuzundan vurdu. Pitt duvara yanlamasına çarptı, sonra da yavaşça taş zemine

yığıldı.

"Summer öğürmeye benzer boğuk bir çığlık"" kopardı. İr" gri gözlerini çevreleyen gözünün akı iyice ortaya çıktı. Pitt'e doğru bir hareket yaptı, ama hemen duraksayarak babasına sorarcasına bakındı. Delfi olmaz anlamında başını iki yana sallayınca da babasının isteğine boyun eğerek geri çekildi.,"

Giordino hiç kıpırdamamıştı. Yüzünde heyecan belirtisi olmadan dik dik Pitt'e baktı, ama .Pitt onun milimetrik bir baş hareketiyle kendisini uyardığını gördü.

"Çatışmayı sen kazandın," dedi Pitt, sıkıl! dişlerinin arasından tıslayarak, "Ama tüm savaşı kazanmış değilsin."

"Yine yanıldm, Binbaşı. Ben kazanırım. Hem de her zaman kazanan ben olurum. Starfouck'ı bana Tanrı gönderdi. Onu elden çıkarır çıkarmaz, yani satar satmaz Pasifik'teki tezgâhımı kapatacak, sonra da daha rahat işlere girişeceğim. Eminim yeni sahipleri Hyperion füzelerinden çok hoşnut kalacaklardır."

"Nükleer şantaj!" dedi Pitt. "Delisin sen."

"Nükleer şantaj mı? Hadi, canım, Binbaşı. Bu sözleri sana yakıştıramadım, doğrusu. Böyle sözler casus romanlarında geçer. Süper güçleri nükleer bir faciayla tehdit etmek gibi bir niyetim yok. Benimkisi yalnızca kazanç amacı güden ticari bir iş. Sen hakkımda ne düşünürsen düşün yine de kadınları ve çocukları ^gereksiz yere öldürmem. Erkekler başka, tabii.

Bir erkeği öldürmek tıpkı bir hayvanı öldürmeye benzer. Sonradan en küçük bir pişmanlık duyulmaz."

Pitt duvara dayanarak ayağa kalktı. "Bu işi senden daha iyi bilen yoktur."

"Hayır, yoktur," diye Deifi karşılık verdi. "Planım çok daha ustaca, bundan onun basitliğinden kaynaklanıyor. Starbuck'ı ve silahlarını Arap petrol ülkelerinden birine satmayı ayarladım. Hoş olmayan tek yanı da burası, ama benim için önemli olan şey Arapların pazarlık etmeden büyük bir ücret ödemeye hazır olmaları."

"Delisin sen," diye Pitt yine söylendi. "Hem de tümüyle ve umutsuz bir biçimde kafadan çatlaksın." Ne var ki Delfi hiç de öyle deli gibi görünmüyor, ya da davranmıyordu. Söylediği her şey akıllıca görünüyordu. Zengin, Arap petrol ülkelerinden herhangi biri ideal bir alıcı olabilirdi.

"Bunu yakında öğreneceğiz, değil mi?" Delfi iç haberleşme aygıtının yanma gitti ve konuşmaya başladı. "Mini dentzaltımı hazırlayın. Beş dakika sonra orada olacağım." Sonra yine Pitt'e döndü. "Tek başına Starbuck'a şöyle bir keşif gezisi

yapacağım. Mürettebatına selamlarını söylerim. Tabii, hâlâ yaşayan kaldıysa."

"Zamanını boşa harcıyorsun," dedi Pitt acı acı.

"Sanmıyorum," dedi Oelfi, karşısındakini hor görürcesine, "Çünkü denizaltı bıraktığım yerde duruyor."

"Deniz Kuvvetleri Starbuck'tan asla vaz

geçmeyecektir. Ellerinden kaçırmaktansa onu yok ederler."

"Yarın bu saatlerde söyleyecek sözleri kalmayacak. Çünkü gemiyi su yüzeyine çıkarmak için bir Arap kurtarma filosu burada olacak. Buraları uluslararası sular. Bir enkaz için Deniz Kuvvetleri başka bir ülkeye asla saldırmayacaktır, yoksa dünyadaki tüm ülkelerce savaş kışkırtıcılığı yaptığı gerekçesiyle lanetlenir. Tek yapacakları şey denizaltıyı geri almak için Araplarla pazarlık etmek olacaktır. O zamana dek ben de bir isviçre bankosına yatırılan ödülümü, yani üç yüz milyon ingiliz sterlingini, almış ve kendi yoluma devam etmiş olacağım."

"Bu sualtı dağını asla terkeclemeyeceksin," dedi Pitt. Yüzünü acımasız bir nefretle buruşmuştu. "Sekiz dakika sonra öleceksin." Delfi'nin gözleri Pitt'inkilere dikildi. "Öyle mi? Ben öleceğim, değil mi?" Ardından da bir böceği umursamazrnış gibi geri döndü ve kapıya doğru ilerledi. Çıkmadan arkasına döndü. "Öyleyse, ilk ölenin sen olacağını bildiğime çok memnunum." Delfi koruyucularına işaret etti. "Onları denize atın."

"idam mahkumlarını affetmeyi son kez düşünmeyecek misin?" diye Pitt sordu.

"Kesinlikle hayr," diyen Delfi şeytanca sırıttı. "Bir kez daha hoşça kal, Binbaşı Pitt. Çok eğlenceli gösterin için de teşekkürler."

Delfi'nin ayak sesleri uzaklaşarak duyulmaz oldu ve ortalığı büyük bir sessizlik kapladı Saat o anda 05.00'e beş dakika vardı.

ON SEKÎZÎNCÎ BÖLÜM

Giordino dirseklerinin üzerinde kıvrıldıv gözleri yuvalarında yukarıya doğru kayarken tüm vücudu şiddetli bir spasmla kasıldı. Boğazını tutarak yattığı kanepeden yere düştü. Yüzü mosmor kesilene dek soluğunu tuttu, hatta bu arada ağzındaki tükürüğünü de biriktirdi, sonra a'a titreyen dudaklarının arasından hızla" püskürttü. Mükemmel bir gösteriydi ve odadaki Deifi'nin koruyucuları bu gösteriyi inanmayan, şaşkın bakışlarla izlemişler ama sonunda tümüyle yutmuşlardı.

Pitt, iki koruyucunun, silahlarını üzerinden ayırmadan Giordino'nun yanına çömeldiklerini ve Giordino'nun gevşek iki kolunu omuzlarına dolayarak dikildiklerini, daha sonra da sessizce önden ilerlemesini işaret ettiklerini gördü.

Pitt anladığını belirten bir baş işareti yaptı ve odayı geçerek Summer'ın önünde durdu.

"Summer," dedi yavaşça. Ve hafifçe genç kadının omuzuna dokundu, yorgun gözlerinin' içine baktı. "Sana söylemek istediğim çok şey var, ama zamanım çok kısa. Benimle birlikte •yürür müsün?"

Genç kadın başını eğerek kabul ettiğini •belirtti ve koruyuculara baktı. Onlar da anlayışla başlarını eğdiler. Summer Pitt'in kolunu tuttu ve onu odadan çıkarıp iyi aydınlatılmış taştan oyulmuş bir koridora soktu.

"Lütfen beni bağışla," diyen genç kadının sesi ancak Pitt'in duyabileceği bir fısıltı şekJindeydi,

"Ne için? Tüm bu olanlar senin işin değil ki! Ayrıca, iki kez de hayatımı kurtardın. Neden böyle davrandın?"

Genç kadın duymamazlıktan geldi. Başını kaldırdı Pitt'in gözlerine baktı ve koridorda bulunan her şeyi gölgede bırakan bir yumuşaklık ve güzellik yüzünden çevreye yayıldı. "Yanındayken benliğimi garip bir duygu kaplıyor," diye 'mırıldandı. "Bu yalnızca mutluluk ya da gönül hoşluğu değil, bambaşka bir şey. Sözcüklerle anlatamam."

"Bu duyguya aşk derler," diye Pitt tatlılıkta karşılık verdi. Sonra da omuzundaki acıdan çekine çekine eğildi ve genç kadının gözlerinden öptü.

Giordino'nun iki yanındaki koruyucular durdular ve şaşkınlıktan dona kaldılar.

Giordino'nun ayaklan yerde iz bırakarak hareket etti, başını sağ omuzundan ileriye uzattı. Derinden inliyordu, gözleri de kapalı gibiydi. Koruyucular Giordino'nun kollarının omuzlarından yukarıya cloğru yavaşça kaydığını ve Giordino'nun ellerinin sonunda tam boyunları yanında gevşek olarak sarktığıı farketmediler. Ansızın Giordi

no'nun güçlü adaleleri kasıldı ve iki koruyucunun kafası birbirine hızla çarptı.

Giordina yüzünde memnun bir sırıtışla paramparça olmuş ayakları üzerinde sallanarak durmaya çalıştı. "Bu gösteri bir sanat eseri miydi, değil miydi?"

"Her karesi başlı başına bir sanat eseriydi," diyen Pitt sırıttı. Sonra da Summer'in çenesini tuttu. "Buradan çıkmamıza bize yardım eder misin?"

Genç kadın yavaşça başını kaldırdı ve yüzüne dökülen kızıl saçlarının arasından korkmuş bir çocuk gibi Pitt'e baktı. Hemen sonra da kollarını Pitt'in beline dolayarak sıkıca sarıldı. Gri gözlerini bir gözyaşı duvarı kaplamıştı.

"Seni seviyorum," dedi, sözcükleri içine sindirir gibiydi. "Seni seviyorum."

Pitt onu yine öptü, ama bu kez dudaklarından.

"İkinizin arasına girmek istemem," diye Giordino söze başladı. "Ama zamanımız kısa." Summer yerde yatan baygın koruyuculara şöyle bir baktı ve hızla yine öne g&çti. "Babamın adamlarından biri bizi bu durumda bulmadan hemen gitmeliyiz."

"Dur!" diye Pitt atıldı. "Adrian Hunter nerede? Onu da yanımızda götürmek zorundayız."

"Benimkinin yanındaki odada uyuyor." "Bizi oraya götür."

Summer yavaşça Pitt'in omuzuna dokundu. "Ama nasıl? Sen yaralısın, arkadaşın do yürüyemez."

cOna yıllarca katlandım," diyen Pitt Giordtno'nun yanına çömeldi, hiçbir şey söylemeden bir kolunu boynuna ötekini de dizlerinin altına doladı ve sendeleyerek doğruldu.

"Küçük bir çocuğa benziyor olmalıyım," diye Giordino söylendi.

"Kimseye benzemediğinden emin olabilirsin." Pitt daha sonra Summeı'e bir bas işareti yaptı. "Tamâm. Artık yola çıkabiliriz."

Summer önden hızlı hızlı yürüdü, her yeni koridora ulaşınca da kimse olup olmadığını aniamak için iki tarafa dikkatle bakındı.

Bir yan koridordan yaklaşan ayak sesleri duyana dek yürümeye devam ettiler. Summer hemen iki adamı geriye doğru itti. Pitt Giordino'yu tutan kollarını gevşetti ve birlikte koridora açılan kapı aralığına sindiler. Önlerinde enlemesine uzanan koridorda yaklaşan kişinin ayak sesleri iyice duyulmaya başladı.

Beş saniye süreyle koridorda yaklaşan ayak seslerini duydular. Pitt'in kalbi yorgunluktan hızlı hızlı atıyor, yüzünden de ter boşanıyordu. Dinç bir düşman karşısında yorgunluktan bitkin iki kişiydiler. Adamın iki sağlam ayağı karşısında kendisinin bitkinlikten titreyen iki ayağı vardı. Pitt herhangi bir çatışma durumunda üstünlüğün kesinlikle kendi yanlarında olmadığına karar verdi. Ama ayak sesleri iki koridorun birleşme noktasından geçti ve öteki yönde azalarak duyulmaz oldu.

"Hadi, çabuk olun," diye Summer koridorun Mersindeki bir kapı aralığından fısıldadı. "Tehlike geçti."

Pitt Giordino'yu yine aynı biçimde yakala

<dı ve sendeleyerek ayağa kalktı.

"Zaman durumu nasıl?" diye Pitt sordu.

"Başaramayacağız," dedi Giordino acı acı. "TabiLfüze programa göre fırlatılırsa."

"Programa uyulacaktır," dedi Pitt soluk soluğa. "Delfi bu konuda yeniliyordu. Deniz Kuvvetlen yaptıkları teslim ol çağrısına bir yanıt alamayınca, bunu bir meydan okuma olarak kabul edip sualtı dağını yerle bir edeceklerdir."

Summer, Pitt'in kolundan tuttu ve elinden geldiğince Pitt'in ağrıyan ve bitkin vücuduna destek olmaya çalışarak ona yol gösterdi. Pitt her öne attığı adımda bunun son adım olacağını kendi kendisine telkin ederek güçlükle ilerledi.

Sonunda, Pitt tam dayanma noktasının sınırına ulaştığında, Summer bir kapının önünde durdu. Bir an için kulağını kapıya dayadı ve içerisini dinledi. Sonra da sessizce kapıyı açtı ve içeriye girdi. Pitt sendeleyerek Summer'! iz!edi, odaya girer girmez de olduğu yerde dizlerinin üzerine çöktü, Giordino'yu yavaşça süslü kırmızı halıya bıraktı.

Summer odanın karşı duvarına oyularak yapılmış büyük bir yatağın yanına koştu ve uyuyan Adrian'ı sarstı. "Kalkın, Bayan Hunter. Lütfen kalkın!"

Adrian'ın yanıtı hafif bir inleme oldu. Summer, Adrian'ı bileğinden yakaladı ve kadının çırılçıplak vücudunu yataktan dışarıya çekti.

Yerdeki Pitt ve Giordino'yu farkeder farketmez Adrian'ın gözlerindeki uyku bir anda kayboldu. Çıplaklığını örtmek için hiçbir çaba gös

termeden hızla koştu geldi ve Pitt'in yanında yere diz çöktü.

"Oh! Tanrım, Dirk! Sana ne oldu böyle? Buraya nasıl geldin?"

Soluk soluğa kalan Pitt, "Senin için geldik," dedi.

Adrian inanmamış gibi başını ağır ağır iki yana salladı.

"Hayır, hayır, olamaz. Buradan hiçbir çıkış. yolu yok."

"Yandaki odada, yani Summer'in odasında denize açılan bir koridor var..."

"Pitt'in konuşması büyük patlama sesiyle yanda kesildi. Oda uzaktaki vuruş dalgalarıyla sarsıldı. Monitor""dan atılan füze sualtı dağının üzerindeki su yüzeyine çarpmıştı. Odadaki kadife perdeler ileri geri hareket etti ve taş bir masanın üzerindeki mercandan yapılmış bir sürü süs eşyası da görünmeyen bir güç tarafından birbirlerine çarpılıp gürültü çıkardı."

"Konuşmanın sırası değil," diye Pitt atıldı, "Herkes dışarı!"

Summer olduğu yerde kımıldamadan sanki kendinde değilmiş gibi şaşkın şaşktn bakındı. "Gelemem... babam."

"Ya bizimle gelirsin, ya da ölürsün," dedi Pitt. "Bu sualtı dağı her an tümüyle yok olabilir."

Summer birkaç saniye kımıldamadan durdu, ama ansızın oda yeniden sarsılmaya başlayınca aklı basına geldi. Hızla kapıya doğru koştu. Onun hemen ardında Adrian, en geride de büyük bir açıyla ilerieyen Pitt ve Giordino vardı.

Kulakları sağır eden bir gürültü koptuğunda ve dağın vuruş dalgası hepsini yere devirdiğinde Summer'ın ekzotik mavi yatak odasına daha yeni girmişlerdi. Sıkıştırma dalgaları sualtı dağının lepesindeki büyük çatlaklardan ve yarıklardan içeriye oüyük bir su kütlesinin girmesine neden olmuştu, içeriye giren deniz suyu ekspres bir tren gibi hızla ve büyük bir gürültüyle koridorlarda hızla yaklaşıyor, bu arada yoluna çıkan her şeyi de silip süpürüyordu,

Pitt tüm acısını unutarak ayakları üzerinde doğruldu. Hızla koridorun kapısını kapadı, Adrian'ı kolundan yakaladı ve onu çıkış tüneline açılan perdenin arasından tünele doğru itti. Sonra da yere düşen Summer'ın yanma eğildi, onu kaldırdı ve Adrian'ın üzerine doğru hızla itti. Aynı anda da tavandaki büyük ayna Pitt'in birkaç santim yanından geçerek paramparça olmuş bir şekilde yere dağıldı. Parçalanan aynanın ardından da çağlayan gibi deniz suyu boşandı ve

tavanı yerle bir ederken büyük bir gürültü koptu.

"Al! diye Pitt bu kaya ve su kanşımı selin içinden bağırdı.

"Buradayım!" diyen Giordino'nun çığlığı duyuldu. Taş bir tuvalet masasının altından kolunu sallıyordu.

Pitt yükselen arduvaz rengi suyun bembeyaz köpükleri arasında ilerledi ve Giordino'nun uzanan kolunu yakaladı.

"Uzaklaş çabuk!" diye Giordino bağırdı. "Beni taşırsan asla kurtulamazsın."

"Ve ben de seni kurtarmakla kazanacağım madalya şansını yitireyim, öyle mi?" dedi Pitt ters ters. "Başka çare yok."

Pitt Giordino'nun kolunu orriuzuna doiadi ve yarı taşıyarak, yarı çekerek arkadaşını kaçış tüneline soktu. Onlar tünele girine dek odadc:ki suyun seviyesi d© dizlerine yükselmişti ve karanlığın içinden girdap gibi döne döne hızla odaya dolmaya devam ediyordu.

"Kadınlar önden gitsin!" diye Pitt emretti. Pitt'in emrini ikinci kez tekrarlatmadan Adrian ve Summer çıplak ayaklarıyla dar Tünelin içinde şap şap diye sesler çıkararak beceriksizce koşmaya başladılar.

Giordino'yla ilerlemek yavaş oluyordu ve bir süre sonra da Pitt kadınları karanlığın içinde artık göremez oidu. Arkalarından kopup gelen su rampadan aşağıya doğru akarken sendelemesine ve düşmesine neden oldu. Kalkarken öne eğilince bir an için kafası suya daldı ve boğazına tuzlu su kaçtı. Öksürerek kendisini dizlerinin üzerine doğru itti. KcHkabilmeyi de görünmeyen güçlü ve adaleli bir kolun yardımıyla başarabildi.

Mucize eseri olarak, kendisine yardım eden kişi yaralı ayaklarının büyük acısından dişlerini iyice kenetlemiş Giordino'ydu.

"Bu sonradan üzüleceğin bir iyilik olacak," diye Giordino söylendi.

Boğazına kaçan tuzlu suyu öksürüp ağzından püskürten Pitt, "Sızlanma, sızlanma," dedi. "Tek yaptğın şey de bu. Kendine gel biraz, yetişmemiz gereken bir gemi var."

Kaygan rampa gittikçe genişledi, basamaklara dönüşfii ve Pitt'in ilerleyişi biraz daha ko

laylaştı. Tavandan kopan san fosforlu kaya parçaları dolu gibi yağıyor, çevresinde akan suya çarpıp sular sıçratıyordu. Mağaranın kemerli tavanı altında hızla ilerlerken tepeden düşen kaya parçalarının garip ve parıldayan renkleri

hayali bir meteor yağmuru görünüşü oluşturuyordu. Sonunda, hızla akan su basamakların yanından aşağıdaki küçük göle düşerek yok olunca Pitt bastığı yeri görebildi.

"Sıkı tutun, dostum," diye Pitt Giordino'ya cesaret verdi. "Nerdeyse vardık, iki taş yontu i!k kıvrımın ötesinde olmalı."

"Kadınları görüyor musun?" diye Giordino sordu.

"Henüz hayır."

Orada olmalıydılar. Pitt bundan emindi. içini ansızın kendine güven duygusu kapladı. O anda ölümden uzaktılar. Patlamadan sağ kurtulmuşlardı. Bir kez suya ulaşsalar, ondan sonra dış mağaraların arasından su yüzeyine dek kısa bir yüzüşleri olacaktı. Doğruydu, belki dışarda kendilerini köpekbalıkları parçalayabilirdi, boğulabilirdi, ya da gitip tükenebilirlerdi. Ama hâlâ yaşadıkları sürece Pitt onları son kapı da yüzlerine kapanana dek hep ileriye doğru itecekti. Yürüyüşünü hızlandırdı ve Giordino'yu her defasında iki basamak çekmeye başladı. Kapalı yerde yaptıkları bu yolculuğun elverdiği ölçüde çabuk sona ermesini istiyordu. Öleçekîerse, güneşin ve gökyüzünün altında ölmeleri daha iyi olacaktı.

O anda son kıvrımı dönüyorlardı. Pitt, Summer'i görebildi. Sarı fosfor ışığının altındaki taş yontulardan biri gibi küçük gölün kenarında

ayakta duruyordu.

Pitî, Adrian'ı da gördü. Yontulardan birinin kaidesine yorgun yorgun dayanmıştı. Pitt'le Giordino göründüğünde genç kadın başını kaldırdı ve onlara baktı. Genç kadının gözleri korku doluydu.

"Dirk... çok geç," diye Adrian sözleri ağzında geveledi. "O..."

Pitî kadının sözlerini kesti. "Konuşmanın zamanı değil. Çatı nerdeyse çöke..."

Pitt'in son sözü boğazına takıldı kaldı. O andaki yorgunluk, ağrı ve sevinç duyguları bir anda yenilgi duygusuna dönüştü. Deniz tanrısı yontularından birinin ardından Delfi ortaya çıktı. Sağ elinde kocaman Colt marka silahı vardı, namlusu da Pitt'in alnına çevriliydi.

"Parti sona ermeden mi gidiyorsun?" diye Delfi sordu. Tüm yüzünü korkunç bir kin kapiamışti.

"Çabucak sıkılıyorum," dedi Pitt, omuzunu çaresizce silkerek. "Beni şu anda öldürebilirsin, belki Ama ötekileri kurtarmak istiyorsan buna çok zamanın

kalmadı."

"Ne asilce bir davranış bu böyle, Binbaşı," dedi Delfi. Yüzünde acımasız bir kötülük okunuyordu. "Ama ayrıntılar için kendini yormamaîısm. Bu mağarayı canlı olarak yalnızca ben ve kızım terkedeceğiz.^

Bir an için kimse konuşmadı. Duyulan tek ses tavandan kopan kaya parçalarının suya çarpınca çıkardığı ses oldu. Sualtı dağının derinliklerinden gelen gürültülü bir sarsıntı taşları yontarak açılan eski odaları titretti. Yakında, :hem de çok yakında Kanoli tümüyle yok olacak ve bir daha asla yeniden keşfedilemeyecekti.

Aniden patlama gibi ses çıkaran büyük bir çatırdı sesi mağarayı doldurdu ve sert kaya duvarları şiddetle sarsarken, gittikçe arttı, gök gürlemesine dönüştü.

Kısa bir an için Pitt, Delfi'nin elindeki silahı ateşlediğini sandı. Ama hemen sonra, çatırtı sesinin tepeden geldiğini anladı. Bir duvar çöktü ve önüne geleni silip süpüren bir çığ gibi merdivenlerden aşağıya doğru inmeye başladı. Piît hızla Summer'! itti ve onu basamaklardan uçarak sarı göle düşürdü. Sonra da aynı hızlı hareketin devamı olarak kendisini battaniye gibi Andrian'ın vücudu üzerine attı.

Çığ Pitt'e çarptı. San renkteki tonlarca kaya parçası merdivenleri tümüyle örttü. Sfenks görünümlü taş yontulardan biri çöken duvara karşı koyabilmişti ve kaidesinin üzerinde sapasağlam durmaktaydı. Oysa ikinei taş yontu çöken duvarın ezici gücüne karşı koyamamış, devrilmişti. Ve bu anda şaşkın bir durumda bulunan Pitt'e, tıpkı korkup kaçan sığır sürüsünün arasında kalan bir kovboyun atından düşmesini andırdı.

Kaya parçaları acımasızca sırtına çarparken Pitt de dişlerini sıktı, tüm adalelerini kastı. Yuvarlanan iri bir kaya parçası Pitt'in yan tarafına çarptı ve Pitt bir kaburga kemiğinin kırıldığını hissetmekten sonsuz biracı duydu. Kafasındaki bir yarıktan akan kanı yanaklarından aşağıya süzülürken Pitt'in yüzü kaşındı. O gürültü içinde kulaklarına garip, yırtıcı bir çığlık sesi geldi. Çığlık sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi, ama biraz sonra bunun kontrol edemediği bir sinir kriziyle çığlık atan hemen yanındaki Adnan'ın dudaklarından çıktığını anladı. Kaya parçalarının akışı sürdü ve Pitt'in ayaklarını betine dek örttü. Olduğu yere çakılıp kaldı ve hiç kımıldayamadı. Pitt Adrian'! daha sıkı tuttu, sanki kadının içindeki korkuyu söküp almak ister gibiydi.

Pitt her yeri derin bir sessizlik kapladığını aneak bir dakika sonra farkedebildi. Bu sessizfiği arada bir kayarak suya düşen ve ses çıkaran küçük kaya parçalan bozuyordu. Pitt Andrian'nın korkudan için için hıçkırırken yaptığı kasılma

hareketlerini hissedebilirdi.

Pitt yavaşça başını kaldırdı ve moloz yığınını dikkatle inceledi. Mağaranın nemli havasında fosfor görünümlü toz bulutundan oluşanbir perde asılıydı ve parıldayan bir sürü ateşböceği gibi yavaş yavaş taş zemine çöktü, Yontulardan biri hâlâ olduğu yerde soğuk soğuk boşluğa bakıyordu ve kaidesinin çevresini kalın bir kaya tabakası kaplamıştı. Arkadaşı kayıptı, ama Pitt biraz dikkat edince onun kırılmış bir antika olarak bir kenarda durduğunu güçlükle, farketti.

Daha sonra devrilen yontunun altında birşey kıpırdadı. Pitt yarı aydınlıkta bunun ne olduğunu anlamak için kendini zorladı. Eüyle gözlerindeki kanı ve tozu sildi. Kıpırdayan nesne hafifçe yükseldi ve ona doğru döndü, parıldayan iki göz Pitt'in yönüne çevrildi. Bu Delfi'ydi.

Delfi'nin iri gövdesi kırık taş yontunun altmda ezilmişti. Yontunun kırık parçalan arasından görünen yalnızca Delfi'nin başı ve bir omuzuydu. Ağzından kan akıyordu, ama o bunum farkında değilmiş gibiydi. Sonra sarı, kin dolu gözler Pitt'i farkedince kısıldı.

Ortalık daha da aydınlandı ve Pitt'le Oelfi Colt tabancayı aynı anda gördüler, silah Delfi'nin başından yaklaşık bir metre ötede mavi çelik namlusu yukarıya gelecek biçimde bir döküntü yığınına gömülüydü. Delfi'nin eli silaha doğru uzanırken Pitt çaresizliğine lanet etti. Pitt geri kalan tüm gücünü kullanarak kendini döküntünün altından kurtarmaya çalıştı, ne var ki ayakları kaya parçaları altında iyice sıkışmıştı. Soluması kesik kesikti, beyniyse içinde bulunduğu umutsuzluğu gittikçe daha iyi anladı. Silahın Delfi'den uzaklığı o anda elli santimdi.

"Delfi'nin yüzü zorlanma nedeniyle buruştu, derisi terden parladı. Hiçbir şey söylemedi, yalnızca azalan tüm gücünü bir araya toplamaya çalıştı. Yine Pitt'e baktı, büyük bir kin nöbetine tutulmuş gibi başını ik; yana salladı ve parmaklarını Colt tabancaya doğru istekle uzattı. Pitt'e göre saniyeler gittikçe yavaşladı ve durdu. Pitt çılgıncasına kaya parçalarını iterek gömülü ayaklarını kurtarmaya çalıştı, ama her hareketi kendisine büyük bir acı verdi ve sonunda çabalayacak gücü kalmadı."

Delfi'nin parmak uçları silaha dokundu ve onu yakaladı. Namlu hafifçe kımıldadı ve Deifi iki parmağını namlunun uçuna dolayarak çekti. Silahın yığından çok azını kurtardı, ama namluyu tutan parmakları silahtan kayarak kurtuldu. Delfi bu işi birçok kez yineledi. Sonunda 44'lük Colt ovucunun içine düştü. Ve Delfi silahın kabzasını o denli sıkı yakaladı ki, elinin

"üzerindeki kemik yerleri bembeyaz göründü;."

"Delfi öksürdü ve ağzından saçılan kan altındaki kayaları kirletti. Ama Pitit'e olan ilgisinde en küçük bir sapma olmadı. Yakaladığı silahın namlusunu doğrulturken yüzü şeytanca bir anlatımla buruştu. Sonra da silahın horozunu kaldırdı. Yüzünde bir sırıtış belirdi ve PittTe aynı seviyede olduğundan açılan ağzındaki; kanla kaplı kıpkırmızı dişlen göründü."

Ansızın Delfi'nin biraz ilersinde bir hareket oldu. Pitt büyülenmiş gibi şaşkın şaşkın kaya yığınından yukarıya doğru bir kolun yükseldiğini gördü. Mezardan yükselen bir hayalet görüntü gibi kol ve ucundaki el havada yükseldi ve Delfi'ye doğru havada bir yay çizdi. Yavaşça* sertçe parmak dışında kalan parmaklar yumuldu ve yumruğa dönüştü. Sonra da yıldırım hızıyla tabancanın namlusu üzerine indi, açık kafan küçük parmaksa ilk boğumuna dek namlunun içine girdi.

Giordino silahı yakalayacak denli uzanamadı, ama serçe parmağını namlunun içine iterek iyice sıkıştırdı, çünkü Deifi tetiği çekerse parmağının neden olacağı engellemeden silahın arka kısmının Delfi'nin yüzüne patlayacağını biüyordu.

Delfi'nin gözlerinde büyük bir şaşkınlık beürdi. Elindeki silahı güçsüzce iki yana salladı... tüm gücü tükenmişti. Silahı ancak doğrultabildi, ama onu namludaki engelden kurtaramadı. Parmak namlunun içindeydi. Delfi bu durumda ne yapacağını düşünmek ister gibiydi, ama kafasının içini karanlık kaplamaya başlamıştı. Son bir kez kanlı dişlerryle sırrttt ve tetiğe asıldı.

Mağarayı boğuk bir çatırtı sesi sarstı. Ke.merli tavandan bir sürü kaya parçası koptu, yere düştü.

Delfi'nin yüzünün sağ tarafı tümüyle yok. oldu. Parçalanan silah elinden düştü ve öne doğru devrilerek kafası kayalara nızla çarptı.

Giordino'dan hiç ses çıkmadı. Yumruğu hâiâ sıkılı durumdaydı ve başparmağıyla üç parmak görünüyordu... serçe parmak dibinden yok olmuştu.

Pitt kayaların cenderesinden kurtulmak için yine çabalarnaya başladı. Sonunda kurtuJabilmeyi başardı. Sonra da Adrian'ı kaldırdı ve .sağlam yontuya yasladı. Adrian bayılmıştı.

"Beni bu enkazın altından çıkarmaya ne dersin?" diye Giordino sıkılı dişlerinin arasından mırıldandı.

"Bekle, geliyorum." diye Pitt karşılık verdi.

"Pitt kaya parçalarının üzerinde sürünerek Giordino'nun yanına geldi, ikisi birlikte Giordi;no'yu başı ve sağ omuzu dışında tümüyle örten kaya parçalarını ittiler."

"Kayıp serçe parmağından başka kırık kemiğin var mı?" diye Pitt sordu.

"Hayır," dedi Giordino kısaca, elindeki acıdan suratını buruşturmuştu. "Senden ne haber?"

"Bir, ya da iki kaburga kemiği." Pitt yırtılan mayosunu ayağından çıkardı ve küçük şeritler biçiminde yırttı. "Hadi, elini uzat da sarayım."

"Daha önce bir arkadaşına sırtındaki gömleğini verdiğim duymuştum," dedi Giordino, min

net dolu bir gülümsemeyle. "Ama bu daha ilginç."

Pitt tam işini bitirmişti ki, kaya kaymasının, gölde sona erdiği yerde hafif bir soluma duydu. Summer kendisini sudan dışanya çekiyordu, gözleri dalgın ve cam gibiydi.

"Babam... ne?..." Genç kadının sesi gittikçe azaldı ve sözcüklerde karmakarışık ve anlamsızdı.

"Sakin ol," dedi Pitt. "Buradan çıkacağız ve birkaç dakika sonra güvencede olacağız." Pitt, Summer'ın yanına gitti ve onu kendine çekti, genç kadının başını koluna koydu. Parmaklarıyla kadının yüzünü örten ıslak saçSarı yavaşça temizledi ve şakağında şişmeye başlayan derin bir kırmızı yarık olduğunu görebildi. Sonra da kadının kulağına tatlı birkaç söz mırıldandı, dudaklarından hafifçe öptü.

Mağaradaki su seviyesi merdivenden yukarıya doğru hızla yükseliyordu, ama Pitt bunun farkında değildi. Yüzünde Summer için duyduğu üzüntü vardı. Onu sevdiğini haykırmak istedi, ama kıpırdayan dudaklarından ses çıkmadı. Summer Pitt'in gözlerinin içine baktı, sanki uzun bir ayrılığa çıkıyor gibiydi. Dudakları kımıldadı, ardından da elini uzattı Pitt'in göğsüne koydu.

"Öldü, değil mi?"

"Evet, kaya kaymasından," diye Pitt yalan söyledi, ama bu küçücük bir yalandı. Çünkü parçalanan Colt Delfi'nin ölümünü çabuklaştırmıştı, o kadar. Yoksa ezilen ve kemikleri kırılan Delfi'nin vücudu daha bir saat dayanır, ondan sonra pes ederek ölüp giderdi.

"Hep aranıza girmekten nefret ediyorum," dedi Giordino. "Ama sanırım tavan tepemize inmeden buradan hemen uzaklaşsak daha iyi olur."

Pitt Summer'! bir kez daha öptü ve sal'anarak ayağa kalktı. Giordino'ya tam Aarian'ı ayıltmasını söyleyecekti ki, Adrian Kendine geldi, çıplak ve sarı fosfor

ışığıyla parlıyordu, tıpkı parlayan bir deniz kızını andırıyordu.

"Yüzebileceğini sanıyor musun?" diye Giordino sordu.

"Çalışırım," diye Adrian zayıf bir sesle mırıldandı,

"A!, sen ve Adrian önden gidin," dedi Pitt Adrian senin omuzlarından tutsun. Summer'ie ben de sizi izleyeceğiz." Giordino'ya güven vermek isteyen bir baş işareti yaptı. "Yandaki bölmede buluşuruz."

Giordino çevresine bakındı. "Burada bıraktığımız eşyanın olmaması çok yazık."

"Olsaydı bile bu suyun altında asla bulamazdık."

"Hadi, gel." dedi Giordino Arian'a. "Albert Giordino Büyük Batı ve Pasifik Sualtı Ekspresi hiç kimseyi beklemez." Giordino Adrian'ı suya soktu. Yürürken güçlük çekiyordu, ama yüzme daha kolaydı. Genç kadının kollarını boynuna doladı, Adrian da başını Giordino'nun sırtına dayadı. Sonra da geride yayılan su halkaları bırakarak gözden kayboldular.

Summer geriye, devrilen taş yontunun çevresindeki kaya parçalan yığınına baktı. "Yapılabilecek hiçbir şey yok mu?" diye sordu. "Hiçbir şey yok."

Acı, garip bir duygudur. Summer'ın üzgün, ve sevimli yüzünü ansızın unutulmayacak bir durgunluk kapladı. Yüzünde kararlılık okunuyordu. "Seni seviyorum, Dirk, ama ben... ben seninle gelemem."

Pitt dik dik genç kadına baktı. "Saçmalık bu!"

"Lütfen anla," diye Summer yalvardı. "Bu sualtı dağı her zaman benim evim oldu. Annem burada gömülü yatıyor ve şimdi de babam." "Burada ölmenin de hiçbir anlamı yok." Summer başını Pitt'in göğsüne dayadı. "Babama kendisini asla terketmeyeceğime söz vermiştim bir kez. Bu sözümü tutmalıyım."

Pitt, kadına suya dalması için emir vermesini söyleyen içindeki dürtüyü yenmeliydi ve bunun için de kendi kendine savaşmak zorunda kaldı. Sonunda Summer'm saçlarını okşadı ve yavaşça, "Ben bencil bir adamım. Baban öldü ve su anda benimsin. Seni istiyorum. Sana gereksinmem var. Baban bile genç bir kızın verdiği sözü yerine getirmek için ölmesini istemezdi." Summer'ı sıkıca kucakladı. "Daha başka itiraz istemiyorum. Buradan birlikte ayrılacağız, ve hemen şimdi ayrılıyoruz."

Sarı renkli suya el ele daldıklarında Summer hâlâ sessizce ağlamaktaydı.

Pitt ve Summer dış bölmeden kafalarını sudan çıkardıklarında Giordino ve

Adrian da kaya tabakasına oturmuş onları bekliyorlardı.

"Sizi bu denli geciktiren şey ne?" diye Giordino sordu. "Bu tür bekleyişler hep karnımı acıktırır."

Pitt suyun içinde kaldı ve kaya tabakasına tutundu. Kendini yukarıya, yani kaya taba.kasımn kuru yerine çekemedi. "Yan yarıya eve ulaştık," dedi güvenle. "Yüzeye hızlı bir yüzüşten sonra tamamdır, ver elini Honolulu."

"Yüzeye de aynı düzende yüzeceğiz," dedi Pitt sertçe. "Ve sakın unutmayın, yüzeye doğru yüzerken soluğunuzu yalnızca vereceksiniz. 'Buraya kadar geldikten sonra bir hava ambolisi alıp ölmenin hiçbir anlamı yok." Summer'a döndü. Su yeşil giysisini şeffaf bir tüle dönüştürmüş, üzerine yapışan giysisi vücudunun her yerini ortaya çıkarmıştı. Pitt her ölçüde ve renkte kadın tanımıştı, ama tümü de sualtı dağının bu kadını yanında silik kalırdı. Kafası o anda Summer'la öylesine ilgiliydi ki Giordino'yla Adrian'ın suya daldıklarını güçlükle fark edebildi.

"Yukarda görüşürüz," dedi Giordino gülümseyerek. Ama duyduğu kaygı gözlerinden açıkça okunuyordu. Deniz yüzeyinde ne bulabileceKlerlnı söylemenin anlamı yoktu. Tabii, bir şey bulabilirlerse.

Pitt de Giordino'ya gülümsemeyi başardı. Kİyi şanslar. Köpekbalıklarına çok dikkat edin."

"Kaygılanma. Karşıma çıkan olursa, ilk ısırışı ben yaparım," diyen Giordino elini salladı ve boynuna sıkıca tutunan Adnan'la birlikte daldı, sualtı dağının çıkışına doğru gözden kayboldu.

Bölmeye garip bir sessizlik çöktü. Yarı aydınlık su yavaşça duvarlara çarptı ve sıçrayan sular kaya tabakasının üzerindeki küçük deniz canlılarının üzerine saçıldı. Dışardan gelen hafif ışık bölmenin tabanında danseder gibi ha

reket etti ve bu arada kırılan su yüzeyinde bir sürü gölgeler oluşturdu.

"Dışarda ikimizi de yeni bir yaşam bekliyor," dedi Pitt yavaşça.

"Summer Pitt'in yeşil gözlerine uzun uzun baktı ve parmaklarıyla Pitt'in yüzünü hafifçe okşadı. Sonra da ağlamaya başladı; babasına olan sevgisi ve yeni tanıdığı bir adama olan aşkı arasında kalmıştı. Kalbinin derinliklerinde bir karara varabilmek için çabaladı, hıçırıklardan uzun kızıl saçları yumuşak dalgalar biçiminde inip kalktı, yüzündeki tuzlu suyla karışan gözyaşları da yanaklarından aşağıya süzüldü. Ve sonunda ne yapması gerektiğine karar verdi."

"Hazırım," dedi Summer. "Sen çok kötü yaralısın, onun için önden git. Ben

seni arkadan izleyeceğim."

Pitt genç kadının sözlerini akla yatkın buiarak hafifçe başını eğdi, kabul ettiğini belirtti. O anda dudaklarına dokunan Summer'ın elini öptü. Sonra da, gülümsedi ve suya dalarak yüzmeye başladı.

Summer, Pitt'in çıplak vücudunun suyun içinde kayaların altına doğru kayarak ilerleyişini ve denizin içinde gözden kayboluşunu izledi.

"Güle güle, Dirk Pitt" diye kendi kendine ve boş bölmeye mırıldandı. Kaya tabakasının üzerinde ayağa kalktı, esnek vücudunu yay biçiminde öne eğdi ve güzel bir balıklama atlayışla suya daldı. Kısa bir an, dış dünyaya açılan ve gün ışığıyla aydınlanmış girişe baktı.

Sonra da döndü, sarı mağaraya ve babasına doğru gerisin geriye yüzmeye başladı.

Pitt su yüzeyine çıktıkça suyun sıcaklığı da arttı. Küçük dış bölmeye ilk girdiklerinde okudukları Giordino'nun derinlik ölçülerine göre su yüzeyinin on beş metre yüksekte olduğunu anımsadı. Pitt tepesinde gün ışığıyla aydınlanan, su yüzeyinin ritmik hareketlerini görerek mavimsi yeşil denize bakındı. Ciğerlerindeki basıncı azaltırken soluğunu yavaş yavaş verdi ve yukarıya çıkışta kafasının yanıbaşında oluşan kendi hava kabarcıklarını izledi. Sanki boşlukta hareket etmeden asılı duruyorlar gibiydi.

Su yüzeyine ulaşan Pitt başını sudan çıkardı ve yakıcı tropik güneşle karşılaştı. Sonra da körük gibi hızlı hızlı soluk alıp verdi. Ağrıyan ve bitip tükenen vücudunun izin verdiği ölçüde bir süre kendisinin alçalıp yükselen dalgalara bırakarak dinlendi. Bu arada, gözlerini kırpıştırdı, Adrian'la Giordino'yu araştırmaya başladı ve yirmi metre uzakta yükselen bir dalganın üzerinde görünen kafalarını farketti, dalga hemen sonra da alçalarak ikisinin kafalarını kısa bir süre için görünmez yaptı.

Ansızın denizin dibinden gök gürlemesi gibi bir ses duyuldu ve su yüzeyini kabarcık biçiminde yayılan büyük dalgalar kapladı. Sonra da, derinliklerden bir enkaz yığını kopup yükseldi, içinde parçalanmış tahtalar, yağ tabakaları ve yırtık kumaş parçaları vardı. Bu, Kanoli v'e Pasifik Girdabının tümüyle yok oluşuydu.

Pitt her dalga tepeciğine umutsuzca bakarak Summer'ı görmeye çalıştı. Ama onu belirleyecek hiçbir kızıl saç görüntüsü yoktu. Pitt kadının adını bağırdı. Ne var ki aldığı tek yanit deniz tabanında uzaklardan gelen bir gürleme sesiydi. Başını suya soktu, Summer'ı bulmak için yeniden daldı. Ama vücudu buna karşs koydu... dayanma sınırına çoktan ulaşmıştı. Dalgaların arasında uzaktan gelen

anlaşılmaz insan seslen duyduğunu sandı ve suyun yüzünde kalabilmek için kuvvetsizce çabaladı.

Büyük bir balık, yani o andaki uyuşan beyninin tanımlayabildiği gibi, büyük siyah bir balık denizde yükseldi, ortaya çıktı, sonra da kendisini yutmak istermiş gibi başını ona doğru yöneltti. Pitt buna aldırmadı bile, çünkü ölmeye hazırdı. Deniz ona seveceği birini sunmuş, sonra yine derinliklerine çekip almıştı.

Bir süre sonra Pitt'in kolunu bir şey yakaladı ve sıkıca kavradı. Pitt neredeyse kendinden geçmek üzereyken başını kaldırdı, baktı. Büyük siyah balıktan şaşkınlık dolu JDir sürü bulanık yüz çıktı, geldi ve çırılçıplak, kötü bir biçimde yaralanmış vücudunu yavaşça kaldırdılar, bir battaniyeye sardılar. Yüzlerden biri ötekilerden ayrıldı ve Pitt'in üzerine iyice eğildi,

"Aman Tanrım!" dedi Crowhaven dehşetle • "Sana ne oldu böyle?"

"Pitt konuşmaya çalıştı, ama yalnızca öksürerek beyaz battaniyeye tuzlu su tükürdü ve"" kustu. Sonra da boğuk bir sesle, "Sen Sîarfouck'î... kurtardın mı?""

"Crowhaven şansı bu," dedi adam. "Monitor'un fırlattığı füze sualtı dağının öteki yanma denk geldi ve biz de vuruş dalgalarından bir derecede korunmuş olduk. Füzenin çarp

ması, bulunduğumuz yerdeki deniz dibinin yalnızca denizaltıyı tutuşunu engelledi ve biz de kurtulmuş olduk. Ama Deniz Kuvvetleri denizaltıya yaptıklarımı görünce, pek de memnun olmayacaktır. Çünkü sancak uskuru tümüyle parçalandı, iskele uskuru da iyice hırpalandı."

Pitt başını uzatıp yattığı yerden hafifçe doğruldu. Giordino ve Adrian da güvertedeydiler, kendisi gibi kalın yünden yapılmış ABD Deniz Kuvvetlerinin battaniylerine sarılmışlardı. Denizcilerden biri de Giordino'nun kopan parmağıyla ilgileniyordu.

"Bir kız... orada bir kız daha var."

Crowhaven Pitt'in üzerine eğildi. "Kaygılanma, Binbaşı. Eğer oradaysa, biz onu buluruz."

Pitt yine öksürdü ve geriye düştü. Kendisini iyice tükenmiş hissetti. Kafası bomboştu ve siyah bir bulut kaplamaya başlamıştı.

Crowhaven'in adamları denizi sürekli olarak araştırdılar, ama Summer'den hiçbir iz bulunmadı. Böylece, Kanoli'nin gizemleri sonsuza dek gömülmüş oldu.

BİTİŞ

"Kaena Burnunda deniz yükseliyordu; dalgalar kumlan sarp kıyının yakınına dek süpürdü. Her dalga kıyıya çarpıp geri dönerken suyun yıkadığı temiz kumlar ortaya çıktı ve bu orada küçük kum yengeçleri yiyecek dolu yeni deliklere kavuştu."

Pitt, Kaena Burnunun sarp kenarında ayakta durdu ve yorulmak bilmeyen dalgalan izledi. Olduğu yerden uzun bir süre ayrılmadı. Kendi kendine, burası her şeyin başladığı yer, diye düşündü. Ve, ona göre, aynı zamanda da her şeyin sona ereceği yerdi. Ama yine de insanın kalbi attığı sürece unutamayacağı bir şey olacaktı, bunu iyi biliyordu.

Bir albatros kuşu tembel tembel başının üzerinde gittikçe büyüyen daireler çizdi. Sonra, tehlike sezmiş gibi, dairesel uçuşunu sona erdirdi ve Kuzeye doğru uçmaya başladı. Pitt kocaman siyah ve beyaz tüylü kuşun kanat çırparak önce küçük bir nokta olana, sonra da acık mavi gökyüzünde gözden kaybolana dek izledi.

Elinde tuttuğu bir demet Plumeria çiçeğinin kokusu burnuna geldi. Ufkun ötesinden bir ses ona sanki şöyle mırıldanmıştı: "A ka mch kani hepa pa!" Sözcükleri okyanusta esen hafif alize rüzgârları taşımış getirmişti,

Pitt çevresini dikkatle dinledi, ama başka hiçbir şey duymadı. Bir an elindeki Plumeria buketine baktı ve sonra denize fırlattı. Bir süre dalgaların beyaz çiçekler üzerine yuvarlanışını ve onlan köpükler içindeki kıyıya dağıtıp saçışını izledi.

Kıyıdan geri dönerken, Pitt içinde büyük bîr rahatlama duydu. AÇ Cobrası kötü ve kıvrımlı yolda ileriye atılıp boş kumsala yavaş yavaş sinecek ince bir toz bulutu 'kaldırırken de, ıslık çalmaya başladı.